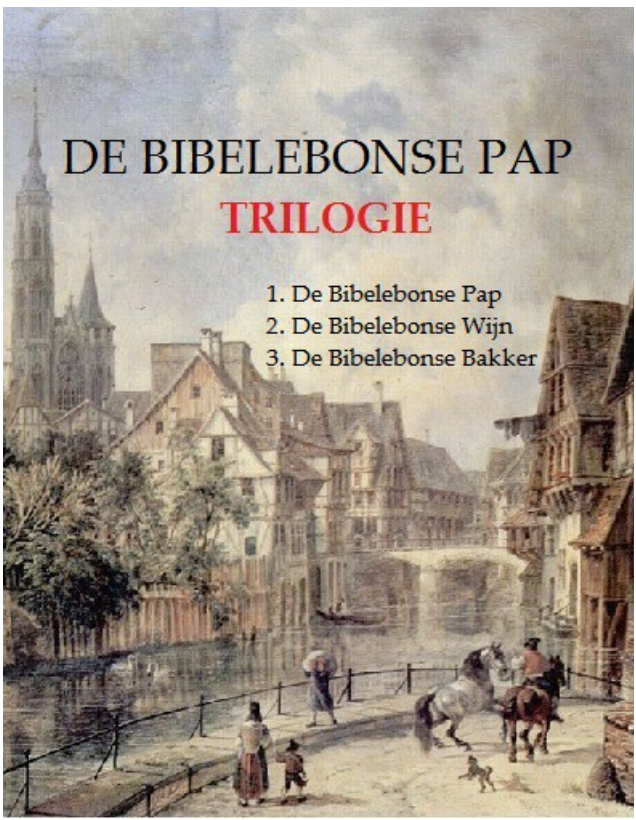

DE BIBELEBONSE PAP

TRILOGIE

1. De Bibelebonse Pap
2. De Bibelebonse Wijn
3. De Bibelebonse Bakker

DE BIBELEBONSE PAP

COAB 2017

Hoofdstuk 1. Spijbelaars voor de Spin
Hoofdstuk 2. Het Kruid van Jonas
Hoofdstuk 3. De Bostrein

Hoofdstuk 1. Spijbelaars voor de Spin

In een heel oud Nederland, wel honderden jaren geleden was Lelystad een poortstadje aan de zee. Er waren veel piraten die tijd, en die konden alleen via Lelystad in Nederland komen als ze zich gedroegen. Nederland had goed bewaakte dijken, en Lelystad was de enige haven en poort tot Nederland. Verder was Nederland stevig ommuurd tegen allerlei ander gespuis ter land. Alleen de vogels konden makkelijk binnengaan, en zo ook de sprekende duif Oerling. Oerling was al een hele oude vogel, al vele honderden jaren oud, maar hij ging maar niet dood, omdat hij eens van de Biblebonse pap had gegeten. Hij werd dus eigenlijk ook niet ouder, maar leefde gewoon als dezelfde door.

Groot was Nederland wel, heel groot, met vele dorpjes en steden. Vooral dorpjes, en vele grote dorpen. Lelystad was de grootste stad, aan de kust, maar Renkum was de hoofdstad van Nederland. Zo is dat eeuwen geweest.

Je zou denken dat Nederland dan ontzettend goed beveiligd was met al die zwaar bewaakte dijken en stevige muren, maar niets is minder waar. Nederland was niet goed beveiligd, of niet goed genoeg, want eens vielen de piraten binnen via Lelystad. Ons hele landje werd toen een piraten natie. Het laatste tovenaarsgeslacht wat Nederland had, het geslacht Buis, werd toen omgebracht. Alleen Zaderling Buis en zijn broer Georgius lieten ze in leven, want die waren nog jong, en die leken onschuldig. Tientallen jaren later werd Joost geboren, en Zaderling Buis was de trotse vader, en Georgius de trotse oom. Er was weer hoop gekomen voor het geslacht Buis, alhoewel er van een

tovenaarsgeslacht niet meer echt te spreken was, want de piraten hadden alle tovenaars van de familie uitgemoord.

Toch was dat niet helemaal waar. Georgius had een boek van zijn vader geërfd waar nog veel over tovenarij instond, en hierdoor leerde Georgius zichzelf de kunst aan. Zijn neefje, Joost, werd toen later zijn tovenaarsleerling, alhoewel hij toen inmiddels in de gevangenis terecht was gekomen door onbekende redenen. Zijn neefje bezocht hem veel en leerde zo het vak. Joost wilde iets tegen de piraten doen die het land regeerden, maar hij kon niet veel doen. Hij was jong, en had niet veel kennis. Zelfs zijn oom Georgius zat met zijn handen in het haar. Hij vroeg zich af waarom hij in de gevangenis zat, maar niemand wilde het hem zeggen. Misschien had het ermee te maken dat hij een Buis was, maar zijn iets jongere broer, Zaderling, was nog op vrije voeten. Of misschien had het ermee te maken dat hij de oudste was en ze het toch niet vertrouwden ?

Joost zat in de klas van meester Tulp. In deze klas zat ook Klaas de Wit, de ergste pester van Nederland. Ze zeiden dat hij een sleutel bewaarde, de sleutel van de Biblebonse pap waardoor je nooit oud wordt.

De Biblebonse pap werd niet verkocht in Nederland. Er waren een heleboel verhalen over dat het alleen maar voor het kwade tovenaarsgeslacht was van Klaas de Wit, zodat zij altijd jong bleven. Ieder ander mens in Nederland werd oud.

Joost en Klaas zaten dus bij elkaar in de klas en waren altijd in gevecht. Klaas de Pester, zoals hij weleens werd genoemd, was het zoontje van de bakker. En het was ook zo, die familie leek maar niet ouder te worden. Zouden die verhalen toch waar zijn ? Zou er nog een soort van laatste tovenaarsgeslacht zijn, maar dan een kwaad tovenaarsgeslacht ? Joost dacht van wel. Hij geloofde al die verhalen. Hij had teveel met Klaas meegemaakt. Klaas zei zelf al altijd dat het waar kon zijn, maar dat hij er niets over wilde zeggen. Sommigen zeiden dat ze hem er weleens over hadden horen opscheppen, maar Joost had dat nog nooit meegemaakt.

Meester Tulp leerde de kinderen van alles, vooral voetballen. Daar was de meester verzot op. Hij deed dit altijd met zijn lange zwarte onderwijzersjas en zijn onderwijzerspet op, met een fluitje in zijn mond. Op een dag nam hij de kinderen mee het bos in. Hij vertelde hen dat hier ergens kruid voor de Biblebonse pap moest groeien. Maar Klaas lachte hem uit. "Dat kruid groeit hier niet, meester," lachte hij. "Dat kruid wordt door onze familie bewaakt, het beste bakkersgeslacht van Nederland, en het wordt alleen verkocht aan de piraten, zodat zij altijd jong zullen blijven." Joost schrok. De meester negeerde gewoon wat Klaas zei, en zei : "En toch is het zo." Klaas lachte alleen maar harder. "Ga hier maar op zoek, meester, met al uw domme uilskuikens. Jullie zullen het kruid toch niet vinden," lachte hij.

Die nacht kon Joost niet slapen. Hij bleef maar denken over wat de meester had gezegd. Zou het kruid dan toch ergens in het bos groeien ? Oom Georgius had hem veel geleerd over toveren, maar hij had het gevoel dat het niet werkte. Hij hoopte maar dat hij eens het Biblebonse kruid zou vinden, want dan zou hij nooit oud worden, en dan zou hij misschien echt allerlei toverkrachten hebben. Misschien was het ook wel goed dat hij geen echte toverkrachten had, en dat al het getover toch niet werkte, want anders zou hij misschien ook wel opgesloten worden. Joost moest ook altijd oppassen met oefenen. Oom Georgius zei dat hij het alleen 's nachts mocht doen, zodat niemand het kon zien.

Ook had Joost het geluk dat hij nog steeds jong was, dus snel in de gevangenis belanden zou hij toch niet. Hij was nog een kind. De volgende dag nam meester Tulp hen weer naar het bos.

"Meester, waar groeit ergens het Biblebonse kruid ?" vroeg Joost.

"Ken je de trap van Gorrestein ?" vroeg de meester. "Die staat ergens diep in het bos, en daar moeten we zijn." Klaas begon weer te lachen en de meester te bespotten. Ze waren het wel gewend en negeerden hem gewoon zoals altijd.

"Ergens diep in het bos moet dus die trap zijn die leidt naar het Biblebonse kruid," zei de meester, "maar niemand weet waar die trap is. De piraten weten het ook niet."

Weer begon Klaas te lachen en te spotten. "Mijn vader, bakker de Wit, heeft dat kruid, en hij zal echt zijn ingrediënten niet verklappen, aan niemand," lachte hij. "Alleen onze familie eet van de Biblebonse pap, en de piraten die het land besturen."

De meester schudde zijn hoofd. "Dat is niet waar, kinderen." Klaas begon steeds harder te lachen.

"Waarom is het niet waar, meester?" vroeg Joost.

"Niemand weet waar de trap van Gorrestein is, Joost. Alleen de oude tovenaars wisten het, maar die zijn dood zoals je weet."

Joost zou het oom Georgius wel vragen. Misschien wist hij het. Natuurlijk vertelde hij dat niet aan de meester en de kinderen. Hij hield het voor zich. Toen hij thuisgekomen was van school ging hij direct naar de gevangenis om zijn oom te bezoeken. Van oom Georgius kreeg hij het geërfde boek mee. Daar zou het volgens zijn oom wel in staan. Joost was helemaal door het dolle heen. Altijd had hij al in dat boek willen lezen, en nu mocht hij het zelfs mee naar huis nemen. Joost fietste zo hard als hij kon, en kwam helemaal buiten adem thuis. Snel ging hij zijn kamer in, en nam het grote zwarte boek met het vreemde gouden teken erop uit zijn tas. Dit was dus het familie boek. Hier zou dus alles instaan wat hij moest weten volgens oom. Hij ging achter zijn bureautje zitten en sloeg het grote boek open. Als eerste werd er gesproken over een oude duif genaamd Oerling. Die duif zou niet kunnen sterven, omdat hij van de Biblebonse pap had gegeten. De duif zou leiden tot de trap van Gorrestein diep in het bos. De duif zou komen als je een bepaald versje zou zingen. Het versje stond in het boek beschreven. Het was een heel klein en vreemd versje. Joost begon er nog doller van te worden. Hij zou het aan meester Tulp vertellen. De volgende dag na schooltijd ging Joost naar meester Tulp toe die achter zijn bureau zat. Hij had goed gewacht totdat alle kinderen uit de klas waren. Toen vertelde hij over het boek, over de trap en de duif, en dat de duif zou komen door een bepaald versje. Van oom Georgius mocht hij het boek niet overal mee naartoe nemen, maar moest hij het verborgen op zijn kamer houden. Daarom ging meester Tulp met Joost mee naar zijn kamer. Daar liet Joost de meester het versje zien.

"Zou het echt werken, meester?" vroeg Joost.

Meester Tulp begon het versje te zingen, en ze keken beiden uit het raam. Maar er gebeurde niets.

"Zing jij het eens, Joost."

Joost begon het vreemde rijmpje te zingen.

Ineens fladderde er wat voor het raam. Het was een grote duif. Joost deed het raam open en liet de duif binnen. Het was de sprekende duif Oerling.

Oerling keek meester Tulp en Joost aan.

"Waarom hebt gij mij geroepen?" vroeg de duif.

"Wij zouden graag weten waar de trap van Gorrestein is," sprak Joost. "We zijn namelijk op zoek naar het Biblebonse kruid."

"Ah," zei de duif, "volgt u mij maar."

Ze gingen over de trap naar beneden en toen het huis uit. Eerst leidde de duif hen naar het bos. Ze moesten diep het bos in. Oerling kende de weg. Ze kwamen op plaatsen waar ze nog nooit eerder geweest waren, en het was zo stil hier en zo prachtig. Ze kwamen langs een grote rivier. "Hier moet het ergens wezen," sprak Oerling.

"Wat kunnen we daar verwachten?" vroeg Joost.

"Dat zul je wel zien," zei de duif.

Ze liepen nog een lang eind door langs de rivier, totdat de rivier ergens ophield. Hier was het bos woester, en ze moesten nog dieper. Het werd donkerder en donkerder, maar er waren gelukkig lichtgevende insecten.

"Ik dacht dat we er al bijna waren," zei Joost.

"Nog even doorlopen," zei Oerling.

Na een tijdje begonnen ze erg moe te worden. "Hier moet het ergens zijn," zei Oerling.

"Ik ben zo moe," klaagde Joost. Ook de meester was moe, maar stapte stevig door.

"Kom, Joost," zei hij, "het is voor een goed doel."

In de verte zagen ze een lichtgevende trap. Het was heel zacht licht. Het stond daar zomaar diep in het bos. "Woe," zei Joost, "wat griezelig. Het is een lichtgevende trap en het houdt zomaar ergens in de lucht op."

"Dat is de mist," zei Oerling. Steeds dichterbij kwamen ze bij de trap. Het was heel bijzonder lichtgevend steen. "Dit is de trap van Gorrestein," zei Oerling.

"Wie is precies Gorrestein?" vroeg Joost.

"Dat zul je wel zien," kraste Oerling.

"Komt u verder," sprak een stem. Er ging een deur open aan de zijkant van de trap, en een oude man in een lichtgevend gewaad en met een lange witte baard kwam naar buiten.

"Wat kan ik voor u doen?" zei hij met een donkere stem.
Joost vertelde het verhaal.

"Ah, het Biblebonse kruid zei u?" zei de oude man. "Komt u maar mee naar binnen."

Hij leidde hen door de deur de trap binnen. Toen moesten ze over een trap naar beneden. "Ik woon heel diep," zei de man. "Maar als u het geheim wilt weten, dan moet u dus deze kant op en niet de trap omhoog."

"Oh," zei Joost.

"Zo, dus je hebt je opa meegenomen?" vroeg de oude man.

"Nee, dat is meester Tulp," zei Joost.

"Ah, meester Tulp," zei de oude man. "Welkom, u ook, meester Tulp."

"We reizen vaak samen," zei meester Tulp.

"Ah, ik zie het," zei de oude man, "gezellig, en twee is beter dan maar alleen."

"Zo is het," zei meester Tulp, "goed gezelschap is een groot geluk, en brengt goede hulp en raad op zijn tijd."

"Heeft u weleens van de Bibeledonse pap gegeten?" vroeg Joost.

"Ik?" vroeg de oude man. "Nee. Het is mij te ver. Ik zal het u zo aanwijzen."

"Maar wie bent u dan?" vroeg Joost.

"Ik ben Gorrestein," zei de oude man, "en dit is mijn trap."

"Ik begrijp het," zei Joost, "maar ... wat doet u hier dan?"

"Het is beter hier te zijn dan bij de piraten," lachte de oude man. "Die zeeschuimers zijn nergens goed voor."

"Daar heeft u gelijk in," zei Joost. "Gelukkig maar dat ze u nooit hebben gevonden. Bent u een soort tovenaar?"

"Nee," zei de oude man. "Toveren doe ik niet. Dan zou ik allang alles hebben veranderd."

"Ik begrijp het," sprak Joost.

Ze kwamen aan bij een ondergrondse rivier waar een bootje stond. "Als u hier instapt," zei de oude man, "en u gaat met de stroom mee, dan komt u vanzelf bij het Bibeledonse kruid."

"Waarom wilt u niet mee?" vroeg Joost.

"Het is mij te ver, twee dagen in een boot," zei de oude man.

"Twee dagen?" vroeg Joost.

"Laten we het maar doen," zei meester Tulp. "Het is voor een goed doel."

"Daar heeft u gelijk in," zei de oude man. Meester Tulp en Joost stapten in het bootje en de oude man duwde het bootje de rivier op. "U heeft geen peddels nodig. De rivier doet het vanzelf," zei de oude man. Het was hier erg donker, maar weer waren er lichtgevende insecten. Ze moesten een hele lange tijd in het bootje zitten. Overal aan de zijanten van de rivier waren grote boomstronken en wortels van bomen, als in een muur van grond. De rivier ging door een soort ondergrondse bostunnel, dieper en dieper. Er begon steeds meer kruid langs de zijanten te groeien. "Zou dit het Bibeledonse kruid al zijn, meester?" vroeg Joost. Maar de meester sliep. Ook Joost viel na een tijdje in slaap.

Toen ze weer wakker werden leek het alsof ze dagen hadden geslapen. Het bootje was bij een grote keuken terechtgekomen, als een open paleiskeuken. Ze werden door twee kokken gegrepen. "Wat komen jullie hier doen?" werd er gebulderd.

Joost vertelde het verhaal, maar kon zijn zinnen niet afmaken. Meester Tulp deed toen het verhaal. "Bibeledonse kruid?" snauwde één van de kokken. "Zijn jullie gek geworden?"

"Bibbele wat?" vroeg de andere kok.

"Ik kan geen wijs worden van deze snaters," zei de ene kok weer.

Ze werden meegesleurd de keuken in door een gang, en kwamen toen in een donkere kelder terecht waarin ze werden geduwd. De deur ging op slot, en er zaten tralies voor het kleine raampje van de deur, wat zo vuil was dat het niet veel licht doorliet.

"Nu zitten we mooi in de penarie," zei Joost.

"Rustig afwachten, Joost," zei de meester. "Het is voor een goed doel. We komen er heus wel langs."

"Dat zegt u altijd dat het voor een goed doel is," zei Joost. "Misschien zijn we ergens verkeerd gegaan."

"Misschien," zei meester Tulp. "We komen er wel achter."

Na een tijdje deed een grote dikke kok de deur open. De man was kaal op zijn hoofd, en sleurde hen beiden naar buiten. "Wat moet dit hier, en wie zijn jullie ?" bulderde de dikke kok.

"Verstekelingen ?"

"Is het hier een schip dan ?" vroeg meester Tulp.

"Zeg op," zei de dikke kok. "Wie zijn jullie ?"

Meester Tulp deed weer het verhaal.

"Bibbelebonse wat ?" snauwde ook deze kok. "Zeg, ik ben de hoofdkok hier en heb nog nooit zoiets belachelijks gehoord. Pap waarvan je nooit oud word, ja ja. Je hebt nogal wat praatjes, en jij noemt jezelf meester ?"

Meester Tulp zuchtte. "Waarschijnlijk zijn we hier verkeerd. Kunt u ons eruit laten en ons verder de rivier laten opgaan. Nee, ik weet zeker dat we hier verkeerd zijn."

"Of misschien moesten we er eerder uit," zei Joost, "maar we vielen in slaap."

Opeens kwam Oerling aanvliegen. "Wat moet die smerige duif hier ?" bulderde de hoofdkok.

"Laat ze met rust," krijste Oerling. De kok moest snel zijn vingers in zijn oren stoppen, en ook meester Tulp en Joost. Oerling was flink kwaad, en begon de kok te pikken met zijn snavel. "Het zijn mijn gasten," tierde Oerling. Toen de kok ze in schrik losliet begon Oerling wat rustiger te worden.

"Ze hadden er eerder uitgemeeten, maar ze vielen in slaap," zei de vogel.

"Volg mij," zei de vogel. Oerling bracht hen weer helemaal terug naar het bootje. Aan een touw begon de grote vogel het bootje tegen de stroom in te trekken, nadat Joost en meester Tulp waren ingestapt. Het touw was in de grote klauwen van het beest. Ergens anders moesten ze een andere tunnel inslaan. Hier was het een stuk lichter. Nu gingen ze weer met de stroom mee, en ook Oerling ging in het bootje. Ze gingen af op een groot bulderend licht wat als water was. Het was als een lichtgevende waterval. Ineens gingen ze met het bootje de tunnel uit en gleden over een waterval naar beneden. Snel greep Oerling Joost en meester Tulp in zijn klauwen en vloog met hen weg.

Oerling bracht hen over een meertje tot de oever waar hele hoge bomen stonden. Na een tijdje lopen kwamen ze bij een toren die geen top bleek te hebben, maar alsmaar hoger was. Oerling noemde het de eindeloze toren. Hier moesten ze zijn. Ze moesten door een deurtje om de trap op te kunnen gaan. Die zou cirkelend naar boven leiden. Na een tijdje kwamen ze aan bij een deur langs de trap. Hier moesten ze aankloppen. Een oude vrouw deed open. Zij was genaamd Jorit, een heks. Zij vertelde hen nadat ze hun verhaal hadden verteld dat het kruid van Bibelebons levensgevaarlijk was. Het werd gesponnen van spinnenrag, en groeide bovenop de eindeloze toren om eens in de driehonderd jaar vruchten te geven. Van het kruid zelf mocht je niet eten, want dan zou je sterven.

"Hoe kan er nu kruid op de top van de toren groeien als er geen top is, als de toren eindeloos is?" vroeg Joost verbaasd.

"Dat komt," zei de heks, "omdat je het geheim van de vruchten nog niet kent. Je kunt alleen op de top van de eindeloze toren komen door de zeven winden van het bos."

"Waar kunnen we die vinden?" vroeg Joost.

"Een paar verdiepingen hoger," zei de heks.

Joost en meester Tulp bedankten de heks, en gingen de trap weer op. Maar het leek wel zeshonderd jaar te duren. Hoeveel trappen ze ook opgingen, ze zagen geen deur.

"Of misschien hebben ze wel helemaal geen deur, die zeven winden van het bos?" vroeg Joost. Joost begon erg moe te worden, en ook meester Tulp. "Volhouden, Joost," zei meester Tulp.

"Ik kom bijna niet meer verder," zei Joost.

"Laten we anders even gaan zitten," zei meester Tulp. "Dit is ook geen doen, en misschien zijn we wel weer te ver gegaan."

Beiden gingen ze op de trap zitten. "Het is zo eindeloos," zei Joost. "Ik ben zo moe. Ik moet er niet aan denken nog verder te gaan, en ook niet om weer helemaal terug te gaan."

"We zitten vast lijkt het wel," zei meester Tulp. "Maar laten we de moed maar niet opgeven. We komen er heus wel." Na een tijdje begonnen ze beiden in slaap te dutten. Opeens werden ze opgenomen door een enorm sterke wind en werden hoger in de toren getrokken.

"Daar zijn ze," bulderde de wind. Hij riep naar de zes andere winden. In een loeivaart werden ze getrokken naar een deur veel hoger in de toren. De wind zoemde over de trappen heen. Wat was dat een eind weg, zeg. Daar zouden ze nooit in hun eentje kunnen komen. Dat zou jaren duren, zo niet eeuwen. Plotseling stonden ze voor de deur. Een ijzige gestalte die helemaal doorzichtig was deed open. "Zo, zijn jullie daar eindelijk," zei de gestalte. "Dat mocht weleens tijd worden."

"Kent u ons?" vroeg Joost.

"Nee. Nee, nee," sprak de ijzige gestalte. "Ik ken jullie niet. Waarom zou ik jullie moeten kennen."

"Omdat u net zei dat we daar eindelijk zijn," zei Joost. "U heeft op ons zitten wachten?"

"Ja, natuurlijk," zei de ijzige gestalte. "Maar ik ken jullie verder niet."

"Oh, zit dat zo," zei Joost.

"Ja, wij voelen dingen aan, weet je," zei de doorzichtige gestalte. "Dat is de kwestie met winden. We voelden jullie aankomen, maar jullie kwamen maar niet."

"Het was ook zo'n eind," zei Joost.

"Natuurlijk," lachte de gestalte. "Moeten jullie een kopje thee, bosthee ?" vroeg de gestalte.

"Graag," zei Joost.

"Doet u mij ook maar," zei meester Tulp.

Binnengekomen zagen ze nog meer doorzichtige gestalten, in verschillende heel vage kleuren. Het waren de zeven boswinden.

De ijzige gestalte, die de ijzige wind van het bos was, scheen IJshout te heten. Hij scheen al te weten waarvoor ze kwamen, want winden schijnen dat aan te voelen. Hij keek hen aan, en zei : "Het Biblebonse kruid is zeer gevaarlijk, zeer gevaarlijk. Dat mag u niet onderschatten."

"En het duurt driehonderd jaar voordat het kruid nieuwe vruchten geeft ?" vroeg Joost.

"Helaas wel, helaas wel," sprak IJshout, "maar je moet het geheim van de vruchten kennen. Ziet u, het topje van de eindeloze toren is een droom. Daarom heeft u een slaap nodig zo diep waarin het ijs breekt om zo dit geheim te kunnen zien. IJs is alles wat de spin gemaakt heeft, ziet u. Het spint zowel het ijs als het kruid, als een web, maar alleen de vrucht geeft leven. Zij die van het kruid eten zullen sterven. Ook het kruid is ijs. Voor hen die niet diep slapen is de driehonderd jaar een probleem, maar niet voor hen die van de vruchten van de warme slaap hebben gegeten, om zo tot de vruchten van het Biblebonse kruid te komen."

"Mag ik u wat vragen ?" vroeg Joost. "Hoe komen we aan die vruchten van warme slaap ? En een jongen uit mijn klas beweert te hebben gegeten van het Biblebonse kruid, en dat hij net als zijn familie en de bestuurders van het land nooit oud zal worden. Hij zegt de Biblebonse pap is van dat kruid gemaakt."

"Dan is hij al dood," zei IJshout, "een schim, want allen die van het kruid eten zullen sterven. Zij zijn gevangen van de spin, en zij worden slechts bereid om opgegeten te worden. Het zijn slechts de voorbereidingen van de kok. Het is misschien naar om te zien allemaal hoe ze spartelen, maar het zijn slechts stuiptrekkingen. Ze zijn dood. Er zit geen leven in hen."

Joost slikte even. "Het is de grootste pestkop van Nederland."

"Ach welnee," zei IJshout. "Hij suddert slechts in de pan. Allemaal schaduwen en weerspiegelingen, schimmen. Spookachtig griezelig, dat wel, maar een kookkunst. En om je andere vraag te beantwoorden : Mijn broer, Warmhout, brengt de vrucht van de warme slaap die al het ijs breekt, zodat je tot de vrucht van het Biblebonse kruid kunt komen. Die vrucht is goed en levengevend. Hier wordt de pap van gemaakt, gebrouwen, maar kom er niet aan voordat het klaar is."

"Waarom niet ?" vroeg Joost.

"Omdat het anders giftig is," sprak IJshout.

"Dus ook de vruchten van het Biblebonse kruid zijn giftig ?" vroeg Joost schrikkend.

"Als het niet goed bereid is," sprak IJshout. "Daarom heb je een goede kok nodig, anders kun je het wel vergeten."

In een hoek zat Warmhout, de broer van IJshout. Hij was de warme wind van het bos, in tegenstelling tot zijn broer. Hij had het gesprek glimlachend aangehoord. "Ja hoor, bij mij moet je wezen," zei hij. "Ik zal jullie straks hogerop nemen totdat het ijs breekt, in een diepe warme slaap. In die slaap zul je komen tot de droom van de Biblebonse vruchten, in plaats van driehonderd jaar erop wachten."

IJshout glimlachte. "Dan zit mijn werk erop voor nu."

Nog even praatten ze door, en toen was het tijd dat Warmhout hen nog verder mee naar boven zou nemen. Warmhout was dus de warme wind van het bos, en nam hen toen beiden in zijn armen, ging door de deur naar de trappen, en toen steeg hij omhoog. Ook dit ging weer erg snel, en ook geruisloos. Het leek nog wel sneller te gaan dan de eerste keer. Met gemak vloog hij snel over duizende trappen heen. Joost en meester Tulp begonnen al langzaam in slaap te vallen. Joost voelde helemaal niets meer, alsof hij in de ruimte zweefde. Hij voelde niet eens meer dat hij vooruit ging. Alles was zo zacht. Alles verliep zo soepel. Er gleed een warmte over hem heen, en al snel zag hij niets meer. Hij was in de warme slaap. Ook meester Tulp kwam in de warme slaap. Warmhout moest nu door de ijsbarrière van de eindeloze toren heenbreken, om zo tot de droomtop te komen, en tot de vruchten van het Biblebonse kruid. Overal was kruid nu. Het leek wel alsof de lucht er vol mee was. Iemand hijgde en kreunde, alsof er een baby geboren zou worden, als een boom die vruchten zou geven.

"Ik kan het niet !" schreeuwde iemand.

"Je kan het wel," zei iemand anders.

"Nee, ik kan het echt niet," werd er weer geschreeuwd.

"Jawel, het is niet de eerste keer. Het zal je heus wel weer lukken."

En toen was het doodstil.

Joost en meester Tulp werden wakker tussen de vruchten. Het waren allerlei soorten vruchten die ze niet kenden. Gevaarlijk waren die vruchten wel, zoals IJshout had gezegd, want ze moesten door een kok goed worden bereid. "Raak ze niet aan, Joost," zei meester Tulp.

"We moeten wachten op de kok," zei Joost.

"Raak ze maar niet aan, meester, anders ontploffen ze."

"Nou, dat zal nog wel meevallen. We mogen ze alleen niet eten, Joost."

"Laten we maar geen risico nemen, meester. Voorkomen is beter dan genezen."

Maar de vruchten leken pootjes te hebben, en kwamen naar ze toe. Het leken wel een soort kevers, insecten. Ze hadden allerlei kleuren rood. De vruchten begonnen steeds agressiever te worden. Toen begonnen ze te bijten.

Joost begon te gillen en te schreeuwen. "Dit lijkt wel een nachtmerrie !"

"Dat is het waarschijnlijk, Joost," zei meester Tulp die de vruchten van zich af begon te slaan.

"Als ze hier Biblebonse pap van maken, dan hoef ik het niet meer !" schreeuwde Joost.

"Zoei," zei de wind, "het zijn de vruchten van de warme slaap. Zonder deze vruchten kom je niet in een diepere slaap, het is een soort narcose spuit."

Joost en meester Tulp werden zo geprikt en gestoken dat ze in een nog diepere slaap vielen.

"Ik wil eruit !" werd er geroepen.

"Nog even," zei iemand anders.

"Ik wil niet !"

"Je hebt niets te willen. Sommige dingen zijn nu eenmaal nodig."

Toen werd het doodstil. Hier konden ze de trappen weer zien. Ze zagen dat hier ergens de toren begon af te buigen. Het ging helemaal scheef totdat het over de kop ging, en toen weer. De trappen gingen hier recht door enorme watervallen heen, en bloemenvelden. Hier nam een andere broer het over : Waterhout, de natte boswind.

"Heb je ze ?" vroeg Warmhout.

"Ja, ik heb ze. Laat maar los," zei Waterhout.

De top van de eindeloze toren was een draaikolk waardoor ze in een andere natuur kwamen. Ze werden er doorheen gezogen totdat ze in de bloemenvelden waren omgeven door watervallen. Er stroomde een rivier rondom de bloemenvelden heen. Waterhout stond voor ze, als een waterige, doorzichtige gestalte. "Ziezo," zei hij. "Ik ben de kok."

"Om duizelig van te worden," zei Joost.

Waterhout glimlachte. "Het trekt wel weg," zei hij.

"Dus zo kook jij," zei meester Tulp.

"Zo kook ik," glimlachte Waterhout.

"Dus het is echt waar van de Biblebonse pap ?" vroeg Joost.

Waterhout knikte. "Ja, waarom niet ?" zei hij. "Het is allemaal wiskundig en natuurkundig eenvoudig te beredeneren."

"Waar is uw keuken ?" vroeg Joost.

"Hier," glimlachte Waterhout.

"Ziet u, wij kwamen voor de Biblebonse pap om zo niet oud meer te hoeven worden," zei Joost. "Een kok is nodig zodat het niet giftig is. Heeft u nu zo'n middel wat niet giftig is ?"

"Bakken vol," zei Waterhout. "Alle ingrediënten zijn op de juiste manier toe bereid, in de juiste

verhouding, en de processen waren stipt op tijd, niet te lang en niet te kort. Het is een heel wiskundig vak, want anders gaat er van alles mis. Dat wil je niet weten, maar dit vak is levens en levensgevaarlijk. Dat mogen alleen de volleerden, de bevoegden, beoefenen. Zo niet dan zou het een ramp kunnen betekenen. Dan zou het koorddansers zijn tussen twee hoge flanten in."

"Zonder vangnet zeker," zei Joost.

"Precies," zei Waterhout. "Ik zou er dus maar niet aan beginnen. Beunhazers zijn een groot gevaar, en die komen dan ook achter de tralies terecht. Daar zorgt de spin wel voor. Alles wordt hier fijn getest."

"Ik begrijp het," zei Joost. "Is er ook een school voor dit soort dingen."

"Jazeker, mijn jongen, mijn lieve jongen," zei Waterhout ineens dolgelukkig. "Ik ben zo waanzinnig blij dat je deze vraag stelt. Het is namelijk een zaak van leven of dood, wat maar weinigen beseffen, of ze beseffen het te laat. Een andere broer, Spinrag, heeft hiervoor een school. Hij is de zachte boswind. Hij wordt ook wel "de spin" genoemd."

"Ik beseef dat ik maar erg tijdelijk ben," zei Joost, "en ik weet niet hoeveel tijd ik en meester Tulp nog hebben, maar zouden wij daarom direct wat van de Biblebonse pap mogen eten, zodat we niet meer ouder kunnen worden?"

"Wij verkopen alleen het poeder voor de pap," zei Waterhout. "Dat kan niet zomaar vermengd worden met melk of water. Dat zou levens en levensgevaarlijk zijn."

"Hoe duur is dat poeder?" vroeg Joost. "En hoe en met wat moet het poeder gemengd worden?"

"Heel duur, heel duur," zei Waterhout. "Dat kan een sterfelijk mens niet zomaar betalen. En met wat en hoe het poeder vermengd moet worden wordt allemaal op onze school onderwezen, zodat er absoluut geen fouten gemaakt kunnen worden."

"Maar dat lijkt op een onmogelijke opgave," zei meester Tulp.
Joost begon verschrikkelijk te zuchten en werd steeds wanhopiger.

"U moet weten, meester Tulp," sprak Waterhout, "waar een wil is is een weg. Als u een volleerde Biblebonse bakker bent geworden kunt u hopen goud verdienen."

"Het gaat mij niet om goud of geld," sprak meester Tulp. "Ik blijf het liefst schoolmeester."

"Oh, maar als u een volleerde Biblebonse bakker bent geworden, dan kunt u ook lesgeven op de school van mijn broer, en dan verdient u ook bakken geld," zei Waterhout.

"Geld interesseert me niet. Maar anderen te leren goed te doen, en ook iets van hen te leren, daar gaat het mij om," zei meester Tulp.

"Prijzenswaardig, zeer prijzenswaardig," zei Waterhout.

"Ja," zei Joost. "Mij gaat het ook niet om het geld. Waar het mij om gaat is een middel te vinden om niet meer oud te worden, en daar anderen ook mee te helpen."

"Jullie hebben beiden een goed hart," zei Waterhout, "en dat doet me goed. Maar denk je eens in als niemand oud zou worden en niemand zou sterven, dan zouden ook de slechterikken nooit oud

worden en nooit sterven. Ze zouden eeuwig kunnen bestaan als een groot eeuwig kwaad."

"Maar daar zorgt de spin toch voor dat het niet in de verkeerde handen valt ?" vroeg Joost.

"Precies, slimme jongen," glimlachte Waterhout. "En daarom zijn jullie hier, en daarom hebben de piraten en hun gespuis de trap van Gorrestein ook nooit kunnen vinden. Ook al zouden ze het vinden, dan zou de spin wel met ze afrekenen."

"Of ze zouden de trap naar boven nemen in plaats van naar beneden, want de trap naar beneden is verborgen," zei Joost. "Aan de zijkant van de trap verscheen in de steen een deur die er eerst niet was, en toen kwam de oude man, Gorrestein zelf, naar buiten."

"Precies, slimme, lieve jongen," zei Waterhout. "Maak jij je daarom maar niet druk. Alles zal wel goedkomen. De Bibeledonse pap is alleen een verdienste op school. De spijbelaars zijn voor de spin."

Hoofdstuk 2. Het Kruid van Jonas

Waterhout vertelde dat het giftige Bibeledonse kruid in de oorlog werd gebruikt, samen met boswind, in speciale Bibeledonse kanonnen. Joost zei dat dat hard nodig was vanwege de piraten die Nederland bezet hielden. Van het kruid werden speciale Bibeledonse kanonkogels gemaakt. Op een dag was het oorlog. De boswinden en hun legers kwamen boven de grond en voerden oorlog tegen de piraten die Nederland bezet hielden. Renkum, de hoofdstad werd eerst terugveroverd, en toen Kampen, Nunspeet, Lelystad en Amsterdam. Ook Joost en meester Tulp vochten mee tegen de piraten. Door de oorlog begon het Bibeledonse kruid overal in hagen door Nederland heen te groeien. De piraten waren woedend, want zo waren de inwoners van Nederland een stap dichterbij de Bibeledonse pap gekomen.

Joost Buis was de smerige piraten goed beu, en begon de inwoners te onderwijzen over de Bibeledonse pap, alles wat hij wist. Ook begon hij pakken Bibeledonse pap-poeder met gebruiksaanwijzing te verspreiden, en maakte hij de pap zelf. De mensen wilden dat hij de Bibeledonse pap koning zou worden. Nederland moest een Bibeledon land worden. Er werd verschrikkelijk gevochten, en oom Georgius zat nog steeds in de gevangenis. De zeven boswinden vochten krachtig mee, en bliezen de piraten weg. Warmhout, de warme wind van het bos, bracht de warme slaap over de mensen, om ze in zo'n diepe slaap te brengen dat het ijs zou breken. Hierin zouden ze het geheim van de Bibeledonse vruchten zien.

De eindeloze toren groeide nu door in Utrecht. Het was boven de grond uitgekomen. Hier woonden Jorit en de zeven boswinden nu, en van hieruit waaiden ze door heel Nederland, om de piraten weg te blazen, weg over de muren en de dijken, en om Nederland te beschermen tegen de piraten. Nederland werd nu beter beveiligd dan ooit, en overal over de muren en dijken groeide het Bibeledonse kruid. Het Zuiden van Nederland, wat eerst België heette, heette nu Suriname, en ook dat deel was geheel omgeven met hagen en struiken van het Bibeledonse kruid.

Overall reden tanks door de straten. Een Surinaams meisje moest de nieuwe pap koningin worden naast Joost Buis. Oom Georgius had dat tegen Joost gezegd. Meester Tulp zou wel een meisje voor hem uitzoeken in Suriname, in het Zuiden van Nederland. Utrecht zou de nieuwe hoofdstad worden van het Biblebonse Nederland. Meester Tulp bracht vele Surinaamse meisjes naar het paleis om ze daar aan een pap test te onderwerpen. Het meisje wat de beste Biblebonse pap zou koken zou de nieuwe pap koningin worden. Meester Tulp en Joost Buis, de nieuwe pap koning, zouden beiden de pap proeven. Na een tijdje was het gebeurd, en het was wel duidelijk. Er was een pap koningin uitgekozen. Het volk was blij. Het tovenaars-geslacht was nu hersteld.

Door de Biblebonse pap zou het volk nooit meer oud worden, nooit meer sterven, maar het hield de piraten en ander gespuis op een afstand. Warmhout, de warme wind van het bos, lette er goed op. Spinrag, de zachte wind van het bos, rekende ook met de piraten en het gespuis af. De eindeloze toren waarin Jorit en de zeven boswinden woonden werd een toren van het paleis in Utrecht.

De nieuwe Surinaamse koningin die uit het Zuiden van Nederland kwam kon heel goed koken en was een echte lekkerbek. Daarom werd zij ook wel koningin Lekkerbek genoemd. Zij had wel honderdduizenden recepten, en leerde het volk een goede kookkunst. Hierin was zij erg bedreven, en gaf nooit op. Een goed recept is de sleutel, zei zij altijd. Zij zag de kookkunst als een oorlog, en ze moesten wel, want oom Georgius zat nog steeds opgesloten. De strijd was nog niet gestreden. Er waren nog steeds bezette gebieden. Maar in ieder geval was het Biblebonse leger gekomen, en het Biblebonse leger zou niet meer vertrekken. Het geslacht Buis moest weer opgericht worden.

Soms moesten Joost en zijn koningin er even tussenuit, en dan gingen ze naar hun vakantie-huis in Amsterdam, in een flat. Dan nam meester Tulp altijd het bestuur van het land over. Dat kon hij erg goed. De nieuwe pap koning en pap koningin hielden er ook van om vaak bij mensen door het hele land te logeren. Dat hield het contact met het volk levendig. Dat was goed voor de onderlinge verstandhoudingen. Ja, Joost was een jongen die op dezelfde lijn als het volk stond, dichtbij de mensen. Zowel Joost als zijn koningin hadden beiden van de Biblebonse pap gegeten en werden dus niet meer ouder.

De indianen in het woeste Amerika aten rode pap. Hierdoor werden zij snel boos, en waren zij oorlogszuchtig. Het gaf hen nachtmerries, rode paarden, die zij bereden. Oerling sprak er wel eens over. Hij had hen afgeluisterd, en ze waren van plan in bootjes te komen om het Biblebonse Nederland te bezetten. Joost wist niet wat erger was : piraten of indianen. Joost zou in ieder geval op zijn hoede zijn.

Op een dag kwamen ze : met hun bootjes en hun rode paarden, de nachtmerries. Ze brachten storm met zich mee, waar de boswinden niet tegenop konden, en namen het Biblebonse Nederland in via Lelystad, het poortstadje aan de kust. Joost was in rep en roer, want nu zou het niet lang duren voordat ze in Utrecht zouden zijn. Joost en koningin Lekkerbek zouden in de eindeloze toren naar beneden gaan, onder de grond. Dat zou het veiligst zijn. Joost wilde het er niet op wagen met zulke woeste indianen. Hij nam zoveel spulletjes mee als hij nodig dacht te hebben, en ging naar de eindeloze toren waar koningin Lekkerbek hem al opwachtte.

"Drommels," riep Joost. "Die drommelse indianen." Ook meester Tulp zou meegaan in de eindeloze toren naar beneden. "Tegen storm kunnen we niet op," zei meester Tulp. Ook meester Tulp had een tas meegenomen. En daar kwam ook Oerling aan die zei dat ze snel moesten wezen. De indianen kwamen in een stormdrif af op Utrecht, en walsten alles plat. Alle drie renden ze met Oerling de trappen af. Joost durfde niet meer naar boven. Iets hield hem in een verlamme schrik. Nederland zou in de ketenen van het woeste Amerika komen, en iedereen moest zichzelf maar zien te redden. Joost kon zo geen pap koning zijn. Door de eindeloze toren kwamen ze weer onder de grond, in het

onderaardse rijk, maar tot hun grote schrik waren daar de indianen ook al. Vurig reden ze daar op hun rode paarden, de nachtmerries. Ze moesten nog dieper, maar de indianen waren inmiddels al in de toren gekomen. "Rennen, jongens !" riep Oerling. "Ze komen achter ons aan !"

"Kun jij niets doen ?" riep Joost.

"Niemand kan tegen de rode pap op !" kraste Oerling.

"We zitten goed in de problemen," hijgde Joost. Ze gingen dieper en dieper, terwijl ze achter hen het gejoel van de indianen hoorden, en het gesuis van pijlen.

"We gaan eraan !" riep Joost.

Plotseling kwam er een wind die hen opnam, en sneller in de diepte begon te trekken over de trap naar beneden binnen de eindeloze toren. De wind ging sneller en sneller, maar zei dat ze achterna werden gezeten door stormen. Plotseling konden ze niet meer verder. Ze waren op de donkere grond terechtgekomen en keken recht in de ogen van woeste indianen op hun vurige paarden.

"Ik denk dat we verdwaald zijn," zei Joost.

Een indiaan stapte van zijn paard af. "U bent koning pap ?" vroeg de indiaan.

"Ja, dat ben ik," zei Joost. "Wat wilt u ?"

"Pap," zei de indiaan. "Wij willen wat van uw Biblebonse pap."

"Om nooit oud te worden zeker," zei Joost.

"Precies," zei de indiaan, "om eeuwig te kunnen leven."

"Wat betaalt u ervoor ?" vroeg Joost.

"Niets," zei de indiaan die zijn schouders optrok. "Wij bezetten immers uw land."

"Als ik het u geef, gaat u dan weg ?" vroeg Joost.

"Natuurlijk niet," zei de indiaan. "Het is pas het begin. Zo kunnen wij het land beter besturen."

"Maar het is ons land," zei Joost.

"Nee," zei de indiaan. "U begrijpt er niets van. Nederland was eens van ons, maar piraten stalen het van ons weg, en hakten het los van Amerika. Het heeft toen eeuwen op de zee gedreven, en nu is het hier."

"Ik vind dat u vreemde verhalen vertelt," zei Joost. "Vind u dat zelf ook niet ?"

De indiaan greep zijn tomahawk en sloeg met de achterkant van het bijltje op Joost zijn hoofd.

"Au !" zei Joost.

"Het is de waarheid," sprak de indiaan. "We hebben niets aan leugenaars. Je klinkt piraats. Geef op die pap. Wij willen eeuwig leven."

Joost was duizelig van de klap. Hij keek naar meester Tulp. "I... is het waar wat de indiaan zegt ?" vroeg hij aan meester Tulp, stotterend.

"Ik denk het wel," zei meester Tulp. "Dat stond al in het lesboek van geschiedenis, maar daar waren we nog niet aan toe gekomen."

"D... dus Nederland was oorspronkelijk een deel van Amerika ?" vroeg Joost.

Meester Tulp knikte.

"Neemt u me niet kwalijk," zei Joost tegen de indiaan. "Neemt u zoveel Biblebonse pap als u wilt. Het wordt overal in Nederland gemaakt tegenwoordig."

"Maar hoe moeten we het maken ?" vroeg de indiaan. "Wij hebben alleen pap-poeder gevonden."

"Als u ons over de rode pap leert, dan leren wij u over de Biblebonse pap," zei Joost.

De rode pap bleek aan net zoveel regels onderhevig te zijn als de Biblebonse pap, anders zouden de groots mogelijke ongelukken kunnen gebeuren. Eens hadden piraten zelf een rode pap gemaakt, zonder zich aan de juiste voorschriften te houden, omdat ze die niet kenden. Zo hebben ze Nederland van Amerika kunnen losscheuren. Door de indianen werd deze vervalste rode pap de piraten pap genoemd, maar de piraten zelf noemden het de Biblebonse pap.

"Maar dat is helemaal de Biblebonse pap niet," zei Joost toen de indiaan het hem vertelde.

"Precies," zei de indiaan. "Dat wisten wij vanaf het begin. Wij waren in Nederland, toen het nog tot Amerika behoorde, al op zoek naar de Biblebonse pap. Het moest ergens diep onder de grond zijn."

"Wij hebben het gevonden," zei Joost. "We worden nooit oud."

"Alleen door de Biblebonse pap kan Nederland weer aangesloten worden aan Amerika," zei de indiaan.

"Hoe zal dat gaan ?" vroeg Lekkerbek.

"Als wij van de Biblebonse pap eten en daardoor niet oud worden, dan kunnen wij de piraten voorgoed verslaan," zei de indiaan. "Alleen dan kan Nederland teruggedrijven tot Amerika."

"Wow," zei Joost. "Wij behoren tot Amerika."

Amerika was enorm groot, en Nederland begon in die dagen terug te drijven tot Amerika. Of dreef Amerika tot Nederland, of beiden ? Het leek wel alsof Amerika dreef tot Nederland. Het was wat meester Tulp beweerde. En de zee tussen Nederland en Amerika werd steeds kleiner en kleiner, totdat het een rivier was. Vanaf de dijken en vanaf Lelystad kon je Amerika gewoon in de verte zien. Het waren allemaal woeste bossen. De rivier tussen Nederland en Amerika werd de Biblebonse rivier genoemd.

De rode pap, hoe werd die eigenlijk gemaakt ?

Allereerst ging het over de indiaanse vlieg die in de Amerikaanse bossen leefde. Deze vlieg bracht honingwebben voort, van een hele taaie witte stof. Hiervoor had de vlieg een honingklief. De witte stof zou dromen brengen, en moest vermengd worden met een rode poeder om er pap van te maken. De indiaanse vlieg, een Amerikaanse bosvlieg, was dus een soort droom-camera of droom-projector. Het ontmoeten van zo'n vlieg was niet zonder gevaren. Ze werden als gevaarlijk beschouwd. Sommige van die vliegen waren zwaar giftig. Ze waren bewapend met gifklieren. Daarom was het werken met de honing van de indiaanse vlieg, de witte stof, ook niet zonder gevaren, en moest men daarvoor naar school. Piraten gingen niet naar school. Die rommelden maar wat aan, en zo hadden zij Nederland eens gestolen van Amerika. Piraat was een ander woord voor spijbelaar. De indiaanse vlieg kwam nog veelvuldig voor in de Amerikaanse bossen, en zij werden door de indianen als heilig beschouwd. Zij gingen zorgvuldig met de indiaanse vliegen om.

Piraten joegen vaak op indiaanse vliegen. Een gevangen exemplaar was veel geld waard, vooral als ze gedroogd waren, maar ze werden dus ook veelvuldig gebruikt in boerderijen en fokkerijen, voor hun honing. Piraten maakten er drugs van, medicijnen en hadden hun eigen pappen. Ook werden de indiaanse vliegen zelf gebruikt als ingrediënt, alhoewel sommige soorten dodelijk waren. Niet alleen dodelijk als ze gegeten werden, maar sommigen konden ook dodelijke steken toebrengen. Er waren allerlei indiaanse soorten steekvliegen. Hierom was het zo dat niet alle piraten zich waagden aan de jacht op zulke insecten. Sommigen hadden hier allerlei speciale pakken voor, maar de indiaanse vliegen waren gewiekst. Sommigen hadden zelfs angels die door metaal heen zouden kunnen steken. En die angels konden ook heel lang worden.

Sinds Amerika en Nederland alleen nog maar een rivier tussen hen in hadden, en daardoor eigenlijk weer bij elkaar hoorden, kwamen er ook steeds meer indiaanse vliegen in Nederland voor. In Nederland werden zij gezien als de bringers der dromen. Sommige indianen zagen de komst van de piraten als een boze droom veroorzaakt door de piraatse vlieg, een vliegensoort dat voornamelijk voorkwam op de zogeheten Piraatse eilanden van Piratië, maar anderen zeiden dat het was veroorzaakt door een hele speciale indiaanse vlieg genaamd de doktersvlieg. Het zou medicinaal zijn voor iets, als een antistof waarin een kleine hoeveelheid van het probleem zat, om zo de tegenpool op te wekken, het medicijn zelf. Het was dus een heel diagnostisch proces. De vele doktoren in Nederland begonnen zich te buigen over dit soort indianen-verhalen. Zo ook dokter Tulp, de broer van meester Tulp. Hij was heelmeester op het paleis sinds Joost en Lekkerbek daat hun intrede hadden gedaan.

Hij deed een uitgebreid onderzoek naar de indiaanse doktersvlieg, en ging over de Biblebonse rivier naar Amerika. Hij kwam tot de conclusie dat het inderdaad de doktersvlieg moest zijn geweest die alles aan had gericht. Tegelijkertijd kwam hij tot de conclusie dat ook de oplossing te vinden was in de doktersvlieg, en dat de Biblebonse pap dus een ingrediënt miste. De doktersvlieg was uiterst zeldzaam. Het was een beschermde soort, want er waren er nog maar een paar over. De indianen hadden hem verteld dat hij daarvoor naar het Turfwoud moest gaan aan de kust van Amerika. De laatste doktersvliegen zouden leven met de heks Komeini, die in de diepte van het Turfwoud woonde. Haar huis zou omgeven zijn door een ravijn, en over het ravijn zou het regenen met speren in plaats van gewone regen. Joost huiverde toen hij het verhaal hoorde, maar hij zou ook meegaan met dokter Tulp, samen met meester Tulp. Ook Joost zag het belang in van deze soort van indiaanse vliegen. Hij zou daarom meegaan voor het voortbestaan van Nederland en Amerika. Op een nacht gingen ze met een boot de Biblebonse rivier over, geleid door Oerling. Oerling zou aangeven waar ze ergens moesten stoppen. In het woud zou Oerling zeggen waar ongeveer de speren regen begon. Het was een algemeen gevaar waar ook de indianen goed van op de hoogte waren. Niet velen waagden zich daarom in het Turfwoud. Ook de heks Komeini was zeer gevreesd.

In de verte hoorden ze een stem krijsend als de bliksem. Het was de stem van heks Komeini. "Wie zijn jullie dat jullie tot mijn domein hebben durven komen ?" krijste de heks. "Amerika is van mij,

en daarom ook Nederland, en het geheim van de doktersvlieg is in mijn hand. Ik voel waar jullie voor komen. De laatste doktersvlieg zal sterven, en dan zal alles van mij zijn !"

Het gekrijs ging Joost door merg en been. Hij stond stokstijf, en durfde zich niet meer te bewegen. Oerling zei dat ze hier moesten stoppen, want hier zou ergens de sperenregen beginnen. Die regen zou genadeloos zijn. De speren zouden door alles heengaan, zelfs door de botten. Het waren bottenspieters, de wachters van de heks.

"Hoe komen we hier ooit doorheen ?" rilde Joost. "De heks weet al dat we zijn gekomen, en waar we voor gekomen zijn."

"Rustig blijven, Joost," zei Oerling. "Laten we nu naar de zijkant gaan, want we kunnen hier niet recht doorheen."

Na een tijdje lopen langs de zijkant van de sperenregen kwamen ze aan bij een diepe put. Hier moesten ze in. Oerling zou ze één voor één in de diepte brengen, want op de bodem van de diepe put zou een tunnel zijn die onder het ravijn door zou gaan. Joost zou eerst gaan. De put was heel diep, en het was een lange vliegtocht. Op sommige plaatsen was de put heel nauw, waarin Joost bijna vast kwam te zitten, maar gelukkig kwam hij er door. Even later stonden ook dokter Tulp en meester Tulp naast hem. Oerling zou als eerste de tunnel ingaan, en de anderen zouden hem volgen. Maar hier klonk de stem van de heks zelfs harder, als zware donder. "Ik weet wel dat jullie er zijn !" bulderde en krijste ze. Ze leek wel een dubbele stem te hebben, een zware en een hoge stem. Eén van de stemmen was heel laag, en er leken steeds meer stemmen bij te komen die allemaal hetzelfde zeiden. "Het zal jullie lijkenkist worden !" krijste, bulderde en gromde ze. "Ik heb nog hout nodig voor het vuur. Botten is ook goed, gespietste botten. Hmmm, en wat zullen jullie lekker smaken. Of ik voer jullie aan mijn visjes of varkentjes, of aan de laatste doktersvlieg die daarna zal sterven !" De heks gromde en kreunde als een wild dier. In de tunnel waren fakkels aan de wanden. Plotseling stond de heks voor hen in een zwarte mantel. Oerling vloog wat naar achteren, terwijl Joost een fakkel greep van de wand. "Laat ons erdoor heks. Amerika en Nederland is van de indianen, en wij zijn nu bevriend. Wij kennen de geschiedenis," zei Joost luid.

"Oh niks," zei de heks. "Jullie weten niets van de geschiedenis."

Er rolde bliksem over haar hand heen. "En nu, achteruit !" gilte ze. "Jullie zijn dwazen om jullie noodlot te tarten !"

"Wij gaan niet achteruit," zei dokter Tulp. "In naam van de wetenschap, laat ons erdoor !"

De heks begon te lachen. "Wetenschap ?" krijste ze. "Zeg, doe me een lol, en ga terug naar school. Wat weet jij van de wetenschap af, puntmuts ? Onder piraten zijn jullie opgegroeid, en dan denken jullie alles even op je luie sloffen te weten ? Zeg, laat me niet lachen. Achteruit nu, dwazen, of je krijgt hier een lel van." De heks stak haar hand in de lucht, en de bliksem begon nog sneller op haar hand te tolleren. "Achteruit nu, of ik begin mijn geduld te verliezen ! Moeder wacht thuis op jullie met pap !"

"Wij gaan niet achteruit !" riep Joost. "Ik ben de pap koning van Nederland, en wij hebben vriendschap gesloten met Amerika. Wij willen alles weten over de doktersvlieg die onze laatste redding zou zijn, om voor eens en altijd los te komen van de piraatse onderdrukking. Wij komen voor het missende ingrediënt van de Biblebonse pap !"

"Ach jongen," krijste de heks lachend en spottend. "Wat weet jij af van Biblebonse pap. Jullie zullen allen sterven, inclusief de piraten, en dan zullen de heksen overnemen."

"Genoeg heks !" riep meester Tulp, terwijl hij naar Oerling keek. "Wat nu ?" fluisterde hij hard naar Oerling.

"Wat nu, wat nu ?" riep de heks spottend. "Je weet het niet meer, hè, schoolmeestertje ? Dat is wat om met je mond vol tanden ineens te staan tegenover een echte heks. Wij weten veel meer dan jullie, jullie door piraten opgeleid tuig. Wat weten jullie van de geheimen van het bos en de ondergrond ? Helemaal niets."

Ineens spoot de bliksemstraal voort van haar hand. Ze had het gemunt op Oerling die net op tijd kon wegduiken. Joost vloog de heks aan, maar die kreeg direct een klap van de bliksem waardoor hij met een grote vaart tegen de wand werd geslingerd. Joost lag daar als dood op de grond. Oerling keek de heks aan. "Bitter oud mens," kraste hij. "Als je denkt zoveel te weten, waarom deel je je kennis dan niet ten gunste van het volk ?"

"Wat heb ik met het volk te maken !" krijste de heks. "Het volk is ten dode gedoemd. Waarom denk je dat ik zo diep in het Turfwoud woon ? Niemand kan hier komen. Ook jullie niet." En weer schoot er bliksem vanuit haar handen. Dit keer werd meester Tulp geraakt en tegen de wand geslingerd. Ook hij lag als dood op de grond. Opeens was er overal blauw vuur met bliksem rondom de heks, terwijl ze lachte. Toen was ze verdwenen. Dokter Tulp moest achteruit springen. Toen ontfermde hij zich over Joost en zijn broer. Met wat middeltjes kon hij ze even later weer op de been helpen.

"Zonder de Biblebonse pap zouden jullie dood zijn geweest," zei dokter Tulp.

"Wat nu ?" vroeg Joost.

Na een tijdje hoorden ze weer gekrijs, maar dit keer was het niet van de heks. Volgens Oerling en dokter Tulp was het het geluid van de doktersvlieg. "We moeten snel zijn," zei Oerling. Hij vloog voor hen uit dieper de tunnel in, terwijl de anderen hem volgden. Na een tijd kwamen ze uit de tunnel waar de bodem was van een andere put die omhoog liep. Oerling zou ze één voor één omhoog trekken uit de put. Na een tijdje stonden ze alledrie aan de overkant van het ravijn, dichtbij het huisje van de heks. Hier was het gekrijs nog wel harder. Het leek wel alsof de doktersvlieg tegen de heks krijste. Dichter en dichter kwamen ze bij het huisje. Plotseling zagen ze de vlieg in een glazen kooi, en de heks stond ervoor met haar rug naar hen toe.

"Ik weet wel dat jullie gekomen zijn !" krijste de heks, en draaide zich toen grommend om. De doktersvlieg spoot een soort gif tegen het glas aan, terwijl er rook van het glas afkwam.

"Waar ben je mee bezig, heks ?" riep Joost.

"Ga ik jou aan je neus hangen," zei de heks.

"Als je nou slim bent, heks, dan laat je ons even naar de doktersvlieg kijken voor de wetenschap," zei dokter Tulp. "Dat zou jou ook nog ten goede kunnen komen."

"Geen sprake van," krijste de heks. "De laatste doktersvlieg is van mij, en met de doktersvlieg sterven alle geheimen. Dan is het ook afgelopen met de Biblebonse pap."

Oerling keek de heks strak aan. "Vertel op, heks, wat wil je ons zeggen ? Wat weet jij van de geschiedenis wat wij niet weten ?" kraste Oerling.

"Dom," zei de heks. "Jullie zijn domoren, maar goed, luister goed wat ik zeg, want ik zeg het maar

één keer. Amerika behoorde tot het land Heksië, maar het land ging grotendeels in de golven verloren. De doktersvlieg draagt hiervan de geheimen, maar ik zal het spoedig verpulveren om er een zalfje van te maken. Het zal mij alle macht schenken die ik begeer."

Joost bedacht zich geen moment en raapte een steen van de grond af om het tegen het glas van de kooi te gooien. Direct sprong het glas kapot en de doktersvlieg kwam vrij. "Wat doe je nou !" krijste de heks met een hoge en tegelijk lage stem, terwijl de doktersvlieg haar direct in het gezicht spoot met een witte gifstraal.

De heks krijste terwijl ze begon weg te smelten. "Stap achteruit !" riep Oerling. "Dat beest is levensgevaarlijk !" Direct renden ze naar achteren, terwijl ze naar de heks keken die wegsmolt. De doktersvlieg was woest als een dolle wesp, en probeerde Oerling te raken met een gifstraal. "Als hij ons raakt is het afgelopen !" riep Oerling, die net op tijd opzij kon vliegen. Een boom werd geraakt die direct wegsmolt.

"Zelfs de Biblebonse pap kan hier niet tegenop !" riep Oerling. "De vlieg heeft het ontbrekende ingrediënt."

De doktersvlieg was razend, en in de verte leken er meerdere doktersvliegen aan te komen. "Rennen !" riep Oerling. Ze renden richting het huisje van de heks, en gingen daar naar binnen. Snel deden ze de deur op slot. In het huisje van de heks tikten allerlei klokken door elkaar heen. De doktersvliegen begonnen op de ramen te tikken en te spuiten. Snel was het hele huisje omsingeld met de doktersvliegen.

Joost ging naar de boekenkast en begon door de vreemde boeken te bladeren. Het ging allemaal over doktersvliegen, en over het land Heksië wat eens was gezonken. Alleen Amerika, een deel van het reusachtige Heksië, werd niet door de golven verslonden. Buiten krijsten de doktersvliegen. Ze waren woedend.

Joost las ook nog wat anders. De doktersvlieg scheen naast de gifklier ook een belangrijke melkklier te hebben. De melk zou piratendodend zijn, net als het gif overigens. De melk zou een bepaalde stof in de hersenen uitdoven die de boze piratendroom zou aanmaken. Het was een onderdeel van de hersenwetenschap van de natuur.

Ook dokter Tulp en meester Tulp grepen een boek om te zoeken naar antwoorden. Er stonden hier vele bijzondere boeken over de natuur, maar ze waren in groot gevaar. "Vlug," zei Oerling. "Neem wat boeken mee, maar dan moeten we toch echt naar de kelder, want de heks gebruikte speciaal glas voor de kooi van de doktersvlieg, en de ramen van het huisje zullen het echt niet lang meer houden." Oerling vloog de gang op naar de kelderdeur, terwijl de anderen hem volgden met zoveel mogelijk boeken in hun armen. Over de trap van de kelder gingen ze haastig naar beneden, de deur achter hen sluitende. Maar ook in de kelder waren de doktersvliegen al. "Ingesloten," kraste Oerling. Weer renden ze naar boven. Oerling vloog de trap op en opende de deur van de badkamer waar geen ramen in zaten, en wat in het midden van het huisje was. "Hier zijn we voorlopig veilig," kraste Oerling. Ook de anderen gingen naar binnen met de boeken.

"Ik vraag me af hoe we deze beesten moeten temmen," zei Joost. Ze waren alledrie druk met lezen, op zoek naar een oplossing, naar kennis.

"Hier staat wat," zei dokter Tulp. "De doktersvlieg, als drager van de geheimen van Heksië, geeft in het holst van de nacht in een bepaald uur rode melk vanuit een melkklier. Zo laadt de doktersvlieg zichzelf op, en geeft leven aan zichzelf. Niemand komt tot dit geheim, dan hen van de schat van Zuskus."

"Ik begrijp er niks van," zei meester Tulp. "En waar halen we de schat van Zuskus zo één, twee, drie vandaan ?"

"Dat staat er niet bij," zei dokter Tulp.

"Dan hebben we er niet veel aan," zei meester Tulp.

"Jawel," zei Oerling. "Alle beetjes helpen. Laten we de moed niet opgeven."

Inmiddels begonnen de doktersvliegen al op de badkamer deur te pikken. Ze waren het huisje dus al binnengekomen. Ze bonkten hard, en dan waren er kleine pauzes. Joost begon het benauwd te krijgen.

"Hier staat wat over de schat van Zuskus," zei Joost. "De schat van Zuskus is een piratenschat, ergens in Heksië. De heksen hebben het eens bemachtigd. Het kan geroepen worden door een rijmpje." Joost begon het rijmpje hardop te zeggen, en toen nog een keer. Een grote blauwe gestalte begon te verschijnen in de badkamer van het huisje van de heks. "Waarom hebt gij mij geroepen ?" zei de blauwe gestalte met een lage, trage en zware stem.

"Wie bent u ?" vroeg Joost die diep was geschrokken, maar ook verheugd was over de mogelijkheid dat ze nu eindelijk hulp zouden krijgen.

"Ik ben het spook van de schat van Zuskus," zei de blauwe, doorzichtige gestalte. "Die schat ligt diep op de zeebodem waar eerst Heksië lag. Alles is vergaan, behalve Amerika. Waarmee kan ik u van dienst zijn ?"

"Wij worden achterna gezeten door de doktersvliegen," zei Joost. "We hadden hun melk nodig, maar het is uit de hand gelopen."

"Nogal," zei meester Tulp.

"Goed dan," zei de blauwe gestalte. "Ik kan u dit zeggen : Ik ben een wind van de zee. Zonder zeewind zit het je niet mee. Ik ken alle geheimen van de doktersvliegen. Het is voor mij eenvoudig hen te temmen en weg te leiden waar ik maar wil. Zij zijn een gif tegen piraten en heksen en mogelijkwerwijs iedereen, maar in juist gebruik zijn zij ook een medicijn. Alleen een volleerd dokter kan hen de baas, een volleerd dokter zoals mij. Het is een waar gezegde je niet bezig te houden met de doktersvliegen, want zij zullen je zeker vernietigen, maar koop en leer het medicijn van mij."

"Weet u zeker dat u de doktersvliegen aankunt ?" vroeg Joost.

"Jazeker," sprak de blauwe gestalte. "Ik zal ze ver weg leiden, en dan zal ik terugkomen om jullie te helpen."

De blauwe gestalte opende de deur, en begon de zwerm doktersvliegen te omhullen, en toen mee te zuigen en blazen van de trap af, om zo met hen het huisje uit te gaan. Na een tijdje was de rust teruggekeerd. De blauwe gestalte had alle doktersvliegen geroepen om hem te volgen. Na een tijd kwam hij terug zonder de doktersvliegen. Hij begon toen honderduit te vertellen over de melk. "Een flesje zeewind is alles wat je nodig hebt," zei de blauwe gestalte. "Eén druppel per bord pap is alles wat je nodig hebt om de piraten weg te houden, en het flesje raakt nooit op, want het is immers zeewind, ziet u. Dat kan niet opraken. Dat groeit vanzelf, en vermenigvuldigt zichzelf wanneer het wil."

"Hoeveel kost het ?" vroeg Joost.

"Ach ja, de kosten," zei de blauwe gestalte, "het kost niks, en dat is heel wat. Ik bedoel ermee dat je goed de gebruiksaanwijzing moet lezen bij het flesje, en je aan de toegestane hoeveelheden moet houden, anders gaat alles verkeerd. Bij verkeerd gebruik komen er meer piraten dan je lief is, meer dan je ooit in je hele leven hebt gezien."

"Begrepen," zei Joost. Ieder van hen kreeg een flesje mee, en zo was het missende ingrediënt van de Biblebonse pap aangevuld. Met de zeewind in een flesje konden ze zo de laatste piraten uit Nederland verdrijven. Het Biblebonse leger kon nu eindelijk de gevangenis bestormen waar oom Georgius opgesloten zou zitten, maar ze vonden hem niet in zijn cel.

Joost wist dat er hekserij in het spel moest zijn. Er zou meer moeten gebeuren om oom Georgius vrij te zetten. De indianen hadden hem verteld dat er wel meer heksen in de Amerikaanse bossen woonden die met alle problemen rond de Biblebonse pap te maken hadden. Zo was er het Lattenwoud achter het Turfwoud. In het Lattenwoud groeiden er speren aan de bomen en in de bloemen, en in het midden van het woud waren de sperenvelden waar speren naast en achter elkaar in de grond waren gestoken. Als je zo'n speer zou aanraken, dan zou je sterven. Achter de velden gaat het woud verder en staat het grote huis van de heks Zwolle, die voortdurend rijmpjes opzegt. Ook de rijmpjes zijn dodelijk als je geen tegenrijmpjes kent. Het zijn zware toverspreuken.

Indianen vertelden over haar. Dat ze dan bijvoorbeeld zei tot een ieder die het door de sperenvelden heeft gehaald tot haar huis :

"Door de sperenvelden ben je heelhuids gekomen,
Maar zie, het zijn slechts bedriegelijke dromen,
Want door vele speren ben je geraakt,
En de illusie van leven is die hier de dienst uitmaakt."

En dan zou je zelf een tegenrijmpje moeten opzeggen, anders zou het vuur uit haar mond je verslinden :

"Oh heks, je denkt een ander te bedriegen,
Maar het is slechts tot jezelf liegen,
Want niemand kan die macht dragen dan die weet,
Dat alles wat hij de ander denkt aan te doen slechts aan zijn eigen hart vreet."

De rijmende heks van de dood werd zij wel genoemd. Alleen volleerde dichters zouden door haar domein heen kunnen komen. Maar hoe vaak had zij wel niet dichters gestrikt tot hun noodlot ? Want zij was een zeer gewiekste vrouw met vele truken. Hoeveel dichters had zij wel niet in haar macht gekregen ? Want zij had vele rijmpjes klaar, en ging door tot diep in de nacht, totdat zij in slaap vielen, en zij hen kon kooien. Ja, door haar rijmen werden zij bewaakt. Zij was de strik der tovenaren die door een verkeerd uitgesproken spreuk zichzelf betoverden. Zij wachtte altijd geduldig haar tijd af, totdat zij ergens een gaatje zag waardoor zij hen kon pakken, of hen kon laten struikelen. Zij draaide alles in hen om. Zo werden zij hun eigen grootste vijanden, totdat grote wroeging hen verscheurde. Zij was de strikkende dichteres van de hel, van een groot kwaad. Hier was geen Biblebonse pap tegen opgewassen. Zij lachte al die pap eters uit. De Biblebonse pap miste nog een ingrediënt. Nederland was nog steeds in de macht van de heksen.

Zij speelde woordspelletjes. Zij legde verbale valstrikken. Met gewiekste toverspreuken in een gladde, snelle, giftige tong, bond zij hen allen, en zo moesten zij allen van haar pap eten, gedwongen pap, heksenpap.

Ze mochten geen speren aanraken toen ze daar naartoe gingen. Ook moesten ze oppassen niet onder een boom door te lopen, want de speren vielen er zo uit. Ook moesten ze uit de buurt blijven van de bloemen, want ook door sprongen de speren zo uit. Joost ging er naartoe samen met dokter Tulp, meester Tulp en Oerling. Oerling ging zoals gewoonlijks voorop. Hij voelde vaak de gevaren haarscherp aan. Helemaal uitgeput kwamen ze aan bij het grote huis van heks Zwolle, waar ze al klaarstond om de meest gemene rijmpjes over hen uit te spreken. Ze zei de meest verschrikkelijke dingen over hen, en bespote hen in de rijmpjes, terwijl zij met tegenrijmpjes moesten komen. Oerling was hier gelukkig heel goed in, maar ze waren moe, en de heks ging maar door. Waar hield dit ergens op ?

Joost stond dichtbij haar, en zag dat ze een vreemd kettinkje om haar hals droeg. Met zijn laatste krachten boog hij snel voorover om het kettinkje te grijpen, en trok het met een ruk van haar hals af. De heks krijste. "Geef hier, dat is mijn rijmmacht !"

De heks kon niet meer rijmen, en begon weg te smelten in afschuwelijk gekrijs.

Ze gingen haar huis binnen om onderzoek te doen. Ze bladerden wat door haar boeken. Er stonden daar de meest vreemde rijmpjes in, die ze allemaal uit haar hoofd had geleerd. De boeken gingen over de zogenaamde rijmende planten. Achter haar huis konden ze die in haar door een hek omgeven tuin vinden. De planten krioelden daar als slangen, klaar om te worstelen en te wurgen. "Wat komen jullie doen ?" krijsten de planten. Ze leken rusteloos. Joost vertelde het verhaal. De planten gaven toe dat zij haar al die rijmpjes hadden geleerd, en zij had die in boeken opgetekend.

"Waarom ?" vroeg Joost.

"Rijmen zijn het leven," sprak een woest kronkelende zwarte plant. Hij schoof vlak voor het gezicht van Joost en Joost moest een paar stappen achteruit zetten. Toen begon de plant ook naar hen te rijmen, en al snel begonnen de andere planten ook rijmen op te zeggen, allemaal door elkaar heen. "De heks is dood," sprak Joost.

"Echt waar ?" vroeg de zwarte plant. Joost knikte. Plotseling begonnen alle planten te juichen. "Die rotheks dwong ons te rijmen, altijd maar weer," sprak de plant. "Nooit was er tijd voor iets anders. We houden van rijmen, daar niet van, maar we houden ook van losse verhalen zonder rijmen."

"Jullie zijn vrij nu," zei Joost.

"Wat kunnen we voor u terugdoen ?" vroegen de planten.

"Ik zoek naar een ontbrekend ingrediënt voor de Biblebonse pap wat hier zou moeten wezen," zei Joost.

"Wij zijn allen zeeplanten," zei de zwarte plant. "De heks bracht ons hier. Wij dragen het kruid met alle geheimen van het land Heksië, wat nu grotendeels op de zeebodem ligt. Wij moesten rijmen om deze geheimen verborgen te houden. Heus, je moet deze geheimen leren kennen om te begrijpen wat er met je land aan de gang is. De geschiedenis van Heksië is de sleutel van de Biblebonse pap. Wij hebben het ontbrekende sleutel ingrediënt."

Dokter Tulp, meester Tulp en Joost bekeken de planten, en zagen het kruid ertussen. Het groeide overal, en ze moesten het in zakken verzamelen. Ook legden de planten hen uit hoe ze het moesten gebruiken in de pap.

In het Zeewoud achter het Lattenwoud leefde Sylva, de zeeheks. Alhoewel het een gewoon bos was

waren er hier zeeplanten, vliegende vissen en vissen met poten die aan en in rivieren leefden. Sylva was de ergst mogelijke opgemaakte heks, met de meeste sieraden. Hier waren sieraden op sieraden gelegd. Alles lag er dik bovenop. Sylva was een lopend sieraad. Ze woonde in een soort tempel, met grottenstelsels van trappen en tunnels. De meest verschrikkelijke roofdieren bewaakten haar tempel, en vaak ging ze in lange gewaden helemaal bedekt met sieraden trage wandelingen maken door de tempeltuinen. Ook zij droeg de geheimen van het gezonken Heksië. Zij had grote maaimachines om alles wat leefde te oogsten, bloemen en planten. Die moesten aan haar geofferd worden. Zij waande haarzelf de heksengodin van Heksië. Zij diende haarzelf. Eens moest zij baren, en zelfs het kind wat zij baarde moest aan haar geofferd worden. Zij gooide het kind in het water. Zij was de heksenkoningin. Ook vissen moesten er aan haar geofferd worden, en allerlei soorten andere dieren. Zij leefde van de dood. Overal in het Zeewoud stonden haar boskerken, maar niemand kwam daar. Indianen bleven ver van hen vandaan. Het was Sylva de zeeheks die Heksië had laten zinken als een offer aan haar. Alleen Amerika bleef nog boven water, opdat zij daar zou wonen en tronen.

Zij hield van de eenzaamheid, en van het eten en drinken van gif. Het gaf haar macht. Maar ze begon oud te worden, en ook was ze op zoek naar de Biblebonse pap. Ook was ze bijna blind.

Haar werkers waren onzichtbaar, de machten van de natuur, en de bomen en planten die haar dienden. Zij moesten voor haar een trage duivelse dans opvoeren, opdat alles platgemaaid zou worden, tot een offer aan haar. Zij was het geheim van de muntstruik. Haar soldaten zond zij tot de uiteinden om haar oogsten binnen te halen, tot offer aan haar. Zij klopten op hoge deuren, en vroegen om kind en dieren offers. Geen medelij hadden zij. Haar soldaten waren religieus, als een dekmantel van haar kwaad. De lamp van het witte geweld werd bedekt door haar mantel. Zij was een schoonprater, waarvoor zij de kunsten van de literatuur gebruikte. Een liturgie was altijd haar excuus. Zij hield ervan bij nacht over kerkhoven te dwalen. Zij had lange kanonnen van de natuur op haar muren. Ja, zij gebruikte de natuur te pas en te onpas. Ook door de natuur praatte zij alles goed. De natuur was haar excuus. "Het is de natuur," zei zij dan, en : "Het staat geschreven." Boeken waren haar liefhebberij. Zij had bibliotheken vol, allemaal door haarzelf geschreven, door de eeuwen heen, maar zij begon oud te worden, heel oud. Zij was op zoek naar de Biblebonse pap.

Zij bewaakte het diepzee kruid van Jonas, een kruid waardoor je met alles en iedereen kon communiceren. Het zou veel misverstanden en gemis uit de weg kunnen ruimen. Maar het kruid was ook vervloekt. Een ieder die van het kruid nam, leefde niet lang. Deze vloek zou alleen opgeheven kunnen worden als het kruid toegevoegd zou worden aan de Biblebonse pap als ingrediënt. Toen Joost, dokter Tulp en meester Tulp de heks bezochten keken ze hun ogen uit in de wondere wereld van het Zeewoud. Het was als diepzee natuur, maar gewoon in het bos, boven de grond. Ze waren verbaasd en verwonderd door de pracht van deze natuur, en zelfs de vele boskerken waren een stuk adembenemende natuurkunst. Maar ze konden wel begrijpen waarom al deze plaatsen zo verlaten waren. Ze vonden de heks dolend op een kerkhof. Toen ze hen zag barstte ze in snikken uit. "Eindelijk hebben jullie mij gevonden !" riep ze, en rende op hen af.

"Ik ruik Biblebonse pap !" krijste ze. "Zijn jullie van de Biblebonse pap waar ik al zo lang naar op zoek ben ?"

Joost, dokter Tulp en meester Tulp keken haar verbaasd aan. "Heus, ik wil mijn leven beteren," snikte de heks. "Als ik maar van de Biblebonse pap kan nemen. Al is het maar één hapje."

"Zeg heks," zei Joost, "hoe weten wij dat het waar is dat u uw leven wil beteren ?"

"Jullie mogen alles hebben, mijn gehele rijk," snikte de heks. "Als ik maar met jullie meemag. Ik ben zat van dit leven, dit eenzame, slechte leven. Heel mijn leven ben ik een slechte heks geweest, en het heeft mij geen goed gebracht."

Joost deed een stap achteruit, want de heks wilde haar omhelzen. Oerling bleef tussen hen en de heks invliegen. "Vertrouw haar niet," kraste Oerling. "Laat haar je niet aanraken."

De heks begon nog harder te snikken. "Jullie begrijpen mij niet. Ik wil echt veranderen. Ik zal jullie alles geven."

"Maak dat je wegkomt, heks," kraste Oerling. "Je bent vol truken, daar sta je om bekend."

De heks begon te veranderen in een enorme zwarte zeedraak. "Goed !" krijste ze. "Ik weet waar jullie voor komen, maar jullie krijgen het niet."

Oh kruid wat op de zeebodem woont,
Waardoor alle dingen spreken, maar horen doen ze het niet,
Zo leeft een ieder eenzaam en in misverstand,
Het kruid ver weg van hun land,
Zo leven zij in groot verdriet, alle dagen weer,
Een ieder die het kruid dan vindt,
Zal slechts kort leven, doch bemind,
Het kruid van Jonas in diepe zee,
Een offer voor mij, het nam zovelen mee,
Maar nooit kunnen zij ervan vertellen,
Zij leven slechts in zeebellen,
Het kruid van Jonas doet hen horen,
Maar spreken kunnen zij niet lang,
Zij zijn hopeloos verloren."

Zij hadden goed door hoe gevaarlijk dat kruid was. De heks vertrok weer. Ze hadden haar in een verschrikkelijke gedaante gezien. Oerling vloog vooruit, en zij volgden hem naar de tempel van de heks. Er stond een jongetje met een teddybeertje hangend aan zijn hand. Het jongetje had een pyama aan. "Hallo, wie ben jij ?" vroeg Joost. "Dat moet Jonas zijn," zei dokter Tulp.

"I ... ik ben Jonas," zei het jongetje stotterend.

"Waarom ben je hier, kleine jongen ?" vroeg meester Tulp.

"I ... ik weet het niet," zei het jongetje. "Ik moet hier altijd staan."

"Van wie ?" vroeg Joost.

"Van de heks," zei het jongetje.

"En wat moet je doen voor haar ?" vroeg Joost.

Toen rende het jongetje naar binnen in de tempel.

"Vreemd," zei Joost.

Toen hoorden ze een zachte vrouwenstem zingen :

"Eens, zoveel jaren geleden, ik weet het niet meer,
Kwam er een ridder, met een piraat en een heer,

Zij dobbelden om mijn kleren, en zo stond ik daar naakt,
De avond viel, en snel had de slaap hen aangeraakt,
Een slaap zo dodelijk en stil,
Zij hadden van het kruid van Jonas gegeten,
Hun lichamen na een golf van warmte zo koud en zo kil,
Zoek je wat plezier in de herberg voor vier, drie of twee,
Het is slechts van korte duur, olé, olé."

"Het is hier zeker vreemd," zei dokter Tulp.

Langzaam en voorzichtig gingen ze de tempel binnen, Oerling voorop.
Maar daar kwam het jongetje weer aanrennen, en begon hen te slaan en te schoppen.
"Mijn moeder wil niet dat jullie komen," zei hij.

"Wie is je moeder ?" vroeg Joost.

"Gaat je niks aan," zei het jongetje zacht. Ze konden het bijna niet horen.

"We komen voor het kruid, jongetje," zei dokter Tulp. "Het kruid van Jonas."

"Mijn moeder zegt dat het te gevaarlijk is," zei Jonas.

"Dat weten we," zei dokter Tulp, "en daarom is het beter dat we het kruid bestuderen en onschadelijk maken."

"Het heeft een bedoeling," zei het jongetje. "Het is de wachter van de heks. Mijn moeder heeft het voor haar gemaakt."

"De heks is slecht en gevaarlijk. We kunnen haar niet vertrouwen, jongetje" zei meester Tulp.

"Nietwaar !" riep het jongetje, terwijl hij weer begon te stompen en te slaan. Ook begon hij te knijpen.

"Wil je dat laten, jongetje ?" zei meester Tulp.

"Nee, jullie moeten weg !" riep het jongetje. Ineens kwam er een indiaanse vrouw aanlopen.

"Hoe kan ik u helpen," zei ze zacht, terwijl ze zich over het jongetje ontfermde.

Joost vertelde het verhaal. De vrouw glimlachte. "Ik kan u daaraan niet helpen," zei ze. "Het is de wachter van de heks. Zij heeft u al een aanbod gedaan in ruil voor de Bibeledonse pap."

"Wij onderhandelen niet met heksen die vol truken zijn," zei dokter Tulp.

"Dan moet u het zelf weten," zei de vrouw, en liep met het jongetje weer weg.

Er waren verschillende gangen in het grottenstelsel van de tempel. Ze gingen één van de gangen binnen. Oerling ging voorop. Weer hoorden ze gezang van een zachte vrouwenstem :

"Weet je wel, heb je het al gehoord,
Zij kunnen niet meer spreken,
Eens hebben zij van het kruid genomen,
Het kruid van Jonas in de diepte van de zee,

Waar zijn nu hun dromen ?"

Toen vaagde het gezang weer weg. "Het spookt hier goed," zei dokter Tulp.

Toen hoorde ze een krassende stem zingen :

"Weet je het al, weet je het al,
Snoep verkoopt zeer goed,
Maar goed gezelschap veel beter,
En als je dan mens en dier kunt verstaan,
Dan heb je van het kruid van Jonas gegeten,
Het is snel met je gedaan."

De gang leidde naar een grotere grot waar ze een heks in een zwart gewaad in een ketel zagen roeren.

Toen kraste ze verder, zingend : "Het kruid van Jonas, het kruid wat zoveel leven gaf, en dan de dood,

Het kruid van Jonas, zoveel helden vonden het, en vonden nooit de weg terug,
Het kruid van Jonas, een doodlopende weg van zoveel geluk, en dan slechts tranen,
De wachter van de heks, de wachter van haar krater,
Het kruid van Jonas, als een vulkaan, als een lopend vuurtje,
Het geheim van de zee voor eeuwig.

Het kruid van Jonas, dat kleine kind,
Dat kleine aapje, je sterft altijd bemind,
Het liefdesvuur gaat altijd snel,
Je bent afgebrand voordat je het weet,
Slechts brandhout voor de hel."

Ze stonden met open mond naar de heks aan de grote ketel te kijken. Er kwam een mysterieuze rook uit de ketel. Hier werd waarschijnlijk het kruid van Jonas gekookt en gebrouwen.

"We hebben maar heel iets nodig," fluisterde dokter Tulp, "en vooral niets eten of drinken hier."

Aan de zijanten van de grot waarin de heks stond groeide vreemd kruid. Ook stonden er wat dozen met het kruid erin. "Zullen we het erop wagen ?" vroeg Joost. Plotseling vloog Oerling naar binnen, en greep met zijn snavel wat kruid uit een doos, en vloog toen weer terug. De heks draaide zich ineens naar hen toe. "Blijf staan waar je staat !" riep ze. "Iemand heeft van het kruid genomen !" Ze haalde haar grote lepel uit de ketel en riep : "Dan zullen jullie het eten ook !" Ze richtte haar grote lepel op hen. "Kom hier, dan zul je eten wat je zo graag wilde. Dan zul je eten wat je stal !"

Ze zetten het toen op een rennen. Ze renden terug de gang door, maar het leek wel alsof de gang veranderd was, en ze kwamen alleen maar in andere gangen terecht. "Als ratten in de val !" hoorde ze de heks roepen. Ergens op een gang was een deur die ze opendeden. Ze keken ineens recht in het gezicht van een man met een plat hoekig oranje-geel achtig petje op waar aan de voorkant een klein kwastje hing. "Tokijn is de naam," zei hij. "Jullie hebben het kruid gevonden, en niet gegeten. Dat komt niet vaak voor." Hij begon heel snel te praten, en ging toen steeds langzamer. "Luister," zei hij, terwijl zijn stem was als het golven van de zee. "Eet het niet. Alleen als ingrediënt in de Biblebonse pap is het veilig. Ik was een gevangene van de heks, maar jullie hebben mij gevonden. Ik kan jullie helpen. Het is een duivel, die heks. Jullie komen op het juiste moment."

"Wie zijn Jonas en zijn indiaanse moeder ?" vroeg Joost.

"Dat zul je wel zien," zei Tokijn geheimzinnig. "Wat nu belangrijk is, is dat we door de gangen gaan. Ik ken de weg," zei Tokijn. Ze gingen de gang weer op. Tokijn had een lange, dunne mantel aan wat ook oranje-geel achtig was, en hij droeg pantoffels.

"Jonas !" riep hij. "Er is bezoek !"

Daar kwam Jonas al aanrennen. "I ... ik ken hen," stotterde Jonas. "Ze zijn niet aardig. Ze komen het kruid stelen."

"Welnee, Jonas," zei Tokijn. "Ze komen het kruid onschadelijk maken. Heus, het is het beste voor ons allemaal."

"W... wij houden van het kruid," zei het jongetje. "Het is mijn kruid. Mamma heeft het voor mij gemaakt."

"Moet je opletten," zei Tokijn, die even met zijn vingers knipte. Het jongetje viel direct in een diepe slaap. Toen kwam ook de indiaanse vrouw aanlopen. "Wat heb je gedaan, Tokijn ?" vroeg ze zacht.

"Zing dat mooie lied eens wat je laatst voor mij hebt gezongen," zei Tokijn.

"Oh, Tokijn," zei ze ineens heel verlegen. "Dat kan ik hier niet doen."

"Toe nou," zei Tokijn, "het is zo'n mooi lied. Iedereen moet dat horen."

Toen begon de indiaanse vrouw te zingen, zo mooi. Het ging over het indiaanse kruid van Jonas. Het was een kruid wat groeide op de zeebodem, een kruid wat in het hoofd van Jonas groeide, Wat verhalen vertelde, indiaanse verhalen, om het jongetje ergens tegen te beveiligen. Het jongetje had die verhalen zelf gemaakt, onder invloed van het kruid. Hij mocht het kruid niet eten. Hij hield van het kruid. Hij sprak met het kruid. Het leefde in zijn hoofd. Het was zijn wachter. Het suste hem altijd in slaap.

Plotseling greep de vrouw naar haar buik en stopte met zingen.

"We moeten hier weg, Tokijn," zei ze kreunend van de pijn. "Er is iets goed mis."

"De betovering wordt verbroken," zei Tokijn. "De Biblebonse pap koning is gekomen."

Een woeste zwarte zeedraak kwam in de verte op hen af, maar de gangen begonnen te draaien en ketsten de zeedraak af. De zeedraak krijste verschrikkelijk.

"We hebben niet veel tijd," zei Tokijn. "Kom mee," zei hij, terwijl hij even in zijn vingers knipte. Ook de indiaanse vrouw viel op de grond in slaap. "Het waren de verschillende gedaantes van de heks," fluisterde Tokijn. "Nu moeten we hier zo snel mogelijk weg." Het leek wel alsof er een aardbeving plaatsvond. "Kom nog eens terug op een beter moment !" werd er geroepen. Toen stonden ze ineens allemaal buiten de tempel met Tokijn. "Ik kan wel een beetje toveren," glimlachte Tokijn. Overal begon het Zeewoud om hen heen vlam te vatten. "Rennen," zei Tokijn. "We moeten zo snel mogelijk het Zeewoud uit. Tokijn kende wel een korte weg. Ze volgden hem, en met wat magische truken waren ze snel uit het bos. Achter hen was een enorm krijsend vuur wat als een woesteling om zich heengreep. Ze wisten niet hoe snel ze in de rivier moesten komen. Amerika stond in brand. Voor hoe ver wisten ze niet, maar Tokijn zei dat het alleen de heksenwouden betrof, niet het indiaanse gebied. Ze vonden een bootje waarmee ze zo snel mogelijk de Biblebonse rivier overgingen. Terug naar Nederland. Oerling had het kruid van Jonas goed vast tussen zijn snavel.

Toen ze in Utrecht op het paleis waren aangekomen onderwierp dokter Tulp het kruid direct aan een onderzoek. Het was een zaaddragend kruid, waarmee ze meer van het kruid konden kweken. Dit gebeurde in kassen van speciaal glas. De Biblebonse pap werd zo tot een middel waardoor mensen elkaar beter konden verstaan, en ook dieren en planten.

Hoofdstuk 3. De Bostrein

Lotus Koek was de kannibalen koning van het land Chagerijnië wat onder Suriname, het Zuiden van Nederland lag. Hij woonde op de Kanarische eilanden, wat eilanden in het centrale bosmeer van het bos. Rondom het meer lag een enorm bos, en rondom het bos waren huizen gebouwd. De inwoners van dit land waren, zoals de naam al doet vermoeden, enorm chagerijnig, en niemand wist waarom. Lotus Koek zelf was echter de vrolijkheid zelve. En zoals de inwoners van het land Chagerijnië enorm gierig en ongastvrij waren, zo was Lotus Koek de gulheid zelve, en enorm gastvrij. Altijd deelde hij taartjes uit en snoep, of hij liet het uitdelen. De Chagerijnen, zoals de inwoners van Chagerijnië genoemd werden, hadden daar nooit veel belang in. Zij wisten immers dat hun koning een kannibaal was, en dat was wettelijk zo bepaald dat dit toegestaan was. Daarom zorgden de Chagerijnen ervoor zo dun mogelijk te blijven. Zij die hier niet meer tegen konden gingen dikwijls de rivier over die tussen de huizen en het bos inlag, om zo zelf een kannibaal te worden, maar dit liep niet altijd goed af.

Het land Chagerijnië was onderdeel van een veel groter gebied, genaamd Kannibalië. Joost had hier veel over gehoord en wilde hier iets aan doen. Op een dag ging hij samen met dokter Tulp, meester Tulp, Tokijn en Oerling naar het land toe. Hij moest hiervoor helemaal de Surinaamse grens van Zuid Nederland over. Dit was een zwaar bewaakte grens, ook door de Chagerijnen. De Chagerijnen hadden er niks mee te maken dat hij de Biblebonse pap koning van Nederland was. Joost en de anderen moesten streng onderzocht worden door de Chagerijnen voordat ze het land binnen konden gaan. De Chagerijnen lieten hen duidelijk merken dat ze niet welkom waren. Van de Biblebonse pap hadden ze nog nooit gehoord, en ze hadden er ook geen interesse in. Toch mochten ze na lang praten erdoor. Ze kwamen eerst in de woonwijken. De straten hadden hier allemaal vreemde namen, vaak verbonden aan voedsel. De Chagerijnen zelf bleken hier niet blij over te zijn. Overal liepen ze rond met chagerijnige gezichten, en er werd niet gegroet. Oerling ging voorop, en leidde hen door de vele woonwijkjes naar de rivier die tussen de huizen en het bos inlag. De rivier werd genoemd : de Kannibaalse rivier. Met een bootje zijn ze die overgestoken, want er waren geen bruggen. Zo kwamen ze in het bos aan. Er hing hier een zoetige geur. Van achter de bomen kwamen bakkers tevoorschijn met schalen vol taartjes. Die werden aan hen aangeboden, maar ze wisten natuurlijk dat ze daar niets van moesten eten. Gelukkig werd het niet opgedrongen. Dieper in het bos kwamen ze uiteindelijk aan bij een meer. In dit meer moesten zich de Kanarische eilanden bevinden waar kannibalen koning Lotus Koek zou wonen.

Weer namen ze een bootje om het meer op te gaan. Het was een groot meer. Ze hadden allemaal een peddel waarmee ze vooruit kwamen. Alles ging tamelijk rustig. Ze kwamen bij een eerste eiland aan. Plotseling sprong er een woeste dikke man uit de struiken, en rende op hen af met een pollepel. Hij was woest in de zin dat hij een botje door zijn neus had, en botjes in zijn haar. Ook waren zijn sieraden gemaakt van botjes. Hij had grote ogen, en zijn huid was donker. Hier en daar waren strepen verf. Verder was hij heel vriendelijk, en gastvrij. Het bleek kannibalen koning Lotus Koek te zijn.

"Waar zijn de anderen?" vroeg Joost.

"De hort op," lachte hij. "Welkom op de Kanarische eilanden," zei hij met een vreemd accent. "En ik ben kannibalen koning Lotus Koek."

"En kannibalisme is hier wettig?" vroeg Joost.

"Uiteraard," zei de kannibalen koning. "Het staat in het wetboek, gekerfd in een boom. Wat wil je nog meer?"

"Ja, ik vind het niet zo netjes," zei Joost.

"Wij eten verder heel netjes," zei de kannibalen koning. "Zin in een taartje, snoep of koeken?"

Joost en de anderen schudden hun hoofd. "Begrijpelijk," zei de kannibalen koning. "Zeer begrijpelijk zelfs. Ik was eens ook zo, maar nu heb ik alle trossen los."

"Uw burgers zijn chagerijnig?" vroeg Joost.

"Ja, heel chagerijnig," zei de kannibalen koning. "Dat moet wel, hè?"

"Waarom?" vroeg Joost.

"Nou, anders eh ... anders ... Niet van die moeilijke vragen stellen," lachte de kannibalen koning vriendelijk, terwijl hij Joost op zijn schouder klopte. Toen sloeg hij een arm om Joost heen. Joost schudde zichzelf weer los.

"Ik vind het maar vreemd," zei Joost. "Moet ik dit zomaar normaal vinden?"

"Het is onze aard," zei de kannibalen koning vriendelijk. "Het zit in ons bloed. Wij hebben met alles bijbedoelingen. Daar leven we van."

"Nou, ik vind het niet zo lekker," zei Joost.

"Ach, het went wel," zei de kannibalen koning sussend.

"Hoe bent u zo geworden eigenlijk?" vroeg dokter Tulp. "Heel eigenaardig, heel eigenaardig."

"Ik ben zo geboren," zei de kannibalen koning. "Zo ben ik altijd al geweest. Ik was altijd al een gulle gever, en de beloning zit erin als ze het aannemen."

"Dan beloont u uzelf?" vroeg Joost.

"Jazeker," zei de kannibalen koning. "Wie eens wat aanneemt, zal ook wel meerdere dingen

aannemen, als het bevalt, nietwaar ? Ik kan dan een heleboel proberen. Lukt het ene niet, dan lukt het andere wel."

"Dus u ziet mensen gewoon als een stuk vlees ?" vroeg Joost. "Ons ook ?"

"Ja, natuurlijk," zei de kannibalen koning vriendelijk als altijd. "Het is helemaal niks om je voor te schamen of verlegen over te doen. Iedereen is gemaakt van vlees, en vlees is er om gegeten te worden, om genoten te worden."

"Ik ben het er niet mee eens," zei Joost. "Je rooft zo het leven van iemand anders voor je eigen gulzigheid."

"Ach nee," zei de kannibaalse koning. "Zo moet je dat niet zien. Kip is zo gezond als mensenvlees. Waarom zou je daar niet van mogen genieten," terwijl hij op Oerling wees. "U moet weten : Een kip is een kip. Zo is het dier gemaakt."

"Het is een duif," zei Joost, "en het heeft van de Biblebonse pap gegeten."

"Biebele wattus ?" vroeg de kannibalen koning.

"De Biblebonse pap, waar je nooit oud van wordt," zei Joost. "Dan kun je eeuwig leven."

"Wie zit daar nou op te wachten om eeuwig te leven ?" vroeg de kannibalen koning vriendelijk, met een brede glimlach. "Dat is toch niks aan ? Dat is toch saai ? Nee, de dood hoort bij het leven, om het leven op smaak te maken. Wat is vuur zonder ijs, en wat is water zonder lucht ?"

"U begrijpt het niet," zei Joost. "De Biblebonse pap is er om een mensenleven en dierenleven beter te maken, en ook het plantenleven, de bomen, de struiken, de planten, alles."

De kannibalen koning begon te lachen. "Ik heb het goed naar mijn zin, jongen. Ik eet liever een kippenboutje of een mensenarm of been dan saaie pap."

"Saaie pap ?" vroeg Joost. "Werkelijk, u kent de Biblebonse pap nog niet. Uw lief en vriendelijk gedoe komt heel ongeloofwaardig over, onbetrouwbaar."

De kannibalen koning begon steeds zachter en liever te praten, maar Joost trapte er niet in. "Jullie zijn van harte welkom," lachte de kannibalen koning vriendelijk. "Ook al hebben wij totaal verschillende ideeën. Vrede is heel wat waard, vind je niet ? Ik zal een hut speciaal voor u laten klaarmaken. Ik zal ervoor zorgen dat u op uw wenken bedient wordt."

"Ach laat maar," zei Joost. "Het is niet nodig."

De kannibalen koning was verder totaal niet opdringerig, maar dat had natuurlijk een reden. Na een tijdje stond hij voor hen met een mes, en vroeg wie van hen het eerste eraan wilde gaan. Nooit hadden ze gedacht dat kannibalen zo beleefd konden zijn.

"Doet u dat mes maar weer weg," zei meester Tulp. "Niemand van ons is daar voor gekomen." De kannibalen koning was de vriendelijkheid en gastvrijheid zelve, en legde het mes weer weg. "Zoals u wilt," zei de kannibalen koning. "Het is allemaal voor uw plezier. De gast is koning."

Toen de andere kannibalen terugkwamen was de sfeer ineens heel anders. Zij waren veel ruiger, en

veel chagerijniger. "Waarom zijn die toeristen nog niet in de ketel ?" vroegen ze.

"Het zijn onze gasten," zei de kannibalen koning. "En dat had ik aangeboden, maar dat wilden ze nog niet. De gast is koning natuurlijk. Het mag hen aan niets ontbreken, en hen mag ook niets opgedrongen worden."

"Ja, maar we hebben voedsel nodig," zei de kannibaal. "Laten ze opschieten."

"Ze hebben inderdaad voedsel nodig," zei de kannibalen koning. "Heel attent dat je dat hebt opgemerkt. Ik heb ze wat fruit aangeboden, maar ze hadden nog geen honger. Ik ben trots op zo'n zorgzame onderdaan als jij. Niemand kan aan jou tippen."

De kannibaal begon te grommen, en trok een mes. "Nog even en ik rijg ze zelf aan het mes."

De kannibalen koning keek hem vriendelijk aan. "Ga je maar even wassen. Dat zal je goed doen. Dat zal de honger wel stillen. En dan kun je daarna een pruimpje eten misschien."

"Ik eet geen pruimpjes !" bulderde de kannibaal. "Bij Lazarus ! Ik heb mensenvlees nodig !" Toen rende hij boos en stampvoetend weg.

"Wie is Lazarus ?" vroeg Joost.

"Oh, Lazarus is een zaadboom die wij vereren," zei de kannibalen koning vriendelijk.

"Wat doet het zaad ?" vroeg dokter Tulp.

"Het zaad is als een stuifmeel wat zich in de lucht vermengt en in de wind," zei de kannibalen koning, "en het maakt mensen nieuwsgierig. Ook maakt het mensen gewillig. Zonder de Lazarus boom zouden wij niet kunnen leven."

"Ik ben blij dat ik nog niets gegeten of gedronken heb hier," fluisterde Joost naar meester Tulp die naast hem stond.

"Zijn er nog meer bomen die u vereert ?" vroeg dokter Tulp.

"Nee," zei de kannibalen koning.

"Mag ik vragen," zei Joost, "U zei het zaad van de Lazarus boom maakt gewillig. Gewillig tot wie ?"

"De heks van Kannibalië waartoe dit eenvoudige land behoort," zei de kannibalen koning vriendelijk. "Zij woont in het Lazarus woud achter het land Chagerijnië."

"Dan heeft die heks u vast zo vriendelijk en week gemaakt door het Lazarus zaad," zei Joost. "Oh ja," zei de kannibalen koning. "Zij is een zoet mens. Zij wordt weleens de snoep heks genoemd."

Daar de heks van Kannibalië onder de grond woonde zouden ze onder de grond gaan met een bootje door het ondergrondse rivierengebied onder Chagerijnië tot onder het Lazarus woud. Natuurlijk wilden ze deze heks bezoeken, ter bevordering van de Biblebonse pap. Het werd een lange reis onder de grond in een bootje, totdat ze bij het domein van de heks van Kannibalië waren gekomen in de diepte van het Lazarus woud. Haar ondergrondse rijk was ook zoetig, met bloemen in allerlei kleuren, bijna betoverend. Zelfs het rivierwier was kleurig. Het water was hier zeer helder. Ze konden er vanuit het bootje gewoon doorheen kijken. Er zwommen hier ook wonderlijke vissen,

oranje met felle strepen, blauw, geel, en hele kleine groenen. Verderop waren er weer andere soorten, groter en met donkere kleuren. Dikwijls hadden ze gepulde lippen. De natuur was prachtig hier. Ze kwamen aan bij een dichte heg waar een opening was. Hier gingen ze het bootje uit en gingen door de opening van de heg. Ze kwamen over een lang tuinpad in een grottengang terecht. De grottengang liep uit op een veldje waar een soort kruidig graan groeide. Achter het veldje waren nog wat bomen. Er was wat rook, maar ze wisten niet waar het vandaan kwam. Achter de bomen was een soort vallei, wat ook weer overliep in een bos. Ze kwamen aan in een bosdorpje. Overal waren er oude bosgebouwen waarin kinderen woonden. De kinderen ontvingen hen hartelijk, en ze deden hun verhaal.

"Oh, de paarse heks ?" vroeg één van de kinderen. "Want dat is degene die Kannibalië bestuurt, dit hele gebied."

"Ik wist niet dat ze de paarse heks was," zei Joost. "De kannibalen koning van Chagerijnië noemde haar de snoep heks."

"Ja, dat is dezelfde," zei het kind.

"En ze is zoet ?" vroeg Joost.

"Ja," zei het kind. "Ze komt vaak in haar paarse gewaad om ons snoep te brengen en speelgoed. Ze zorgt goed voor ons."

"Hoe vaak gebeurt dat ?" vroeg dokter Tulp.

"Meestal op feestdagen," zei het kind.

"Dankzij haar kunnen we hier leven," zei een ander kind. "Zij heeft ons verlost."

"Van wat ?" vroeg Joost.

"Van de wolven," zei het kind.

Joost zag een paarse gestalte op één van de daken staan. De paarse gestalte had een kap op.
"Is ze dat ?" vroeg Joost.

"Ja," zeiden sommige kinderen.

"Wat moet dat hier ?" zei de vrouw. "Excuseert u mij. Ik heb de zorg over deze kinderen."

Joost vertelde het verhaal.

"Bibelebonse pap ? Nou, dat is interessant," zei de vrouw, die haar kap afdeed. Ze liet een ring om haar vinger zien. "Eens gekregen," zei ze. "Het is een Bibelebonse ring. Mijn vader nam het eens mee van zijn reizen, en gaf het aan mij."

"Zo, zo," zei Joost, "zeker zuinig mee."

"Zeker," zei de vrouw.

"Bent u de snoepheks ?" vroeg Joost.

"Ach welnee," zei de vrouw. "Ik breng ze soms wat, en ik maak soms ritjes met hen in de bostrein, maar ik ben slechts een gezant van de heks."

"Met wat voor doeleinden?" vroeg dokter Tulp.

"Ik kan u daar geen inzage in geven, maar als u de heks zelf wil spreken, dan kan de bostrein daarin behulpzaam zijn," sprak de vrouw.

Ze stemden in, en de vrouw leidde hen naar de bostrein achter het kinderdorp. Deze trein zou dieper het bos ingaan en ook langs allerlei bosvelden gaan. Het was een verschrikkelijk lawaai, maar in de trein zelf hoorde je het haast niet. Ze gingen met de vrouw in een grote coupé zitten.

"Vertel ons eens, is het een zoet mens, zoals de kannibalen koning zei?" vroeg Joost.

"Ik kan u daarop geen antwoord geven," zei de vrouw. "U moet dat zelf ondervinden." De trein zou helemaal leiden tot aan de poort van de woning van de heks. Zij woonde in een gebied waar bomen pijlen voortbrachten die door de bomen werden afgeschoten. Die bomen waren dus levensgevaarlijk en bewaakten haar gebied. Alleen door de bostrein kon veilig het gebied ingegaan worden. Buiten door het raam zagen ze telkens hoe vogeltjes door zulke pijlen werden doorspietst. De trein was in een bergachtig gebied terecht gekomen. Plotseling was alles donker. De trein ging door een tunnel. Steeds vaker ging de trein door lange tunnels onder bergen door. Toen ging de trein langs vele velden waar geel kruidig graan groeide. Haar reusachtige paleis in de bergen was geheel gemaakt van snoep. Het was een oogverblindend paleis, als een paradijs zo prachtig. De trein stopte aan de paleispoort, waar twee zwarte ridders stonden. Aan beide kanten naast het paleis en achter het paleis was een stad gebouwd, zo in de bergen. Er waren veel palmbomen en velden. Een donkere vrouw kwam naar buiten rennen, helemaal versierd met snoep. "Welkom tot mijn paradijs," zei ze warm. Ze vertelde hen een heel verhaal over hoe blij ze was dat ze waren gekomen, en legde hen uit hoe alles werkte. Zij had de bostrein laten maken, omdat ze verzot op zulk speelgoed was. Ze nam hen mee het paleis in, en leidde hen rond. Ook zij wilde dat ze snoep zouden eten. Ze vroegen zich af waarom, maar ze waren immers in Kannibalië. Overal stonden kooien met kinderen, en ze deed alsof het de normaalste zaak van de wereld was. "Als jullie goed eten, dan eten wij er ook goed van," zei ze, wat volgens Joost een verdachte opmerking was.

"Waarom zijn al die kinderen in kooien?" vroeg Joost.

"Oh, het zijn gevaarlijke belhamels," zei de heks.

"Wat gaat er met hen gebeuren?" vroeg dokter Tulp.

"Dat hangt van hun gedrag af," zei de heks.

Er stonden in het paleis ook boompjes waar kinderen in groeiden.

"Kinderen komen hier uit de bomen?" vroeg Joost.

"Ja," zei de heks. "Het is het Lazarus zaad."

Nu begrepen ze wat de Lazarus boom werkelijk was. Het bracht kinderen voort.

"Wat gebeurt er met de kinderen die in de bomen groeien?" vroeg meester Tulp.

"Wij eten wat de pot schaft," zei de heks, wat Joost weer een verdachte opmerking vond.

"Kom, ik zal jullie mijn slaapkamer laten zien," zei de heks. Ze ging een trap op en toen een hal in, waar de anderen haar volgden. Hier was ergens haar kamer. De kamer stond vol met spelletjes en speelgoed. Ook lag er veel snoep. Haar bed was een hemelbed met een rode sluier. "Hier gebeurt alles," zei ze.

"Wat bedoelt u ?" vroeg Joost, die een beetje overrompelt was door alles.

"Dit is mijn troonzaal," zei ze. "Eenvoud siert de mens, zeg ik altijd."

Joost keek rond in de kamer. "We hebben ook bomen waar varkens in groeien, en bepaalde stenen doen dat ook. Daarmee hebben we onze stad gebouwd, zodat de mensen altijd genoeg te eten hebben," zei de heks.

"Waarom eet je niet gewoon pap, Biblebonse pap waar je nooit oud van wordt en waar je eeuwig door leeft," zei Joost.

"Ah, de Biblebonzen," zei de heks, "onze verre voorouders," terwijl ze naar een schilderij aan de muur wees. "Hier is een Biblebonzer," terwijl ze glimlachte. Het was een portret van een oude man. "Heus wij eren de voorouders, maar het leven gaat door, en zo ook de dood."

Joost had het gevoel alsof er niet met deze vrouw te praten viel. Hij zuchtte. "Heus, je zou het eens moeten proberen," zei hij. "Mens, dier en plant zullen zo in vrede leven."

"Vrede verkoopt niet," zei de heks. "De mens wil oorlog, en dan zijn spelletjes de gouden middenweg. Kinderen spelen met soldaatjes en indiaantjes. Dat is wat hen bezig houdt, het avontuur. Vrede wordt al snel saai."

"U bent een zakenvrouw," zei Joost, "maar de Biblebonse pap heeft niets met geld te maken. Je kunt het hemelse niet kopen, en geld maakt niet gelukkig."

"Kijk eens om je heen en zie waar geld mij heeft gebracht," zei de heks. "Geld heeft mij gelukkig gemaakt, en het groeit hier aan de bomen, en de stenen brengen het voort. Ik heb dit paradijs gekocht. Geld heeft me gelukkig gemaakt."

"Geld is geen goede raadgever," zei Tokijn. "Geld leidt altijd tot de valstrikken. Het geld liegt. Ik heb dat altijd weer gezien."

"Ja," zei meester Tulp, "en denk eens aan die arme kinderen die in de bomen groeien. Egoïstisch geluk is geen waar geluk. Het leidt tot de dood."

"Zij die leven voor en door de dood, zullen ook sterven door de dood," zei Tokijn.

"De dood verkoopt goed," zei de heks. Allemaal wisten ze dat er met de heks niet te praten viel.

"Nu, zeg op, wat wil je," zei de heks.

"Die Lazarus bomen en Lazarus stenen die kinderen, dieren en geld voortbrengen zijn zeer merkwaardig," zei dokter Tulp. "Waar heeft u die ergens vandaan gehaald, en hoe werkt dat precies ? Ik begrijp dit niet."

"Het is een bijzonder soort snoep wat hier in de bergen groeit, als stenen of bomen," zei de heks,

"en dan brengt het deze goederen voort."

"Zeer merkwaardig, zeer eigenzinnig," zei dokter Tulp. "Dat heb ik nou nog nooit eerder gezien."

"Al het goede leven is van snoep," zei de heks, "en snoep moet gegeten worden, anders heb je er niks aan."

"Het is een vreemd soort geluk," zei meester Tulp, "maar het lijkt mij erg schadelijk."

"Jullie begrijpen het gewoon niet," zei de heks. "Maar dat zal mij niet tegenhouden. Mij maken jullie niet gek. Hebben jullie weleens een peperkoek mannetje gegeten?"

"Weleens," zei meester Tulp.

"En had je toen ook medelijden met het peperkoek mannetje?" vroeg de heks. "Had je er achteraf spijt van omdat je het zielig vond?"

"Nee, niet echt," zei meester Tulp, "maar het was geen echt mannetje."

"En dit hier zijn geen echte kinderen!" riep de heks geïrriteerd. "Nooit van automatisch speelgoed gehoord? En het is van snoep. Snoep heeft nooit pijn. Snoep gaat nooit dood."

"De kinderen in de kooien en in het kinderdorp leken echt," zei Joost. "Zit u niet een beetje de boel te bedriegen?"

"Jullie zijn onkundig!" riep de heks. "Jullie zijn spijbelaars. Eigenlijk horen jullie in de kooien thuis. Jullie weten niets van snoep af. Jullie zijn een gevaar voor de geschoolde samenleving."

"U heeft maar een vreemd bedrijf," zei Joost, "en ik geloof er allemaal niks van wat u zegt. Ik houd het bij de Biblebonse pap. Ik ben notabene de koning van de Biblebonse pap."

"Daar heb ik allemaal niks mee te maken," zei de heks.

"Wat is nu precies het geheim van het Lazarus snoep wat op deze eigenaardige manier hier in de bergen groeit?" vroeg dokter Tulp.

"Dat ... gaat u niks aan," zei de heks. "Het is niet alleen staatsgeheim, maar ook het geheim van mijn ambacht en mijn succes. Het is een beetje brutaal om dat zomaar te vragen."

"Oorspronkelijk was het Lazarus zaad een ingrediënt van de Biblebonse pap," zei Tokijn. "Maar door schurken is het verdoezeld, en zo kwam de Lazarus boom onder een vloek."

"Hoe weet jij dat!" krijste de heks.

"Ik heb zo mijn eigen geheimen," zei Tokijn. Hij greep de pols van de heks en liet niet meer los. "Ik ben een Biblebonse tovenaer. Ik heb lang in ballingschap gezeten. Ik weet meer dan je denkt."

Met deze woorden kwam er een vuur uit Tokijn's ogen. "De Lazarus boom was oorspronkelijk een Biblebonse boom," zei Tokijn kalm. "Ik weet dat jij het zaad bewaakt."

"Niet waar!" krijste de heks. Ze begon te roepen naar de zwarte ridders die direct de trap opstormden.

"Wat is er, heks?" riepen ze haar toe. Ze keek hen aan en sprak: "Tokijn is teruggekomen. Hij was de oorspronkelijke bewaker van de Biblebonse pap. Ik moet hem het Lazarus zaad geven. Ga het halen in de paleiselijke kluis."

Even later kwamen ze terug met een glazen bol waarin het Lazarus zaad lag. "Geef het aan Tokijn," zei de heks. Toen overhandigden ze hem de glazen bol. Tokijn nam de bol aan, en liet toen de pols van de heks los.

De heks zuchtte, en begon in een pijlschietende struik te veranderen, en ook de zwarte ridders. "Kom vlug," zei Tokijn. "We moeten terug naar de bostrein. Haastig liepen ze terug naar de trap en renden even later naar de bostrein. Ditmaal bracht de bostrein hen helemaal terug naar de eindeloze toren diep onder de grond. Door de boswinden waren ze even later terug in het paleis. Er was weer een belangrijk ingrediënt van de Biblebonse pap teruggebracht.

Toen ze thuis waren gekomen had Lekkerbek een grote verrassing voor Joost. Daar stond oom Georgius. Joost was erg blij en begon direct vragen te stellen. "Shhh," zei oom Georgius, "dat is een heel lang verhaal. Dat vertel ik je nog wel, maar eerst is het feest." En zo was er een groot feest in heel Nederland ter ere van de terugkeer van oom Georgius, en natuurlijk ter ere van de Biblebonse pap.

Einde

DE BIBELEBONSE WIJN

COAB 2018

Hoofdstuk 1. Het Wijnpaard
Hoofdstuk 2. De Dolle Stier
Hoofdstuk 3. De Rijder op het Slaap Paard

Hoofdstuk 1. Het Wijnpaard

De kabouter gaf hem een klap in zijn gezicht, en foeterde : "Dat zei ik helemaal niet. Bij de les blijven, jongen." Joost Buis keek voor zich uit, een beetje duizelig, en keek toen weer naar de kabouter. Alles was wazig voor zijn ogen. De kabouter herhaalde : "Dat zei ik helemaal niet. Nou, goed luisteren, anders gaat het weer helemaal verkeerd." Joost keek naar zijn pannekoek op het bord. De pannekoek had oogjes en een mond. Ook had de pannekoek kleine armpjes en beentjes. Joost keek nog eens beter. "Zie je het nu ?" foeterde de kabouter.

"Ja, inderdaad," zei Joost. "U heeft helemaal gelijk."

"In vervolg moet u leren mij te laten uitspreken," sprak de kabouter. De kabouter had een koksmuts op. Hij werkte hier in dit restaurant, het pannekoeken-restaurant van de Biblebonse pap. De kabouter kende het geheim de lekkerste pannekoeken te bakken van de Biblebonse pap. Daar was de kabouter voor opgeleid, net zoals vele andere kabouters.

Het land stond vol met zulke pannekoeken-restaurants. Joost keek de kabouter aan. "Dit betekent een ramp," sprak de kabouter. "De pannekoeken zijn razend."

"Ik zie het nu," sprak Joost.

"Ja, maar wat gaat u daar aan doen dan ?" zei de kabouter streng. "Dat kan toch niet zo ? Ze zullen ons hele land ombrengen als er niets aan gedaan wordt."

"Ik denk dan toch dat er nog een ingrediënt mist in de Biblebonse pap," sprak Joost.

"Dat heeft u goed gezien," foeterde de kabouter. "Wat nu ?"

"Dus er zijn al hele legers van zulke woeste, levende pannekoeken gesignaleerd ?" sprak Joost.

"Jazeker," sprak de kabouter. "Ik heb geen zin om nog langer mijn tijd te verdoen hier en wachten totdat de tikkende tijdbom ontploft. Er moet nu wat gebeuren, anders stap ik op. Mijn beroep is levensgevaarlijk geworden."

Joost dacht even na. "Ik ga er direct mee aan de slag," zei Joost na enkele minuten van nadenken.

"Tjonge, nou dat mocht wel eens tijd worden, koning," foeterde de kabouter.

Joost stapte op, en ging naar oom Georgius. Hij vertelde hem direct het hele verhaal. Sinds oom Georgius was teruggekomen werden er Biblebonse pannekoeken gemaakt. Daar had hij een bepaald recept voor meegebracht. De pannekoeken werden gemaakt van de Biblebonse pap, maar er werden ook andere ingrediënten voor gebruikt. Oom Georgius zei dat het niet aan de nieuwe ingrediënten kon liggen, maar dat er waarschijnlijk dan toch nog een ingrediënt miste, waardoor de pannekoeken tot leven kwamen. Het waren woestelingen. Ze waren al legers aan het vormen, en het kon inderdaad een grote ramp voor het land betekenen als er niet snel wat aan gedaan zou worden.

Midden in de nacht werd Joost door oom Georgius wakker gemaakt. Hij hijgde. "Ze komen, ze komen !" riep oom Georgius. "Ze kloppen al op de deuren en ramen van de huizen, en willen iedereen meenemen."

"Meenemen ?" vroeg Joost slaperig. "Waar naartoe dan ?"

"Niemand weet het," zei oom Georgius. "Het is nu alleen nog maar dreigen, maar dat kan snel van kwaad tot erger worden. Het is meer een verzoek op dit moment."

"Wat willen ze ?" vroeg Joost.

Plotseling stonden de pannekoeken al in de slaapkamer. Ze waren misschien door een open raam binnengekomen. "Welaan," zei één van de pannekoeken. Oom Georgius en Joost keken verschrikt naar de pannekoek. Het was een woesteling.

"Eh, wat moet u ?" vroeg Joost. "Het is midden in de nacht."

"Wij willen praten," sprak de pannekoek. Zijn armen waren wild aan het draaien. Hij was totaal niet in de rust, en zijn ogen draaiden ook gevaarlijk.

"Praten ?" vroeg Joost. "Het is midden in de nacht."

"Niks mee te maken," zei een andere pannekoek. Het waren hele dikke opgevouwen pannekoeken, bijna als koeken. "Jullie zitten anders wel te praten."

"Ja, over jullie," zei Joost. "Jullie beginnen al een probleem te vormen, schijnt het."

"Mooi," sprak de pannekoek.

"Mooi ?" vroeg oom Georgius. "Ik weet niet wat daar zo mooi aan is. Jullie hebben heel wat onrust gebracht al."

"Mooi," zei de pannekoek weer. "Het mocht weleens tijd worden. Wij worden namelijk gegeten."

"Vind u het raar ?" vroeg Joost verbaasd. "U bent een pannekoek. Die zijn ervoor om gegeten te worden."

"Nu niet beledigend doen," sprak de pannekoek woest. De pannekoek deed een stap naar voren, en gromde er ook bij.

"Wie heeft dat zo bepaald ?" vroeg een andere pannekoek.

"Eh, wij," zei Joost. "Dat is een gegeven. Jullie zijn voedsel."

"Nou moet je eens even ophouden," zei de pannekoek. "Dat bepaal jij niet. Luister : U sluit nu al uw pannekoeken-restaurants, of er gaan hier ongelukken gebeuren."

Joost dacht even na. Wat moest hij nu doen ? Hij keek naar oom Georgius.

"Doe het maar," zei oom Georgius. "We hebben geen andere keus. Blijkbaar mist er wat in de Biblebonse pap, anders had dit nooit kunnen gebeuren."

"Of iemand heeft er iets ingegooid wat er niet in hoorde," zei Joost. Hij keek toen weer naar de pannekoeken. "Wij zullen de restaurants tijdelijk sluiten, totdat er een oplossing is gevonden."

"Wij doen niet meer mee," brulde de pannekoek. "En als betaling eisen wij dat alle inwoners van dit land met ons meegaan als gevangenen. Dit land zal onze kolonie worden. Wij regeren het nu."

"Dat gaat wel een beetje erg ver," zei Joost. "Ik heb veel dingen meegemaakt, maar nooit zoiets als dit. Vind je dat zelf ook niet een beetje ver gaan?"

"Nee, ik niet," zei de pannekoek die zich begon op te zwellen. "Wij hebben hele andere plannen."

Joost keek naar oom Georgius. Toen keek hij weer terug naar de pannekoeken. "Jullie vergissen je."

Plotseling ging er ijzer om de polsen van zowel Joost als oom Georgius. Toen hoorden ze een klik, en werd er aan een ketting getrokken. De pannekoeken hadden hen inmiddels van achteren overmeesterd.

"Gevangen," sprak de pannekoek. "Het is een lange nacht geweest. Jullie waren de laatsten. Het hele volk was al in ballingschap." Toen werden Joost en oom Georgius aan een lange ketting meegetrokken.

"Waar gaan we naartoe?" vroeg Joost verschrikt.

"Dat zul je wel zien," zei de pannekoek.

Joost was erg nijdig. Hij vroeg zich af wat er aan de hand was. Buiten waren er grote stoeten geketende mensen in rijen die allemaal werden meegetrokken. Ze werden meegetrokken tot schepen scheen het. "We gaan naar een vreemd land!" riep de pannekoek. Legers van pannekoeken waren er rondom de mensen. Joost werd er duizelig van.

"Mag ik aan uw voorstellen: de koning," sprak de pannekoek tegen wat andere pannekoeken. "De vorige koning zul je bedoelen," lachte een andere pannekoek, terwijl ook de andere pannekoeken begonnen te lachen. Joost werd naar een groot schip getrokken. Oom Georgius was van hem weggetrokken. Die ging naar een ander schip.

Er was een klein kamertje op het schip waar Joost in werd getrokken. Er zat daar een pannekoek achter een bureautje. "Zo zo," sprak de pannekoek. "Dus jij bent de koning van dit onheugelijke land. Allemaal verleden tijd nu."

"Wat wilt u?" vroeg Joost.

"Dat is voor jou een vraag en voor mij een weet. Een goede vraag wel te verstaan, en ik zal het nooit beantwoorden. Je zult het zelf wel zien," sprak de pannekoek.

Joost had pijn in zijn buik. Wat was er gebeurd? Hoe kon dit gebeuren? Hij stond voor een raadsel.

De zeilen werden gehesen en het schip ging varen. Het was een grote vloot met vele schepen, vol gevangenen. In het kleine kamertje op het schip raakte Joost geheel zijn oriëntatie kwijt, en zijn gevoel van tijd. Hij sliep geketend op hooi, dichtbij het bureau. Hij hoopte maar dat er snel een einde zou komen aan deze nachtmerrie. Hier had hij niet om gevraagd.

He schip legde aan bij een eiland. Hier zou Joost moeten verschijnen voor de pannekoek koning. Hij werd aan een ketting meegesleept tot een groot paleis ergens in zandgebied op het eiland. Hij keek om zich heen en zag de hoge muren van het kasteel, die waren als een soort metaal van een licht bruine kleur. De koning zat daar op een troon van hetzelfde soort metaal, maar de koning was zelf geen pannekoek. De koning beweerde dat hij de koning was van de winden, maar dat de heksenwind in zijn rijk had lopen plunderen, en alle winden meenam om hen onder te brengen in de

bibelebonse pannenkoeken. Dat was het geheim waarom de pannenkoeken tot leven waren gekomen.

Joost luisterde met open mond naar de koning. De heksenwind werd dus als probleem aangewezen. Joost vroeg de koning waarom hiervoor het hele volk in ballingschap moest, maar de koning zei dat dat belangrijk was, omdat het volk beschermt moest worden tegen de heksenwind. Alleen de winden van de windenkoning zouden dat kunnen doen. Hoe wist de koning zelf ook nog niet. Hij had een grote nederlaag geleden door de heksenwind.

Joost zou maar wat graag willen helpen, maar wist niet hoe. "Hoe is de heksenwind ontstaan ?" vroeg Joost. Maar de koning wist het niet. Plotseling kwam er een bulderende storm binnen. De deuren waren opengeslagen, en de soldaten van de koning, die overigens ook geen pannenkoeken waren, riepen : "De heksenwind !" Joost werd gegrepen door de storm en naar buiten gesleurd, en toen hoog in de lucht getrokken. Joost kon bijna geen adem halen. Hij werd heel hoog getrokken en ging toen een wolk in, waar een wolkenpaleis was. Door een torenraam werd hij naar binnengegooid en kwam oog in oog te staan met een heks.

"Ben je daar eindelijk, jongen," kraste de heks. "Waarom is het altijd zo dat ik alleen maar hierdoor iemand's aandacht kan trekken ?"

"Wie ben je, heks," sprak Joost, "en wat wil je ?"

"Je kent me nog niet, en dat vind ik jammer," kraste de heks.

"Zeg op, wat wil je," sprak Joost.

"Kom eens even hier," kraste de heks.

"Ik kom nergens," zei Joost. "Wat is dit voor belachelijk gedoe ?"

"Kom kom," kraste de heks. "Je weet het wel, je weet het wel. Ik heb jou nog veel te onderwijzen."

"Ik wil niet onderwezen worden door een heks !" riep Joost luid.

"Sssstttt..." kraste de heks fluisterend. "Je maakt de kinderen wakker."

"Welke kinderen ?" vroeg Joost.

"Laat maar," sprak de heks. "Kunnen we even ter zake komen ?"

"Ik doe geen zaken met heksen," sprak Joost.

"Ach kom," kraste de heks. "Ik bedoel het niet slecht. Ik wilde alleen een leger maken van de Bibelebonse pannenkoeken. Ze hebben zoveel goede kwaliteiten."

"Een pannenkoeken leger ?" sprak Joost verbaasd. "Waar is dat goed voor, en waarom heb je de winden van de windenkoning daarvoor gebruikt om de pannenkoeken tot leven te wekken ? Ze zijn er niet bepaald blij mee."

"Ach, dan hebben ze wat te doen," kraste de heks. "Werken voor een echte heks die orde op zaken kan stellen is toch beter dan werken voor zo'n luiwammes van een windenkoning die van geen toeten nog blazen weet."

"Me dunkt dat je nogal praatjes hebt, heks," sprak Joost verontwaardigd. "Zeg op : Waar is het voor nodig ?"

"Tut tut," zei de heks. "Nu zelf geen babbels gaan krijgen."

"Ik ben toevallig de koning van de Bibelonse pap en de Bibeledonse pannenkoeken," sprak Joost nijdig. "Als je dingen wil, of plannen hebt, dan praat en overleg je daar eerst over. Maar niet zoals dit. Dat kan echt niet, heks."

"Praatjesmaker," zei de heks. "Wat weet jij er nou allemaal vanaf hoe alles moet gaan, snootje."

"Ik vraag het nog één keer, heks," zei Joost : "Wat moet je ?"

"Ik moet helemaal niets," kraste de heks. "Ik bewijs je een gunst door je pannenkoeken tot leven te wekken, en meneer is er niet blij mee. Ondankbare hond."

"Een gunst ?" vroeg Joost. "Wat is daar voor gunst aan, een beetje onze pannenkoeken in soldaten veranderen zodat ze niet meer gegeten worden ? Nogmaals : de pannenkoeken waren er niet blij mee, of telt dat niet voor jou."

"Meneertje koekepeertje," sprak de heks. "Nu moet je eens even goed luisteren. Levende pannenkoeken heeft nog niemand gegeten. Ze krijgen pootjes, en weg zijn ze. En dat is maar goed ook, want jullie aten veels te veel, veels te veel. Nu hebben de pannenkoeken een echte functie gekregen. Ze zouden jouw land en mij goed kunnen helpen."

Joost boog zijn hoofd. Hij voelde dat hij niet veel in te brengen had in zo'n situatie als dit. Hij was hier bij de heks in een wolkenpaleis, en zijn volk leefde beneden in ballingschap.

"Een pannenkoeken leger, en dan ?" vroeg Joost. "Wie is de vijand ?"

"Ik heb jullie opgenomen voor de strijd," sprak de heks.

"Tegen ?" vroeg Joost.

"Tegen vraatzucht," sprak de heks. "Maak je voedsel tot een soldaat, tot een wapen, of maak er kleding van, of voertuigen, kan me niet schelen, als je maar stopt met al dat vele eten, Bibeledonse flutkoning."

Joost werd rood van woede. "Wij eten helemaal niet teveel. Daar zijn allerlei reglementen voor dat niemand teveel eet. Zij die dat doen worden in de gevangenis gezet, of moeten naar het ziekenhuis," bromde hij.

"Blijkbaar is het niet genoeg," kraste de heks.

"Niet genoeg ? Hoezo ?" vroeg Joost nijdig en beledigd.

"Ik weet genoeg," sprak de heks.

"U bent niet bepaald communicatief," sprak Joost.

"Ik heb al genoeg gezegd," kraste de heks.

Joost dacht na. Er waren inderdaad mensen in zijn land die teveel aten, maar die kwamen in de gevangenis of het ziekenhuis terecht. Maar ja, soms ontsnapte er weleens iemand, en die kon dan een grote bedreiging voor het land vormen. Ze zochten elkaar op, en smeedden zo hun plannen. Veelal gingen ze onder de grond wonen. Het waren vreetbendes, zware criminelen. Misschien bedoelde de heks dat ? Misschien had de heks toch wel een beetje gelijk ?

"Ik zie meer dan je denkt," kraste de heks, "vanuit het wolkenpaleis, en ik vond het wel welletjes."

"Ik begrijp het heks," zei Joost na lang peinzen. "Dreigt er gevaar ?"

"Groot gevaar," kraste de heks. "Het vreters-complot van pannekoek-verslaafden. Ze gaan daar waar het oog niet kan komen, maar ik zie alles. Ik zie wat ze in het geheim smeden."

Joost kon snel tot een overeenkomst komen met de heks, en ook met de winden-koning. Alles werd nu begrepen, en vanaf die dag waren er legers van pannekoeken in Nederland die het volk veilig moesten houden tegen vraatzucht. De winden van de windenkoning die de pannekoeken tot leven hadden gebracht en in de pannekoeken woonden waren hoog gevoelig, zodat ze hun werk goed konden doen.

Maar de mensen in het land begonnen al gauw te protesteren. Ze wilden geen pannekoeken politie. Er kwamen al snel burgeroorlogen. Het pannekoeken leger had de handen vol hieraan. De grootste woede werd gericht tot Joost, de koning. Ze wilden dat hij af zou treden. Op een gegeven moment werd het zo erg dat Joost het bos moest invluchten. Hij riep daar tot de heksenwind, die hem in een storm kwam opnemen om hem naar het wolkenpaleis te brengen.

"Heks, het werkt niet," zuchtte Joost toen hij even later bij de heks was. "Het volk wil me niet meer, en het pannekoeken leger kan niet tegen hen op."

"Je moet één ding goed begrijpen, Joost," sprak de heks. "Het pannekoeken leger moet getraind worden. Ze zijn nieuw in het vak. Ze zijn hier inderdaad nog niet tegen opgewassen, maar wat tijd en scholing doet wonderen."

Joost glimlachte. "Maar hoe dan, heks ? Wie kan hen onderwijzen ?" vroeg hij.

"De heksenwind kan hen onderwijzen," sprak de heks.

En zo begon er een groot scholingsproces voor het pannekoeken leger. De heksenwind zou lesgeven in het wolkenpaleis, en de ene helft van het leger onderwees zij 's ochtends, en de andere helft onderwees zij 's middags. Ook gaf zij weleens lessen in de avond voor kleinere groepjes. Het pannekoeken leger werd groter in Nederland en beter getraind, maar nog steeds waren er grote burgeroorlogen. Vaak brak er brand uit. Het was het tijdperk van de brandstichters.

Eigenlijk werden de burgeroorlogen alleen maar erger. Het was hard tegen hard. Maar het pannekoeken leger kon nu in ieder geval standhouden. Ook zagen zij het als een uitdaging. Maar dit geluk was maar van korte duur, want de burgeroorlogen werden zo erg, en het pannekoeken leger begon zulke grote nederlagen te lijden, en waren zo gehaat, dat ze voorlopig geheel opgenomen moesten worden in het wolken paleis, anders zou er niets van hen overblijven. Door deze chaos kwam het land in nog grotere problemen. Er waren ook grote bosbranden. Joost en de heks waren ten einde raad. De heksenwind was nog steeds bezig met het trainen van het pannekoeken leger. Ze werden voor nu niet naar beneden gezonden. Ook de heks en Joost volgden lessen bij de heksenwind.

Op een dag waren ze allen tezamen gekomen in de grote onderwijs-zaal van het wolkenpaleis. Het hele pannekoekenleger was er, en ook Joost en de heks, en de windenkoning met zijn gehele hofhouding. De heksenwind zou die dag een groot geheim aan de dag stellen. Ze stond daar voor het publiek en sprak :

"De wijn van Ekolijn, een groot geheim,
In het diepste van de nacht heeft het altijd op ons gewacht,
Het woont in de aarde diep, waar zij tot u riep,
U bent door dit alles heengegaan, opdat zij zal stromen,
Een groot Biblebonse geheim,
Deze Biblebonse wijn."

Ekolijn was een mannetje die diep in de aarde woonde. Hij bewaakte daar de Biblebonse wijn. Van die wijn zou je in een betoverende slaap komen. Het mannetje kon heel snel zijn, en had een neusje als van een clown. Het mannetje was een bosdweg, een aarddweg. Je zou alleen bij Ekolijn kunnen komen door een hele diepe put in de aarde. Ekolijn zong altijd liedjes. Soms waren die liedjes vrolijk, en soms waren ze droevig. De Biblebonse wijn zou vrede brengen, maar niemand had ooit de plaats van Ekolijn gevonden. Het was de vraag of Ekolijn echt zou bestaan of dat het maar een liedje was.

Joost wilde wel op onderzoek uit. De heksenwind zou hem terugbrengen naar het bos, als de mensen zouden slapen, naar een plaats waar geen bosbranden waren. In de nacht bracht de heksenwind hem naar beneden het bos in. Joost keek goed om zich heen. "Waar kan die put ergens zijn ?" vroeg Joost aan de heksenwind. De heksenwind blies haarzelf op en gebod Joost haar te volgen. Ze leidde hem naar een diep ravijn. "Hier moet het wezen," sprak ze. "Onderin het ravijn moet ergens de put naar Ekolijn zijn."

"Ben jij daar weleens geweest ?" vroeg Joost.

"Ben je gek," zei de heksenwind. "Veel te gevaarlijk voor mij. Ik zou daar ergens kunnen vastraken."

Wat dat inhield zei de heksenwind verder niet. Daar sprak ze niet over. Joost moest dus helemaal alleen langs het ravijn naar beneden klouteren. Er groeide hier allemaal vreemd kruid. Gelukkig was het er niet stijl, maar liep alles schuin naar beneden. Het was een soort vallei. De heksenwind was inmiddels weer teruggegaan. Er lagen hier allemaal schedels. Ook lagen er botten. Er gleed een rilling over Joost. Plotseling hoorde hij gekrijs in de verte.

Ergens beneden was een smalle put waar een touw hing, vastgemaakt aan een paaltje. Joost ging langs het touw naar beneden. Dieper in de put was het ruimer. Maar ergens hield het touw op, en hij hing nog steeds ergens. Hij kon niet dieper, en hij durfde zich ook niet te laten vallen. Plotseling keek hij recht in de ogen van een vogel.

"Wat moet dat hier," kraste de vogel.

"Ik ben op zoek naar Ekolijn," zei Joost een beetje hijgend.

"Klim maar op mijn rug," zei de vogel. Het was een tamelijk grote vogel, dus Joost waagde het erop. De vogel vloog met Joost heel diep de put in. "Ik kom hier maar eens in de drie miljoen jaren," kraste de grote vogel, "maar vanavond was het het feest van ..." maar verder kon Joost het niet verstaan. Het vliegen leek wel eeuwig te duren. Joost was zijn besef van tijd kwijt. Ineens stond hij op de grond voor een klein tunneltje. "Hier doorheen," sprak de vogel, "dan de rechter bocht nemen. Dan kom je er vanzelf." Joost kon in het tunneltje als hij zou kruipen. Hij moest heel lang door de modder kruipen voordat hij aankwam bij een splitsing met twee bochten. Hij nam de

rechter bocht zoals de vogel had gesproken. Hier moest hij zijn. Helemaal onder de modder kwam hij aan bij een klein deurtje. Hij ging naar binnen, en hier was een grote open ruimte met een boom. In de boom was een deurtje wat direct openklapte en een mannetje rende naar buiten. Joost kon het bijna niet met zijn ogen volgen. "Dus hier is nog nooit iemand geweest ?" vroeg Joost zichzelf af.

"Ekolijn is de naam," sprak het mannetje.

"Ik kom voor de wijn," sprak Joost, "om maar direct met de deur in huis te vallen. Ik ben Joost, koning van de B...." maar verder kon Joost niet komen.

"Bespaar me je praatjes," zei Ekolijn. "Ik ben de vriendelijkste niet tot vreemdelingen."

"Jij bent zeker de lolligste thuis met die clownneus en je opmerkingen," sprak Joost.

"De lolligste zeer zeker niet," sprak Ekolijn. "Mijn drie broers zijn nog wel veel lolliger, maar wat kom je doen ? Je denkt toch niet dat ik je ook maar enige Biblebonse wijn meegeef ? Waar is het voor ?"

Joost vertelde zijn verhaal.

"Interessant verhaal," zei Ekolijn. "Maar eh daarom wonen wij hier. Daarom wonen wij hier, want daarboven is alles slechts geklier, en daar zouden wij dan onze kostbare wijn voor moeten opofferen ?"

Joost trok rare gezichten. "Als het kan," zei hij. "We hebben het hard nodig. Hoeveel vraagt u voor de wijn ? En wat zijn precies de kwaliteiten van de wijn ?"

"Nou ja, kijk eens hier," zei Ekolijn, "goed dat je die vragen stelt. Ik heb nog drie broers die over deze zaak beslissen. De makkelijksten zijn het zeer zeker niet. Ik ben al niet makkelijk, maar zij zijn helemaal niet makkelijk."

"Iets meer informatie over de wijn graag," sprak Joost een beetje ongeduldig.

"Je hebt wel haast, moet ik zeggen," zei Ekolijn.

Joost begon een beetje nijdig te worden. "Alles op zijn tijd," zei Ekolijn.

"Ik zie u heeft grote nood," sprak Ekolijn. "Misschien kunnen we een uitzondering maken, maar dat ga ik met mijn broers overleggen." Ekolijn rende de boom weer in en kwam er na een paar tellen weer uit. "We hebben het besproken, hoor," sprak Ekolijn, "maar eh, het is toch niet voldoende. Het is toverwijn, ziet u, en dat verspillen we niet zomaar aan de eerste de beste."

De dwerg begon te neuriën en toen te zingen, terwijl hij aan wat karweitjes begon : "Rode, donkere wijn, vloeiende vanuit het geheim. Het geheim wil je niet weten, en iedereen is het vergeten. Er komt altijd iets tussen, het springt altijd weg. Het kan nergens komen, en je hebt altijd pech. Onbereikbaar is dit geheim, waar de brug verdwijnt in de eeuwigheid. Het strekt zich uit, en brandt dan af, het draait rond, en dan is alles anders als je dichterbij komt. Voor eeuwig zul je dwalen. Nooit zul je de Biblebonse wijn behalen." Toen begon de dwerg hard te lachen, terwijl hij Joost volkomen negeerde. Druk bezig was hij met zijn karweitjes. Joost was boos, en moest nog veel meer van die gemene liedjes aanhoren.

"Had ik de linkerbocht maar genomen," dacht Joost bij zichzelf, en ging terug het tunneltje in, terug

naar de splitsing, waar hij toen de linkerbocht nam. Tot zijn grote verbazing kwam hij hier ook aan bij de open ruimte met de boom. Direct sprong weer hetzelfde mannetje door het deurtje naar buiten, nog wel sneller dan de vorige keer. "Welkom gast," zei het mannetje. "De naam is Ekolijn."

"Maar had ik u net niet al gezien ?" vroeg Joost.

"Welnee," zei het mannetje. "Dit is de eerste keer."

"Ja maar ik had net een heel gesprek met u gehad," zei Joost, "bent u dat nu alweer vergeten ?"

"Nee hoor," zei Ekolijn, "mijn geheugen werkt goed. Dit is echt de eerste keer. Nog nooit eerder voorgekomen."

"Vreemd dan," zei Joost. "Ik nam de rechterbocht en kwam u daar tegen."

"De rechterbocht is maar een spiegelbeeld," zei Ekolijn. "Hier moet je wezen. Kom je voor de wijn ?"

Joost knikte.

"Goed, dan zal ik je erover onderwijzen," sprak Ekolijn.

"U heeft toevallig geen drie broers ?" vroeg Joost.

"Nee joh," sprak Ekolijn. "Het spiegelbeeld splitst mij op in vier delen, en doet dan alsof de andere delen mijn drie broers zijn. Het zijn niet de vriendelijksten, maar dat komt omdat de stukken afgescheiden zijn en geen geheel vormen. De vriendelijkheid is in de scheuring niet bewaard gebleven. Heel begrijpelijk."

"Ik zie het," sprak Joost.

"Nu," zei Ekolijn. "Die wijn brengt de toverdroom, waarin alles anders wordt."

Ekolijn keek Joost aan. Hij pakte hem bij zijn arm, en trok hem door het deurtje de boom in. Hier was een trap naar beneden. "Kijk," zei Ekolijn, "deze trap leidt tot het wijnbos. Daar groeit de Biblebonse wijn als vruchten aan de bomen. Daar moet je zijn. Wij drinken het, en baden erin, opdat de vraatzucht wegvaagt. Moet je goed luisteren : Midden in het wijnbos staat het wijnhuis, waar het wijnzaad wordt gemaakt. Het ligt daar in grote zakken. Het is het geheim van het wijnbos. Het wijnzaad wordt gemaakt door een grote machine, die het wijnzaad maakt door leugens."

"Door leugens ?" vroeg Joost verschrikt. "Maar dan is het toch geen goede machine ?"

"Jawel, jawel," zei Ekolijn die een pijpje opstak. "Je begrijpt het verkeerd. Het zijn geen echte leugens, maar raadsels."

"Ik zie het," zei Joost gerustgesteld. "Als ik ergens een hekel aan heb dan zijn het wel leugens."

"Ik ook," zei Ekolijn. "De raadsels zijn ervoor om indringers tegen te houden en om de tuin te leiden."

"Klinkt als een goed plan," sprak Joost. "Dat zou ik graag voor mijn land willen gebruiken."

"Het is raadselwijn," sprak Ekolijn. "Maar duur, zo duur."

"Duur ?" vroeg Joost.

"Ja, dat moet wel, hè," sprak Ekolijn.

"Wat kost het ?" vroeg Joost.

"Je leven," zei Ekolijn.

"Laat dan maar zitten. Dat gaat mij te ver," zei Joost.

"Wacht nou even," zei Ekolijn. "Je moet me wel laten uitspreken."

Joost luisterde. Even was het stil. Toen sprak Ekolijn verder : "Nogmaals : Ik zei dat het je het leven kost."

Joost knikte. "Wat bedoel ik hiermee ?" vroeg Ekolijn. "Ik bedoel hiermee dat je een totaal ander leven zal krijgen. Je moet dus als het ware je vorige leven inleveren. Het gaat dus om een grote verandering."

"Ik begrijp het," zei Joost. "En wat houdt die verandering precies in ?"

"Je zal niet dezelfde zijn," zei Ekolijn. "Je vorige leven zal nog steeds ronddwalen en de bewaker worden van de wijn."

"Dus ik ga gesplitst worden ?" vroeg Joost.

Ekolijn was even stil. Je zal in vieren gedeeld worden, net als ik. Dat is je spiegelbeeld, de bewaker.

"Hoe gaat dat gebeuren ?" vroeg Joost.

"Dat doet de wijn," sprak Ekolijn.

"Eigenaardig," sprak Joost. "Dus mijn verleden wordt in vieren gedeeld en ik leef zelf door als het vijfde deel ?"

"Warempel," sprak Ekolijn. "Je hebt het door."

Ekolijn pakte Joost's hand, en leidde hem naar beneden over de trap. Het waren vele trappen. Ze gingen helemaal de diepte in. Het werd steeds donkerder. Na een tijdje kwamen ze aan bij het wijnbos. Ook hier was het donker, maar aan de rand van het bos stond een grote lichtende steen met daarop een beeltenis van een blanke man met indianenveren, zittende op een rood paard. Ernaast stond geschreven : "Alleen zij die het wijnpaard berijden zullen het wijnbos kunnen binnengaan." Ekolijn wees ernaar, en sprak : "In de bovenwereld zijn ze allemaal verslaafd aan de bibelesbonse pap. De bibelesbonse wijn is ervoor om de vraatzucht te doen verdwijnen, maar omdat er ook het gevaar is van het verslaafd worden aan de bibelesbonse wijn, moet men leren het wijnpaard te berijden. En het wijnpaard is het dolste paard wat er bestaat. Dat kan ik je wel vertellen."

Joost zag het al helemaal voor zich. Een woest rood paard, en dat zou hij dan moeten berijden ? Geen sprake van.

"Is er geen andere mogelijkheid ?" vroeg Joost.

"Helaas niet," sprak Ekolijn. "De verslaving aan de wijn is een groot gevaar en dat moet getemd worden. In feite is de bovenwereld het resultaat van een wijn verslaving. Iemand heeft het gedroomd."

"Dus ik kwam uit een droom ?" vroeg Joost.

Ekolijn knikte. "We kunnen hier niet te lang blijven, want als het wijnpaard ons in de gaten krijgt, dan is het goed mis."

"Kun jij hem niet berijden dan ?" vroeg Joost.

"Nee," zei Ekolijn. "Ik ben slechts een bewaker van de wijn, een bewaker van het wijnbos. Ik mag er zelf niet in."

"Heeft u weleens van die wijn gedronken ?" vroeg Joost.

"Nee joh," zei Ekolijn.

Joost keek hem verbaasd aan.

"Voor zover ik weet hebben alleen de blanke indiaan en de wijnverslaafde ooit van de wijn gedronken, maar dat kan net zo goed mythe zijn," sprak Ekolijn.

"Wie is de wijnverslaafde ?" vroeg Joost.

Ekolijn zweeg. Na een paar minuten stilte sprak Ekolijn : "Daar moet je het niet over hebben."

Joost stond voor een raadsel. Ekolijn pakte hem bij de hand en wilde de trap weer oplopen, maar Joost hield hem tegen. "Wacht even," zei Joost. "Ik zou graag het woeste, dolle wijnpaard willen berijden. Mijn land heeft mij nodig, en daarbij heb ik de Biblebebonse wijn dus echt nodig om orde op zaken te kunnen stellen."

Ekolijn keek hem met grote ogen aan. "Dat lukt je nooit," sprak Ekolijn. "Nooit."

"Maar waarom heb je me hier dan naartoe genomen ?" vroeg Joost.

Ekolijn zweeg. In de verte kwam het rode paard al aanstormen. "Ik zei het je toch," zei Ekolijn ongeduldig. "Nu hebben we de poppen aan het dansen. Daar komt het paard aan." Ekolijn greep Joost vast, maar Joost rukte zich los. "Alles of niets dan maar," zei Joost. "Ik ga het er op wagen." Maar het paard was woest. Er was donder en bliksem, en het paard steigerde en schopte toen Joost tegen zijn kin aan. Joost had het gevoel alsof zijn hele gezicht in brand stond en viel na een paar seconde bewusteloos. Ekolijn greep Joost als de bliksem, en ging als de bliksem met Joost in zijn armen de trap op. Gelukkig was Ekolijn sneller dan het paard. Snel was hij weer boven met Joost en sloot de trap naar beneden af door het luik dicht te doen. Na een tijdje begon het paard tegen het luik aan te trappen. Joost begon weer langzaam bij te komen. "Ik zei het je toch !" foeterde Ekolijn. "Nu hebben we dus echt de poppen aan het dansen. Dat wordt vanavond dus gebakken peren eten." Het paard begon steeds harder tegen het luik te trappen. "Hier zijn we niet veilig," sprak Ekolijn. "We moeten hier weg." Daar begon het paard al door het luik te breken. Weer droeg Ekolijn Joost in zijn armen. Hij was verschrikkelijk sterk, en begon weer als de bliksem te rennen. Het paard stoof achter hen aan. Ekolijn rende door de tunnel heen, helemaal tot uit het ravijn. Het woeste paard zat

nog steeds achter hen aan. Ze waren nu boven de grond gekomen, en Ekolijn rende helemaal het bos door totdat ze in een stadje aankwamen. Het rode paard was woest en begon tegen huizen aan te trappen. Mensen kwamen in rep en roer naar buiten, en werden door het dolle paard tegen de grond getrapt. Ekolijn was moe geworden, en zette Joost neer. Het paard zat nu niet meer achter hen aan, maar ze zagen hoe het paard tegen de huizen en mensen hier tekeer ging, bij de grachten. Het hele stadje was in rep en roer.

"Wat moet dat hier !" schreeuwden de mensen. Maar meer konden ze niet zeggen, want dan had het paard hen al tegen de vlakte getrapt. Er was veel gegil. Joost bleef op een afstand sprakeloos kijken met Ekolijn. Hij moest iets doen als koning. Joost waagde het er op en begon met stevige passen naar het paard te lopen, maar plotseling voelde hij weer scheurende pijn in zijn kin. "Niet doen !" riep Ekolijn hem toe. Joost liep weer terug naar Ekolijn. Het paard was woedend, en trapte overal in het stadje ramen en deuren in. Joost bleef staan als verstijfd. Na een tijdje kwam het paard weer op hen af. "We zijn er geweest," zei Ekolijn. "Ik ben te moe. Ik moet rusten." Iemand gooide een Biblebonse pannekoek naar Joost. "Hier," werd er geroepen, "probeer het paard hiermee te voeren, koning." Joost raapte de pannekoek op en stak het uit naar het wijnpaard. Het paard begon direct rustiger te worden, en liep langzaam af op Joost. Het paard had alleen oog voor de pannekoek en begon ervan te eten uit Joost z'n hand. Ekolijn keek verbaasd en opgelucht toe. "Goedzo," zei Joost tegen het paard. "Brave jongen," terwijl hij met zijn andere hand het paard aaide. Het paard briede, maar was nog steeds rustig. Joost zou het erop wagen, en klom op het paard.

Maar weer kreeg Joost een scheurende pijn in zijn kin. Hij voelde zichzelf heel duizelig worden. Langzaam stapte hij van het paard af, en ging op de grond liggen. Na een tijdje werd hij naar het ziekenhuis gebracht. De dokter die hem onderzocht zei dat hij zijn kaak had gebroken. Dat was inderdaad een hoge prijs om op het wijnpaard te kunnen rijden. In ieder geval wist hij nu hoe hij het paard moest temmen.

Hoofdstuk 2. De Dolle Stier

Toen Joost uit het ziekenhuis was gekomen bracht Ekolijn hem naar een weiland waar het wijnpaard graaste. Joost had een Biblebonse pannekoek bij zich en gaf dit aan het paard, waarna hij op het paard klom. Het paard was al die tijd rustig geweest. In rustige pas ging Joost op het paard naar het bos, samen met Ekolijn die naast hen liep. Er was zoveel veranderd. Het ravijn was niet meer zo diep, en veel schuiner, nog meer als een vallei, en er was geen put meer, maar alleen nog de tunnel, en die was veel ruimer nu, wat Joost al eerder had opgemerkt toen Ekolijn er met hem doorheen rende. Ze gingen naar de boom en gingen daar naar binnen, om zo over de trap naar beneden tot het wijnbos te komen. Joost kon nu eindelijk in het wijnbos komen, rijdende op het wijnpaard. Het was een prachtig bos, en na een tijdje kwamen ze aan bij het wijnhuis. Ekolijn was aan de rand van het bos gebleven. Het wijnhuis was groter dan Joost had gedacht. Het was een gigantisch gebouw. Joost ging op het paard naar binnen. Hij kwam in een hal terecht, en stapte toen van het paard af. Hij liep door de hal en keek naar de muren waaraan schilderijen hingen. Hij ging

door een deur en kwam weer in een hal. Aan de muur hing een schilderij van de blanke indiaan op het wijnpaard. Joost had de teugels vast van het wijnpaard. Hij keek naar de andere muur en schrok. Er hing een soort monument met tekst. Er stond op : "Het wijnhuis voor waaghalzen. Het wijnpaard hebben ze getemt, maar hebben zij zichzelf getemt. Oh waakt u toch voor de spiegelbeelden die spoken in dit huis."

Joost slikte even. Hij keek nog eens goed naar de blanke indiaan. De jongen leek verdacht veel op hemzelf. Toen kreeg Joost de schrik van zijn leven. De blanke indiaan draaide plotseling zijn hoofd en keek naar hem terwijl zijn mond bewoog. Joost sprong achteruit. "Heb je mij geroepen ?" vroeg de blanke indiaan.

"Wie ben je ?" vroeg Joost.

"Jouw spiegelbeeld," zei de blanke indiaan.

"Hoe is dat gekomen ?" vroeg Joost.

"De wijn, mijn jongen," sprak de blanke indiaan op het schilderij. "De Biblebonse wijn."

"Maar die heb ik nog nooit gedronken," zei Joost.

"Ik ben jouw toekomst," sprak de blanke indiaan.

"En Ekolijn dan ?" vroeg Joost, "Heeft hij weleens van de Biblebonse wijn gedronken ? Hij zei eerst van wel, en toen weer niet. Maar ja, ik weet ook dat hij spiegelbeelden heeft."

"Precies," zei de blanke indiaan. "Alles loopt hier door elkaar heen. Natuurlijk heeft hij van de Biblebonse wijn gedronken, en daardoor zijn zijn spiegelbeelden ontstaan."

"Hij had het ook over een wijnverslaafde, die de bovenwereld zou hebben gemaakt of gedroomd," zei Joost.

"Ja," sprak de blanke indiaan. "Dat is één van zijn spiegelbeelden."

"Vandaar dat hij er niet over wilde praten," zei Joost.

De blanke indiaan knikte. "Het ligt nogal gevoelig."

"Heb ik nog meer spiegelbeelden ?" vroeg Joost.

"Genoeg," sprak de blanke indiaan. "De hele gang hangt vol met jouw spiegelbeelden, maar zij zijn bewakers van de wijn."

Joost liep verder door in de hal, en kreeg weer de schrik van zijn leven. Hij zag een schilderij met een man met een stierenvechters pak en een lang dun zwaard. : "Zeg me dat je mijn spiegelbeeld niet bent," sprak Joost. De man had een baard. Hij richtte het lange dunne zwaard op Joost. "Halt," zei de man. "Zei je daar spiegelbeeld ? Ik ben inderdaad een spiegelbeeld. Ik voer oorlog tegen de wijnverslaafden en hen die onbevoegd de wijn willen stelen. Geen stap verder."

"Ik ben op zoek naar de Biblebonse wijn," sprak Joost, "naar het wijnzaad. Ik heb het nodig voor in mijn land."

"Dat zeggen ze allemaal," zei de stierenvechter. "Ik ben jouw toekomst, jouw dolle toekomst. Ik ben doller dan de stier, en doller dan het wijnpaard ooit is geweest."

"Als jij mijn spiegelbeeld bent van de toekomst, waarom help je me dan niet ?" vroeg Joost.

"Waarom zou ik dat doen ?" vroeg de stierenvechter op het schilderij. "Ik bewijs je een dienst. Die wijn is gevaarlijk. Als je er teveel van neemt dan ga je vreemd dromen, en kom je op de verkeerde plaatsen met alle gevolgen ervan."

"Hoe kan ik de wijn dan de baas ?" vroeg Joost.

"Alleen als je wordt zoals mij," sprak de stierenvechter. "Doller dan de wijn, doller dan de stier, en doller dan het wijnpaard ooit is geweest."

"Waar is dat goed voor ?" vroeg Joost.

De stierenvechter begon geïrriteerd te worden. "Om de Biblebonse wijn de baas te blijven !" brulde hij. "Anders komt er een overstroming."

"Hoe word ik als jou ?" vroeg Joost.

"Door te lezen, veel te lezen," sprak de stierenvechter.

"Welke boeken ?" vroeg Joost.

"Ik heb geen zin om dat uit te leggen," zei de stierenvechter.

Joost liep door. Hij was er klaar mee.

"De wijn is te gevaarlijk !" riep de stierenvechter nog. Verderop in de hal zag hij een ander schilderij. Het was een schilderij van ijsvlaktes. Weer ging hij door een deur. Hij had nog steeds de teugels vast van het wijnpaard. Achter deze deur was een boekenkamer. Achter een bureau zat de stierenvechter. "Dat schilderij in de hal is zeker uw spiegelbeeld," zei Joost.

De man keek op, en knikte. "Ja, en ik ben jouw spiegelbeeld van de toekomst. Die op het schilderij is niet zo'n beste. Niet erg behulpzaam," sprak de man.

"Dat had ik gemerkt," zei Joost. "Wat voor soort boeken moet ik lezen om als u te worden ?"

"Kijk maar," zei de man, en gaf hem een boek. Joost bladerde door het boek. Op elke bladzijde stond een spiegelbeeld op een schilderij. "Je moet veel leren over de spiegelbeelden," sprak de stierenvechter.

"En moet ik daadwerkelijk doller worden dan een stier ?" vroeg Joost.

"Oh ja," zei de stierenvechter, "doller worden dan de wijn. De wijn is als een dolle stier. Als je niet doller wordt dan de wijn, dan zal het je verzuipen. De wijn is het dolste van allemaal."

"Ook doller dan u ?" vroeg Joost.

"Oh ja," zei de stierenvechter, "veel doller dan ik. Ik ben de wijn nog nooit de baas geworden. Ik heb ook nog nooit van de wijn gedronken. Daarom ben ik hier."

"Maar de stierenvechter op het schilderij beweerde dat hij doller was dan de wijn en de stier," sprak Joost.

"Hij kletst," sprak de stierenvechter. "Hij is niet voor niets op het schilderij. En opgeruimd staat netjes."

"En de blanke indiaan dan?" vroeg Joost. "Heeft hij van de wijn gedronken?"

"Voor zover ik weet ja," sprak de stierenvechter. "Hij en de wijnverslaafde."

"De blanke indiaan had weer andere verhalen," sprak Joost. "Alles wat ik wil is wat wijnzaad zodat ik er wat van in mijn land kan zaaien."

De stierenvechter wees op een deur achter hem. "Ga die gang op, en dan kom je vanzelf in de arena van de Biblebonse wijn terecht. Het is dus een stier, en de stier is flink dol. Succes," sprak de stierenvechter.

Joost ging met het paard de gang op, en liep helemaal door tot hij in een open ruimte kwam. Hij had nog wat Biblebonse pannenkoeken meegenomen, dus hij dacht dat hij kon proberen de stier hiermee te temmen. Plotseling renden er allemaal clowns langs hem heen. "De stier komt, de stier komt!" riepen ze. Joost greep een pannenkoek, en ging voor de veiligheid op het paard zitten. Er kwam een hele rustige stier op Joost af, en voor de zekerheid gooide Joost een pannenkoek op de stier af, maar de stier negeerde het gewoon. Bij het paard aangekomen werd de stier ineens woest, en drukte zijn horens in de huid van het paard. Het paard trapte de stier van hem af, maar het paard was niet meer dezelfde als vroeger. Al gauw stortte het paard neer, en Joost moest maken dat hij wegwam. De clowns probeerden de woeste stier af te leiden. Joost rende en rende. Toen viel hij en er was niets anders dan een stofhoop om hem heen. Hij keek op en zag de blanke indiaan op zijn rode paard voor hem staan. "Help," kreunde Joost. Toen stormde de blanke indiaan op zijn paard op de stier af. Er waren niets dan stofwolken. Joost kon bijna niets zien. Tot zijn grote schrik zag hij toen ook de blanke indiaan met het paard vallen. De woeste stier kwam toen weer achter Joost aan. Joost rende en rende, en zag de clowns ook niet meer. Weer nam Joost een pannenkoek, en hield het in zijn hand, maar dat maakte de stier alleen maar woester. "Doller worden dan de stier," dacht Joost bij zichzelf. Plotseling draaide hij zich naar de stier, en brulde als een leeuw. "Doller worden dan de stier," zei hij tegen zichzelf, en brulde weer. Maar de stier nam hem op de horens. Joost sprong op de rug van de stier, maar werd er met dezelfde vaart weer afgeslingerd. Weer nam de stier hem op de horens, en smet hem weer een eind weg. Plotseling zag hij Ekolijn als de bliksem rondrennen. Ekolijn maakte cirkeltjes om de stier heen, die daar helemaal van in de war raakte, en toen kwam Ekolijn naar Joost toe, nam hem op, en snelde weg met Joost. Ekolijn bracht hem naar een tunnel en zette hem daar neer. "Hoe ben je hier gekomen?" vroeg Joost buiten adem. Ekolijn zei niets. Na een paar minuten antwoordde Ekolijn: "Door een wijnverslaving."

"Jij bent de wijnverslaafde?" vroeg Joost. "Ekolijn's spiegelbeeld?"

Ekolijn knikte. Joost zuchtte. "Een geluk bij een ongeluk dan. Ik vraag me af hoe ik dat beest ooit kan temmen."

"Ik moet weer gaan," zei Ekolijn, en snelde weer weg.

Joost dacht na. Hij moest en zou de oplossing vinden. Hij klaagde een beetje over wat er was gebeurd. Hij liep dieper de tunnel in en kwam daar een kabouter tegen. Ook tegen de kabouter begon Joost te klagen over dit land. "Zwijgen nu," sprak de kabouter na een tijdje. "Zwijg! Dit land

is onder een zware betovering. Laat je er niet zo in mee sleuren. Soms is het beter je mond dicht te houden, om even een stap achteruit te nemen en het zichzelf te laten herstellen. Dat kan niet altijd door het vele praten." Even moest Joost terugdenken aan de kabouter van het pannekoeken-restaurant. Hij vroeg zich af hoe iemand zo onbeschoft kon doen tegen een koning, maar hij wist wel dat de kabouter gelijk had. Boos liep de kabouter weg. Joost riep hem nog na, maar dat hielp niet. Joost ging nog dieper de tunnel in. Er lag daar een grote steen waarop geschreven stond : "Kent gij de wijn van Ekolijn ? Dat grote geheim ? Hebt gij de Bibeledonse wijn zien springen als een dolle stier ? Wat een wijn, wat een wijn, het is slechts een spiegelbeeld van Ekolijn."

Joost keek op en dacht na. "Dus Ekolijn is de wijn zelf ? Ekolijn was ook die dolle stier ? Wat ben ik toch in een vreemd land terechtgekomen." Hij ging nog dieper de tunnel in. Het werd hier donkerder, en de tunnel liep in een bocht. "Die wijn is vreemd en gevaarlijk," dacht Joost bij zichzelf. "Het brengt de meest vreemde spiegelbeelden. En het bovenland is dan ook zo'n spiegelbeeld, een droom van Ekolijn ? Wat een nachtmerrie."

Weer zag hij een grote, lichtende steen tegen de wand van de tunnel aanliggen, tegen de muur. Er stond in een vreemd handschrift op geschreven : "Oh ridder, gij bent dicht bij het geheim van de Bibeledonse wijn gekomen. Het is de raadselwijn Als gij het drinkt dan" en verder waren de letters weggevaagd. Joost liep verder. Hij werd steeds nieuwsgieriger. Daar lag weer een steen, een wat kleinere. Ook daar stonden letters op, maar hij kon het niet lezen. Het waren vreemde tekens. Er was hier en daar wat verlichting in de tunnel. Het was heel zacht, dromerig licht. De tunnel liep over in een gang, waar weer schilderijen aan de muren hingen. Het waren vaak schilderijen met jachtafereeltjes. In de verte hoorde hij neuriën, en toen een liedje. Het was de stem van Ekolijn. Ekolijn liep in de verte op hem af. "Ben je daar eindelijk, jongen ?" sprak Ekolijn. "Ik heb lang op je gewacht. Dit land is onder zware betovering van de Bibeledonse wijn. Alles wordt afgesplitst en gaat een leven op zichzelf leiden."

"Inderdaad," zei Joost. "Dat is me nu wel zo klaar als een klontje."

Ekolijn begon te lachen. "Zo klaar als een klontje, ha ha." Ekolijn begon steeds harder te lachen, en telkens zei hij "Zo klaar als een klontje."

"Kom mee," zei Ekolijn na een tijdje. Hij had Joost bij zijn arm en liep met hem dieper de gang in. "Ken je het geheim van de Bibeledonse wijn, de wijn van Ekolijn ?" vroeg Ekolijn. Joost zei niets. "Je weet het niet, hè ?" sprak Ekolijn. "Kom, ik laat het je zien." De gang leidde tot een grote witte deur, van parelachtig wit. Ze kwamen binnen in een zaal waar duizenden stoelen waren van rood fluweel, en daarachter was een podium. "Hier spreekt de wijn," sprak Ekolijn. "Het is mijn spiegelbeeld." Joost keek verbaasd in het rond. Er was verder niemand. "Wie komen hier ?" vroeg Joost.

"Jij bent de eerste," sprak Ekolijn. "Neem een stoel."

Joost ging helemaal vooraan zitten, dichtbij het podium. Een mannetje geheel in het rood kwam binnen vanuit een deur achter het podium. "Daar heb je hem," zei Ekolijn, die naast Joost was gaan zitten. "Mijn spiegelbeeld."

"Ik hoop beter dan die dolle stier," fluisterde Joost naar Ekolijn. Ekolijn moest lachen.

"Welkom aanwezigen," sprak het rode mannetje op het podium. "Het zijn er maar twee !" riep Ekolijn.

"Ik heet u hartelijk welkom," sprak het rode mannetje. Even werd het duizelig voor Joost zijn ogen.

Hij begon dubbel te zien, en toen ineens begon alles samen te voegen. Ekolijn was nu het rode mannetje, en er stond maar één stoel waarop Joost zat, en het rode mannetje stond voor hem. Ekolijn had gewoon een rood pak aan. "Ben je daar, jongen?" sprak Ekolijn. Joost knikte verbaasd. Ekolijn legde zijn hand op de schouder van Joost. "Dit land, dit bos, is zwaar betoverd."

"Ik weet het," zei Joost. In zijn andere hand had Ekolijn een beker, en die zat vol met de Biblebonse wijn. "Drink maar, jongen," sprak Ekolijn, terwijl hij de beker gaf. Joost begon te drinken. Eerst haastig, maar toen langzamer. De vloer begon te worden als water, als golvend water, en Joost begon er in weg te zakken. "Help," zei Joost.

"Laat het maar over je heen komen," sprak Ekolijn. Joost gleed in een diepe put naar beneden. Hij had een warm gevoel van binnen. "Het is de wijn," sprak Ekolijn. "De wijn spreekt." Joost gleed dieper en dieper en viel in een diepe slaap. Na een lange tijd werd hij wakker in een bed. Ekolijn zat naast hem op een stoel. "Hoe was de Biblebonse wijn?" vroeg Ekolijn.

"Het lijkt wel alsof ik eeuwen heb geslapen," sprak Joost. "Waar zijn we?"

"Ik wil eerst iets van je weten," sprak Ekolijn. "Heb je iets gezien terwijl je sliep?"

"Alles was rustig," zei Joost.

"Goed," zei Ekolijn. "We zijn hier in een plaats onder het wijnbos. Hier groeit het wijnzaad, in de struiken. Ik ben een struik, mijn jongen."

"Je bent heel wat," zei Joost.

"Ja," gniffelde Ekolijn. "Ik heb zoveel spiegelbeelden door de Biblebonse wijn."

"Je kan er een winkel van maken," zei Joost.

"Ik ben niet te koop," zei Ekolijn, "maar wel te leren kennen."

"Als op een school," zei Joost.

Ekolijn knikte. "Een natuurschool."

Joost keek naar Ekolijn. Ekolijn had zoveel laagjes, en die leken allemaal te draaien om zijn clownsneusje. Ekolijn was als de regenboog van het bos, als een natuurverschijnsel die alle realiteiten maakte door spiegelbeelden, door de Biblebonse wijn. Ja, Ekolijn was de Biblebonse wijn. Het was een raadsel om zo hogerop in de natuurschool te komen. Joost wist dat zijn land dit nodig had. Als Joost naar Ekolijn keek dan zag hij de golven van de zee, in zoveel laagjes. Het maakte hem warm van binnen. Het was de diepte van de natuur, wat de natuur verborgen hield voor hen die net zoals Joost op zoek waren naar de oplossing. Dat was geen makkelijke opgave.

"Joost," zei Ekolijn. "Hier in dit land onder het wijnbos is ook een spiegelbeeld van jouw land, waar ze allen van de Biblebonse wijn drinken en in vrede met elkaar leven. Alleen de wijnverslaafden zijn een groot probleem. De vraatzucht bestaat daar niet meer, maar de drinkzucht, hè, de drinkzucht ... Grote dronkelappen lopen daar op straat."

"Wat doen ze?" vroeg Joost.

"Ach, ze zien de dingen niet helder," sprak Ekolijn. "Ze draaien alles om, en dat kan weleens

problemen geven, vooral als ze in hoge functies komen. Ze dromen hun dromen, en maken alles kapot, en spelen dan de grote redder. Het is hoe ze handel drijven, hoe ze hun producten verkopen. Eerst maken ze het probleem, en dan bieden ze het medicijn."

"Maar dat is verschrikkelijk," sprak Joost. "Ja, dat kun je wel zeggen," zei Ekolijn. "Het is nog wel erger dan de vraatzucht, als je het mij vraagt."

"Dus het is een soort valse vrede ?" vroeg Joost.

Ekolijn knikte.

"Wat kunnen we daaraan doen ?" vroeg Joost. "Ze moeten dan leren het wijnpaard te berijden, om hun wijnverslaving te doen verdwijnen."

"Nee," zei Ekolijn. "Er is iets veel ergers dan het wijnpaard en de dolle stier."

Joost keek Ekolijn aan. "Iets nog ergers ?" vroeg Joost.

Ekolijn knikte. "De wijnzee is het probleem," sprak Ekolijn. "Die overstroomt vaak, en als we die niet bedwingen, dan gaan we er allemaal aan. Als dat zo door gaat zal het alles opslokken."

"Zouden dijken helpen ?" vroeg Joost. Ekolijn begon te lachen. "Dijken ? Daar breekt de wijnzee zo door heen. Het is een allesverwoestende zee. Het komt overal doorheen en overheen."

"Wie heeft die wijnzee dan gemaakt ?" vroeg Joost.

"Wat denk je ?" vroeg Ekolijn. "Ik."

"Maar waarom dan ?" vroeg Joost.

"Tja," zei Ekolijn. "Moet je luisteren, lieve jongen. Ik heb nogal veel geheimen, grote geheimen, en ik had de wijnzee als wachter aangesteld, maar het liep nogal uit de hand, begrijp je ?"

Joost keek Ekolijn met grote ogen aan.

"Wat nu ?" vroeg Joost.

"De wijnzee wordt elke dag woester," zei Ekolijn.

"Kunnen we dan niet beter naar boven gaan ?" vroeg Joost.

"Welnee joh," sprak Ekolijn. "Je moet het raadsel oplossen. De wijnzee zal ons overal vinden, en ons meesleuren waar dan ook. Je kunt er niet voor weghollen."

"Ik begrijp het," sprak Joost. "Die Bibeledonse wijn is dus ook een complete ramp. En ik maar denken dat het mijn land zou kunnen helpen."

Er werd op de deur van de slaapkamer geklopt. "Het is de zee," sprak Ekolijn kalm. "Hij doet nu nog beleefd." Ineens werd de deur opengeslagen, en Joost keek recht in een rode zee, die wild leek, maar toch nog tamelijk kalm, als ingehouden woede.

"Zaken doen ?" sprak de zee.

"Wat wil je ?" vroeg Ekolijn.

"Ik wil Joost," sprak de zee.

"Ach wijnzee, wat moet je toch met hem ?" vroeg Ekolijn.

"Gaaf je niks aan, Ekolijn," sprak de wijnzee, en greep door een golf naar Joost. Joost trok direct de dekens over hem heen.

"Blijf van hem af !" riep Ekolijn, "Maak dat je wegkomt."

Maar de zee gaf Ekolijn een klap. "Ik wil hem nu !" bulderde de zee.

"Wat moet ik doen ?" riep Joost.

"Je kunt niets doen," zei Ekolijn.

Plotseling greep een golf het hele bed van Joost, en trok hem de zee in. Het was een ondergrondse zee, helemaal rood, van wijn. Het was de Biblebonse wijnzee. Met een loeivaart sleurde de golf het bed van Joost mee. Joost zat rechtop in zijn bed.

Toen sloeg de golf het bed kapot tegen de rotsen, terwijl Joost bewusteloos op het zand viel. Een meisje met een rieten rokje kwam naar Joost toe, en bood hem wat te drinken aan. Na een tijdje kwam Joost bij, terwijl ze het weer aanbood. "Ik drink hier niets meer," sprak Joost woest. Hij voelde zich zwak en gebroken, en erg boos. Het meisje nam zijn hand. "Waar ben ik ?" vroeg Joost.

"Op het wijn eiland," sprak het meisje. De zee was inmiddels rustiger geworden. "Waarom ben ik hier ?" vroeg Joost.

"De zee riep je," sprak het meisje. "Hij wilde je het wijn eiland laten zien."

"En dat moest door mij tegen de rotsen aan te slingeren ?" vroeg Joost. "Er waren geen andere mogelijkheden ?"

"Je was onder een zware betovering," sprak het meisje. "Je moest wel."

"Zo behandel je geen koning," zei Joost.

"Het was een vergissing," sprak het meisje.

"Wat was een vergissing ?" vroeg Joost. "Dat geslinger tegen de rotsen, of dat ik een koning ben ?"

Het meisje zei niets. "Sorry," zei ze na een tijdje.

"Vreemd hoor," zei Joost. "Zo ga je niet met mensen om."

"Je vergeet de spiegelbeelden," sprak het meisje. "Je vergeet de ernst van de betoveringen."

"Het is goed met jullie," zei Joost boos. "Zo kan ik het ook. Bij iemand het pulp eruit slaan en dan zeggen : "Ja, sorry, maar je was onder een zware betovering." Bij ons in het land ga je daarvoor de bak in. Linea recta."

"Mijnheer, u begrijpt het helemaal verkeerd," sprak het meisje. Ze wiegde een beetje met haar heupen voor hem. "Het was een vergissing."

"Hoezo een vergissing ?" vroeg Joost brutaal. "En kun je stoppen met dat gedans voor mijn ogen ? Ik lig hier half bewusteloos en jij maakt er een dansje bij. Dat is toch onbeschoft ? Vooral naar een koning."

"Ik dans helemaal niet," sprak het meisje koud. "U bent nog steeds onder de invloed van de Bibeledonse wijn."

"Dus ik kan mijn eigen ogen niet meer geloven ?" vroeg Joost. "Vreemd, hoor."

Naar zijn gevoel stond zij nog steeds heupwiegend voor hem, maar ze had hem ook in twijfel gebracht. Ze hielp hem op te staan en bracht hem naar een hut achter het strandje. Er stond daar een fles Bibeledonse wijn op een tafeltje.

"Nooit teveel er van drinken," sprak het meisje. "Geniet van de zee."

"Genieten van de zee die mij tegen de rotsen slingerde ?" vroeg Joost. "Dat is zeker een grapje."

"U was onder een zware betovering," sprak het meisje. "De zee heeft niks gedaan."

"En nu ook nog alles goed gaan lopen praten !" bulderde Joost. "Ik zal het woord niet zeggen, maar ik heb nu hele erge zin om te gaan schelden."

"Het is jouw beleving, omdat je onder een zware betovering was," sprak het meisje. "Zelfs een veertje die je zou strelen zou hard bij je aankomen."

"Ik begrijp het," zei Joost.

"De zee maakte alleen contact, en jij reageerde zo heftig," sprak het meisje. "En dan geef je anderen de schuld. Dat is typisch een wijnverslaving."

"Ik ben helemaal niet verslaafd aan de wijn !" bulderde Joost.

"De wijn zit in je bloed," sprak het meisje. "Vanaf je geboorte al. Je bent dronken geboren."

"Nu niet beledigend gaan doen," sprak Joost. "Je hebt het wel tegen de koning toevallig."

"Het is de waarheid, mijnheer," sprak het meisje. "Ekolijn was altijd je vriend. Het heeft altijd in je bloed gezeten."

"Ik ben van een tovenaarsgeslacht," zei Joost.

"Zie," zei het meisje. "Ik weet meer dan jij denkt."

"Wat doe ik eraan ?" vroeg Joost.

"Je moet de geheimen van de wijnzee leren kennen," sprak het meisje. "Zwem erin, geniet ervan, laat je onderwijzen over zijn natuurgeheimen, en drink er minder van."

"Kom," zei ze, en rende over het strandje de zee in. De zee was helemaal rood. Joost volgde haar, en stapte ook voorzichtig in de zee. De golven waren prachtig, fonkelend rood, met vele laagjes, als de regenboog op de toppen. Hij kon dwars door de zee heen kijken. De zee was lekker warm, en hij voelde zich weer helemaal warm van binnen worden. Het was een prachtige, rijke natuur, die zijn ziel leek binnen te vloeien. Zou hij echt teveel gedronken hebben, en zelfs dronken zijn geboren? Zou het meisje toch gelijk hebben? Ze spatte wat water naar hem toe, en dook toen in de golven. Joost dook haar achteraan. Hij voelde zich veel beter nu, alsof de zee hem genas.

Onderwater konden ze gewoon ademen, en het meisje liet hem van alles onder water zien. Hier groeiden ook wijnstruiken en wijnplanten, en er waren geheime grotten. De prachtigste edelstenen waren er te vinden onderwater in de grotten. Joost keek zijn ogen uit. Hij voelde iets bruisen in zijn hoofd. Hij beseftte dat de Biblebonse wijn eigenlijk voor hele andere dingen bestemd was dan het drinken ervan. Het meisje overtuigde hem hiervan. Ze konden gewoon met elkaar praten onder water. Toen zag Joost iets waarvan zijn hart bijna stil stond. Het was een wijnklok, als van parelachtige, doorzichtige stenen gemaakt. Hier leek de zee vanuit te stromen en ook weer in terug te gaan. Het meisje hield de klok in haar handen, en zei dat er nog wel meerdere klokken waren. Toen Joost de klok vasthield leek het alsof hij de wijnzee van binnen voelde stromen, op en neer, van links naar rechts. Het begon in hem te cirkelen en te draaien. Plotseling had hij een prachtige droom, zomaar onderwater. Hij zag hem en het meisje in een kamer, en er hingen klokken aan de muren, en er stond daar een man met een lange baard. Joost hield de handen van het meisje vast. De man was de klokkenmaker van de wijnzee. Joost voelde toen niets dan geluk door hem heenstromen. Hij zag alle laagjes van zijn leven vanuit de klokken stromen. Ze begonnen te vermengen door de wijnzee. Toen gleed de droom weer langzaam van hem weg. "Ik heb gedroomd!" riep Joost.

"Het zijn de droomvissen!" riep het meisje. "Zij brengen dromen!"

"Oh!" riep Joost, en zwom weer naar haar toe. Het leek wel alsof hij een eindje was meegetrokken met de droomvis. De droomvissen waren bijna één met de wijnzee. Ze waren nauwelijks zichtbaar. Ze waren als de wijn zelf, als de golven, en konden zomaar iemand overweldigen. "Leef je hier alleen?" vroeg Joost. Het meisje antwoordde niet. "Ik heb genoeg aan de spiegelbeelden," zei ze even later. Toen gaf ze hem een zoen op zijn wang.

Joost schrok wakker in het Biblebonse pannekoeken-restaurant. Alles, maar dan ook alles, was maar een droom geweest. Hij staarde naar de Biblebonse pannekoek op zijn bord. De pannekoek had geen oogjes en ook geen mond. Ook had de pannekoek geen armpjes en beentjes. "Hoe smaakt het, koning?" vroeg de kabouter met de koksmuts op die aan zijn tafeltje stond.

"Ik viel ervan in slaap en had een vreemde droom," sprak Joost.

"Dat moet de Biblebonse wijn zijn geweest die hier door het deeg wordt gemengd, koning," sprak de kabouter.

"Vreemd," sprak Joost. "Ik vraag me af wat er dan allemaal van waar is geweest als het maar een droom was."

"De Biblebonse wijn spreekt, koning," sprak de kabouter. "Dat weten we allemaal."

"Dan weet ik het nu ook," zei Joost. "Mij werd niks verteld."

Joost at de rest van de pannekoek op, en vertrok toen. Hij wilde weten wat er waar was van zijn droom. Het kwam natuurlijk door de toverwijn, dus Joost dacht dat het wel een bedoeling moest hebben allemaal. Joost ging het bos in, op zoek naar het ravijn waardoor hij in het avontuur kwam.

en Ekolijn ontmoette. Maar hoe hij ook zocht, hij vond het niet. "Zou het dan toch allemaal maar een droom zijn geweest ?" vroeg Joost zich af. Joost strompelde door het bos. Hij was erg moe geworden van het vele zoeken. Na een tijdje viel hij in slaap. Door luid gekras van vogels werd hij even later wakker en zette zijn zoektocht voort. Hij moest en zou het vinden. "Bibelebonse wijn, wat een onzin," bromde Joost. Toch miste hij ook Ekolijn, en het meisje van het wijneiland. Het begon aan hem te knagen, en na lange tijd begon hij Ekolijn te roepen. Weer hoorde hij gekras van vogels. Ekolijn was verder in geen velden of wegen te bekennen. Toch dacht hij dat hij wat herkende waar hij nu liep. Hier moest toch ergens dat ravijn zijn.

"Hola," zei een stem die op die van Ekolijn leek. Joost keek recht in het gezicht van het mannetje. "Ben je daar eindelijk ?" sprak Ekolijn.

"Ik heb je lopen zoeken," zei Joost.

"Kom mee," zei Ekolijn.

"Hoe kan dat nou ?" vroeg Joost. "Ik werd wakker in het pannekoeken-restaurant van een droom nadat ik van een pannekoek had gegeten. Ze zeiden dat ik had gedroomd door de Bibelebonse wijn die door het deeg was gemengd."

Ekolijn lachte. "Het was geen droom," sprak Ekolijn, "maar de betovering maakte weer spiegelbeelden, en dan loopt alles door elkaar heen. Dan lijkt het dat je terug naar af gaat, maar gelukkig ben je weer terug."

"Ja, maar alles was rustig in mijn land," sprak Joost, "alsof er nooit wat was gebeurd."

"Ik zei het je toch dat jouw land hier in vrede leeft door de Bibelebonse wijn," sprak Ekolijn. "Dit is een spiegelbeeld onder het wijnbos, waar de Bibelebonse wijn je bracht."

"Maar bracht de Bibelebonse wijn geen toverdromen ?" vroeg Joost.

"Nee," zei Ekolijn. "We zeggen dat weleens, maar het zijn gewoon spiegelbeelden. De wijn is een spiegel drank, een drank van raadselen. De wijnzee nam je mee, en dan weet je het wel."

"Wie was dat meisje op het wijneiland ?" vroeg Joost.

"Shhh..." sprak Ekolijn fluisterend. "Spreek daar niet over."

"Waarom niet ?" vroeg Joost.

"Shhhhhh..." fluisterde Ekolijn harder.

Joost schrok wakker in de wijnzee en zag het meisje lachend voor hem. "Weer gedroomd," zei Joost.

"De droomvissen moeten je wel hebben vandaag," sprak het meisje met een glimlach.

"Laten we uit het water gaan," zei Joost een beetje benauwd. "Ik begin gek te worden van die droomvissen. Ik vraag me af wat erger is : droomvissen of pyranha's ?"

Het meisje lachte. "Wat als je nu de zee uitgaat, denk je dat dan alles afgelopen is ? Wat als dat ook weer een droom is van de droomvissen ?"

"Zo kunnen we wel aan de gang blijven," bromde Joost.

Samen zwommen ze terug, en gingen het strandje op. Helemaal nat kwamen ze aan bij de hut. "Toch ben ik blij dat ik hier ben," sprak Joost, "maar wat als ik straks weer wakker wordt boven mijn pannekoek in het Biblebonse pannekoek-restaurant ?"

"Dan is het een goede pannekoek geweest," glimlachte het meisje terwijl ze haar tong uitstak.

"Het zou een drama zijn," sprak Joost, "want dan zou ik je weer enorm gaan missen, en deze prachtige natuur hier."

"En dan zou je snel weerkomen voor een nieuwe pannekoek," glimlachte het meisje die weer haar tong een beetje uitstak. "Dat is de bedoeling ervan. Ze weten precies hoe ze hun pannekoeken moeten verkopen."

"Maar wat als ik dan hele andere dromen krijg, en je nooit meer terugzie, dat ik nooit meer over je droom, en over de prachtige natuur hier van het wijneiland ?" vroeg Joost. "Ik zou er erg moe van worden. Telkens maar weer Biblebonse pannekoeken eten in de hoop over je te dromen, en dan telkens weer wakker te worden zonder jou. Dat lijkt me een grote nachtmerrie. Ik zou er depressief van kunnen worden, of nog erger. Ik zou het leven niet meer zien zitten."

"Maar daar zou je ook weer van wakker worden," glimlachte het meisje. "Die droomvissen blijven niet voor altijd aan je vastkleven, en dan ben je weer wakker, en beseft je dat je nog steeds hier bent."

"Noem ze gerust nachtmerrie-vissen dan," zei Joost.

"De vissen zijn belhamels, dat is een feit," zei het meisje.

"Waarom gaan we de zee dan nog in als ze zo zijn ?" vroeg Joost.

Het meisje keek Joost diep aan met haar donkere ogen. Even zei ze niks en bleef maar in Joost's ogen kijken. "Luister," zei ze toen. "Je moet ze leren kennen. Ze zijn het geheim van de wijnzee en van dit eiland."

"Ik heb het vermoeden dat dit dan ook een droom van zo'n droomvis is," sprak Joost. "Een mooie droom, maar waar loopt het op uit ? Het kunnen plaaggeesten zijn."

Het meisje stak weer glimlachend haar tong uit. "Tot nu toe is alles nog goed gegaan," sprak het meisje. Joost was bang om weer wakker te worden. Hij wilde dit niet verliezen.

"Leidt me tot het geheim van de Biblebonse wijn," smeekte hij het meisje. "Ik kan er niet zonder leven. Ik wil niets anders meer."

"Je spreekt als een wijnverslaafde," sprak het meisje glimlachend, alsof ze hem uitlachte.

"Ik drink het toch niet ?" zei Joost. "Ik weet nu dat ik het moet leren kennen, erin moet zwemmen, in plaats van drinken. Dat heb ik van jou geleerd."

"Goedzo," sprak het meisje.

Hoofdstuk 3. De Ridder op het Slaap Paard

Joost keek in de donkere ogen van het meisje, en voelde zich toen wegvagen. Hij lag in het zand van de arena van de dolle stier. Blijkbaar had de stier hem zo hard geraakt dat hij bewusteloos was geraakt en ging hallucineren of dromen. Joost probeerde op te staan, maar het lukte hem niet. Hij zag de stier op een afstand naar hem kijken, en hij zag ook Ekolijn. "Niks zeggen !" riep Ekolijn. "Dit spiegelbeeld wordt opgewekt als je spreekt."

Joost lag doodstil en durfde niks te zeggen. "Ook niet bewegen !" riep Ekolijn. "Het wordt dol als je beweegt !" Zowel de stier als Ekolijn kwamen dichterbij. Joost durfde niet eens adem te halen. Joost keek naar de stier en naar Ekolijn. Ze kwamen steeds dichterbij hem, en dichterbij elkaar, totdat Joost zag dat ze vermengd werden, en toen was het alleen nog Ekolijn. Ekolijn legde zijn hand op Joost z'n schouder. "Nu kun je weer spreken en bewegen," sprak Ekolijn, terwijl hij Joost optrok. "Waar is de stier nu ?" vroeg Joost.

"Gewoon oppassen met spreken en bewegen," zei Ekolijn. "Dit is een zwaar betoverd land. Soms moet je stil zijn." Joost knikte. Hij snapte dat de wijnverslaving gelijk opliep met de spreekverslaving en de beweegverslaving. Alles moest met een zekere mate gebeuren, met een zekere timing en met een duidelijke grens. Toch herinnerde hij zich ook de woorden van de stierenvechters. "Maar de stierenvechters zeiden dat ik doller moest worden dan de stier," sprak Joost.

"Op sommige momenten," sprak Ekolijn. "Ook met mate, en in de juiste balans. Het gaat om zelfbeheersing. De dolle stier is niets anders dan een spiegelbeeld van je eigen onbeheerstheid."

"Ik durf het bijna niet te vragen," sprak Joost, "maar ben ik weer gegrepen door zo'n droomvis waar ik later weer van wakker wordt, of had de dolle stier me gewoon goed te pakken gehad zodat ik over het wijn eiland en de droom vissen hallucineerde of droomde, of wordt ik straks weer gewoon wakker in het pannekoeken-restaurant. Me dunkt het is nogal een mysterie."

"Eén ding is zeker," sprak Ekolijn. "Het is de Biblebonse wijn. Alles loopt door elkaar heen. Dit land is flink betoverd."

"Eén ding is zeker dat ik langzaam gek van die Biblebonse wijn wordt," sprak Joost.

"Maar je hebt al wel heel wat geleerd," sprak Ekolijn.

"Dat is waar," zei Joost. "En het lijkt erop alsof het de enige weg is, anders blijft het me plagen, en mijn hele land."

"Zo is het," zei Ekolijn. "Het is de diepte van de natuur, en onwetendheid is de grootste plaag."

Joost knikte.

"Kom, ik zal je nog wat laten zien," sprak Ekolijn, en nam Joost aan zijn arm mee naar een andere tunnel aan de zijkant van de arena van de dolle stier. De tunnel liep uit op een gang, waar weer schilderijen hingen. Tot Joost z'n grote vreugde waren hier schilderijen van het wijneiland en van het meisje. Ook waren er schilderijen van de droomvissen, die op de schilderijen beter te zien waren. Ze gaven een blauwachtige energie af. "Prachtig," zei Joost, "ook al zijn het nachtmerrie-vissen."

"Het zijn pyranha's," zei Ekolijn, "maar dan subtieler. Ze spelen mentale spelletjes."

"Kijk eens naar het meisje," zei Ekolijn.

Joost keek naar het schilderij en kwam dichterbij. Hij legde zijn vinger op het schilderij, gewoon om even contact te maken. Op het schilderij had het meisje ook haar rieten rokje aan. In haar hand had ze een fles Bibeledonse wijn.

"Raakte je aan dit leven verslaafd, zo tropisch aan het strand?" vroeg Ekolijn.

"Bijna wel," zei Joost.

"En werd je bang dat je het ooit weer zou kunnen verliezen?" vroeg Ekolijn.

"Ja," knikte Joost. "Ik was ontzettend bang."

"Je was verslaafd," sprak Ekolijn, "en je was haar klant."

"Maar ik dronk niet van de Bibeledonse wijn," sprak Joost.

"Nee, maar je was er op andere manieren aan verslaafd," sprak Ekolijn.

"Ze zei dat ik als een wijnverslaafde was," zei Joost.

"Precies," zei Ekolijn.

"Ze zei ook dat ik dronken geboren was," zei Joost.

"Weet je wat het is?" zei Ekolijn. "Je moet dit begrijpen. De reclame heeft vele truukjes. Zij maakte reclame voor de Bibeledonse wijn op haar manier. Ja, je hebt het nodig, maar voor haar ben je slechts een klant."

Joost boog zijn hoofd. "Dat zei ze ook van het Bibeledonse pannenkoeken-restaurant, dat ze precies wisten hoe ze het spul moesten verkopen," sprak Joost.

Ekolijn schudde zijn hoofd. "Die vrouw is levensgevaarlijk," zei Ekolijn. "Je moet haar leren temmen als een stierenvechter. Ze is een dolle stier die je zou kunnen opvreten met huid en haar. Je laat je het hoofd teveel dol maken."

"Bedankt voor je wijze raad," zei Joost. "Je bent een goede vriend."

"Kijk nog eens beter naar het schilderij," sprak Ekolijn. "Wat zie je?"

Joost ging nog dichterbij het schilderij staan en bekeek het aandachtig. Hij was op zoek naar details.

"Kijk goed," zei Ekolijn.

"Ik weet het niet," zei Joost.

Ekolijn's vinger bewoog naar het meisje, en toen naar haar mond. "Wat zie je hier ?"

Plotseling opende het meisje haar mond. Joost schrok.

"Ze houdt zich stil, maar dit zijn levende schilderijen," sprak Ekolijn.

"Wat moeten jullie van me ?" sprak het meisje een beetje geïrriteerd. "Zien jullie dan niet dat ik bezig ben met de verkoop ?"

Joost was op zijn hoede nu. "Wat verkoop je ?" vroeg hij.

"Verhalen," sprak ze.

"Wat voor verhalen ?" vroeg Joost.

"Verhalen over wijn," sprak ze.

"Alleen verhalen ?" vroeg Joost.

"En dromen," sprak ze.

"Wie zijn je klanten ?" vroeg Joost.

"Ik dacht dat jij een klant was," sprak het meisje.

"Niet meer," zei Joost.

"Dan heb ik geen klanten meer," sprak het meisje.

"Zielig voor je," zei Joost.

"Kijk beter," zei Ekolijn tegen Joost.

Er stroomde vuur uit de mond van het meisje. Er kwam stoom uit haar oren. Ze begon over te koken.

"Wat betekent dit ?" vroeg Joost.

"Goed kijken," zei Ekolijn.

Ze begon nu zelf de Biblebonse wijn op te drinken.

"Kom," zei Ekolijn, en leidde hem naar het volgende schilderij. "Ik begrijp het niet," zei Joost. Het schilderij was geheel wit. "Kijk goed," zei Ekolijn.

"Het is geheel wit," zei Joost.

"Nee," zei Ekolijn.

Joost werd met een brandende pijn in zijn kin wakker op de grond en zag het wijnpaard woest om zich heen trappen naar de mensen toe. "Ik wist het," kreunde Joost. "Het was dus toch die trap van het wijnpaard." Joost probeerde weg te kruipen, maar dat ging niet best. Ineens herinnerde hij zich wat er was gebeurd voordat dit alles gebeurde. Hij zou die dag met oom Georgius naar het Biblebonse pannekoeken-restaurant gaan, maar eerst zou hij een ritje maken op zijn nieuwe wijnpaard. Waarschijnlijk was hij er vanaf gevallen, of kreeg hij een trap van het beest, of beiden. Het wijnpaard was woest. Na een tijdje zag Joost het paard niet meer. Het Biblebonse pannekoeken-restaurant was dichtbij, en Joost kroop er in grote pijn naartoe. De pannekoeken-koks ontfermden zich direct over hem. "Wat is er gebeurd, koning?" vroegen de koks.

"Ik weet het niet meer, ik weet het niet meer," jammerde Joost. "Ik weet alleen dat ik een enorme pijn in mijn kin heb."

"En u zou vandaag met uw oom hier komen heb ik begrepen," sprak één van de koks. "Waar is uw oom?"

"Ik weet niet of ik wel zin heb in pannekoeken vandaag," sprak Joost. "Mijn kin doet teveel pijn."

"Dat zien we," zei een andere kok. "En die pijn overviel u zomaar?"

"Ik weet het niet," zei Joost. "Ik denk dat ik niets meer weet."

"Wat heeft u vanochtend gegeten?" vroeg de kok.

"Al slaat u me dood," gromde Joost. "Ik kan het me niet meer herinneren."

Daar kwam iemand anders binnen. "De koning is van zijn paard gevallen," sprak de persoon.

"En wie bent u?" vroeg de kok.

"Een getuige," zei de persoon.

"Dan moet hij rust houden," zei de kok. Twee koks namen Joost mee naar een kamer dieper in het restaurant, waar ze hem op een bed legden. "Van het paard afgevallen, hè?" werd er gezegd.

"Waarschijnlijk toen op uw kin gevallen, koning."

"Ik ga nooit meer paardrijden," jammerde Joost.

Joost dacht na over Ekolijn. Hij dacht er niet over om in het bos op zoek te gaan of het allemaal echt waar was. Hij wist waar dat op uit kon lopen. Joost had rust nodig. Toch miste hij Ekolijn ook.

Toen Joost hersteld was vertelde hij overal over zijn belevenis. De mensen vonden het zo'n ingrijpend verhaal dat ze een standbeeld maakten van Joost op het wijnpaard. Het kwam op het plein van de langste winkelstraat van het land te staan. De winkelstraat was eindeloos, en niemand wist hoe dat kon. En het was al helemaal een raadsel hoe de straat gewoon in het land paste, en zelfs gewoon in de stad waarin het stond. Toen het beeld was opgericht ging Joost er een kijkje nemen. Hij was er erg van onder de indruk, en het bracht weer veel herinneringen naar boven. Een vrouw liep op hem af, die een beetje leek op het meisje van het wijneiland. Ze nodigde Joost uit om bij haar thuis te komen. Ze beweerde dat ze een huis had wat eindeloos naar achteren doorliep. Joost kon dat moeilijk geloven, maar per slot van rekening was de winkelstraat ook eindeloos. Na lang lopen kwamen ze bij haar huis aan. Ze bleven maar daarlopen naar achteren in het huis, en er kwam maar geen einde aan, dus Joost begon het meer en meer te geloven. Ook dit huis paste gewoon in de stad. "Herinnert u zich mij nog?" vroeg de vrouw.

"U doet me wel aan iemand denken," sprak Joost.

"Zeg eens," zei de vrouw.

"Verkoopt u toevallig de Bibelebense wijn ?" vroeg Joost.

"Dat klopt," zei de vrouw, "en dat is het geheim van mijn eindeloze huis, en ook van de eindeloze winkelstraat."

"Kent u iemand genaamd Ekolijn ?" vroeg Joost. De vrouw keek verbaasd. "Hoe weet u dat ?" vroeg ze. "Ik kwam hem eens in het bos tegen, en hij leerde me de Bibelebense wijn te maken. Hij had het over oppassen met spiegelbeelden, of zoiets. Ik leefde in armoede die tijd. Hij gaf me een heleboel geld, en vroeg me om nooit zijn naam te noemen. Door hem heb ik een nieuw leven gekregen. Ik heb hem daarna nooit meer teruggezien."

Joost glimlachte. "Maar zeg eens, waar ken ik u dan van ?"

"Ach koning," sprak de vrouw. "Bent u dat nu alweer vergeten ? Ik was degene die u het wijnpaard verkocht."

"Ach ja," zei Joost, "nu weet ik het weer. U bleef de hele avond, en we speelden nog een spelletje kaart."

De vrouw glimlachte. "Mag ik u dan wat vragen ?"

Joost knikte "Ja."

"Ach, laat ook maar zitten," sprak de vrouw. "Dat kan ik u echt niet vragen."

"Wat is het ?" vroeg Joost.

"Dan niet gaan lachen, koning," sprak de vrouw.

"Ik zal niet lachen," zei Joost, maar hij kon al bijna zijn lachen niet inhouden.

"Nou, mijn huis is een beetje te groot voor mij," sprak de vrouw. "Ik verdwaal er nogal vaak in, en ik dacht dat u het veel beter zou kunnen gebruiken."

"Wat is de prijs ?" vroeg Joost.

"Nou, als u voor mij een normaal huisje heeft, dan ben ik al blij genoeg," sprak de vrouw.

Joost had nog wel een normaal huisje aan de rand van het bos, en ze besloten te ruilen. Zowel Joost als de vrouw waren er erg blij mee. Te wonen aan de rand van het bos deed de vrouw nog meer herinneren aan Ekolijn, en voor Joost deed het eindeloze huis hem herinneren aan Ekolijn, want voor Joost leek het avontuur met Ekolijn eindeloos. Joost zocht haar nog vaak op. Dan spraken ze vaak over Ekolijn. Het was ten slotte hun grote geheim.

Op een nacht ging Joost op onderzoek uit in zijn nieuwe huis wat eindeloos doorliep naar achteren. Hij dwaalde door de gangen met een zaklantaarn. Ook hier hingen vreemde schilderijen, die alleen maar vreemder werden hoe dieper hij de gangen opging. Hij wist dat hij zou kunnen verdwalen hier,

maar toch waagde hij het erop. Hij dacht dat hij geluiden hoorde, en besloot eens in de kamers te kijken. Vele kamers stonden leeg. Op een gegeven moment leidde een gang rechtstreeks op een deur af, waar de gang stopte. Joost ging naar binnen en moest direct zijn armen voor zijn ogen werpen vanwege vreemd licht. Het was een hele grote hal. Aan het einde van de hal stond een standbeeld van een kever die een beker vasthield. Boven de beker draaiden radertjes. Joost liep op het beeld af. "Wat moet dat daar ?" sprak iemand.

"Ik ben de nieuwe bewoner," sprak Joost, "toevallig de koning van dit land. Wie bent u ?" Joost scheen zijn zaklantaarn alle kanten op, maar zag nog niemand. Toen viel het weer stil. Achter het keverbeeld was een deur. Joost ging erdoor naar binnen, en weer viel een vreemd licht op hem, wat toen weer wegtrok. "Kom je voor de wijn ?" sprak een stem, "de Bibelebense wijn ?"

"Ik heb genoeg Bibelebense wijn," sprak Joost. "Van de vorige bewoonster."

"Ken je het geheim van de wijn ?" vroeg de stem.

"Zeg op, wat moet u ?" vroeg Joost, "en waar bent u ?" Joost scheen overal met zijn zaklamp, maar zag weer niemand.

"Ik ben de wachter van de wijn," sprak de stem.

"Ik dacht dat Ekolijn de wachter van de wijn was," sprak Joost.

"Ekolijn is allang dood," sprak de stem. "Ik ben zijn opvolger."

"Dood ?" vroeg Joost.

"Ja, hij had zichzelf doodgedronken," sprak de stem. Een gevleugelde beker met een regenboog erboven verscheen voor Joost. Het was van een speciaal metaal wat Joost niet kende. Het was een soort zacht bruin-geel met een heldere weerkaatsing. Er kwam stoom uit de beker. "De wijn is klaar," sprak de beker.

"Klaar voor wat ?" vroeg Joost.

"Om opgedronken te worden," sprak de beker. Joost bleef maar naar de beker staren en kon er zijn verleden in zien.

"Er is iets wat ik van je wil vragen," sprak de beker.

"Wat is het ?" vroeg Joost.

"Ik kom van eindeloos diep," sprak de beker. "Dit huis gaat niet alleen eindeloos ver naar achteren, maar gaat ook eindeloos diep naar beneden. Elke verdieping is een andere tijd, en elke verdieping is een ander spiegelbeeld."

"Wat wilt u dat ik doe ?" vroeg Joost.

"Ik kan je leiden naar de plaats waar de liften zijn," sprak de beker.

"En dan ?" vroeg Joost.

Plotseling werd het duizelig voor Joost z'n ogen. Alles begon weg te vagen. Hij werd wakker,

rijdende op het rode paard in het wijnbos. Het wijnpaard werd ook wel het slaappaard genoemd, want allen die het paard berijden vallen in slaap. En dat was ook de reden waarom Joost zulke vreemde dromen had. Joost kon zich herinneren dat voordat hij naar het pannekoeken-restaurant zou gaan met zijn oom Georgius, hij eerst een ritje ging maken met het wijnpaard. Hij ging naar een nieuw aangelegd bos, genaamd het wijnbos. Pas hier viel hij op het paard in slaap, en kreeg de vreemde dromen. Misschien droomde hij nog steeds, maar hij zat op het paard. Het was donker in het wijnbos. Het was er heel stil. De maan scheen door de bomen. Hij dacht eraan wat er allemaal verscholen kon zijn in de aarde.

Einde

DE BIBELEBONSE BAKKER

COAB 2019

"De indianen hebben vanwege hun nomadische levenswijze een enorme kennis van de natuur; en van de heilzame giften van de natuur die zij in deze oorlog gebruiken. Wij zijn geraakt door deze giftige pijltjes, opdat wij ontwaken uit onze slaap en uit onze onwetendheid. Die natuur giften van het oerwoud geven sterke hallucinaties en splitsen de persoonlijkheid, omdat het halve de enige overlevingskans is. Het hele zou fataal zijn. Alleen twee helften vormen het hele."

Hoofdstuk 1. Ik zie ik zie wat jij niet ziet

Hoofdstuk 2. Bakker Bons

Hoofdstuk 3. De Monniken

Hoofdstuk 4. één tegelijk

Hoofdstuk 5. Tussen vergetelheid en herinnering

Hoofdstuk 6. de blindengeleide vrouw

Hoofdstuk 7. een mislukte ontsnapping

Hoofdstuk 8. De Tuin

Hoofdstuk 9. De Boswachters

Hoofdstuk 10. Marie Huyana

Hoofdstuk 11. van slingerplant tot slingerplant

Hoofdstuk 1. Ik zie ik zie wat jij niet ziet

Bakker Bons, het mag weleens gezegd worden, hij werd koning van het hele land. Joost wilde geen koning meer zijn. Hij wilde boeken schrijven. Hij had het helemaal gehad met het koning zijn, want er kwamen telkens weer dingen bij die hij niet begreep. Bakker Bons was zijn beste bakker, en die had ook verstand van zaken. Bakker Bons nam toen het hele zaakje over. Hij zou bakker zijn en koning. Dit vond hij zelf een erg mooie combinatie. Het was een erg rustige man, die daardoor een heldere kijk op dingen had. Joost merkte van zichzelf dat hij nogal snel driftig werd, en dat zo soms dingen totaal uit de hand liepen. Dan ontspoorde de hele trein. Nee, Joost had rust nodig, grote rust.

Bakker Bons woonde in Bergen op Zoom waar hij zijn bakkerij had, en dat zou ook makkelijk tot zijn paleis gemaakt kunnen worden. Het was een hele grote bakkerij, bijna een boerderij. Diep onder de bakkerij was een grot, een rust grot zoals ze het noemden. Daar zou Joost voorlopig gaan wonen om helemaal tot rust te komen. Daar wilde Joost boeken schrijven over alles wat hij als koning had meegemaakt, geschiedenis boeken. Dat moest ook wel, voor het nageslacht, opdat er niet dezelfde fouten gemaakt zouden worden. De mens moest leren van de geschiedenis. Joost zag dat als zijn grootste opdracht, en zo kon hij geen koning meer wezen. Hij had goed en groot vertrouwen in bakker Bons.

Joost kon het niet meer. Hij had het helemaal gehad. Hij werd gek van degenen die 'ik-zie-ik-zie-wat-jij-niet-ziet' spelletjes speelden. Het waren zieners, profeten, die tot het land waren gekomen, in lange paarse pijen met kappen. Je kon nooit hun gezichten zien. Ze verklaarden iedereen ziek en voor gek, behalve henzelf. Ze konden allerlei vreemde geestesziektes zien volgens hen, en ze vielen Joost er ook mee aan. Joost werd geheel belachelijk gemaakt. Dan zou je misschien denken : Maar waarom deed Joost daar niets aan, want hij was toch immers koning ? Maar zo eenvoudig was het niet. Dat kon dus niet zomaar. En waarom dan niet ? Dat kun je lezen in het verhaal. Luister maar.

Op een dag zat Joost te spelen met zijn staf op zijn troon. Er kwam ineens een zonderlinge monnik met een kap op de paleiszaal inrennen, en hij begon zotte dansjes te maken. Hij had verder geen pij aan. Hij was bijna naakt, en Joost moest direct zijn hand voor zijn gezicht doen. Wat deed die man vreemd. De man had ook een hele lange baard. 'Ik waarschuw u, koning !' riep de dwaze monnik schuimbekkend met een hele hoge stem alsof hij een krijtje had ingeslikt. Joost moest zijn vingers in zijn oren drukken. En wat er toen gebeurde ... Door de ruiten sprongen paarden, en op die paarden zaten monniken in paarse pijen met kappen, geheel bedekt. Je kon hun gezichten totaal niet zien. 'U bent ziek !' riepen de monniken, 'zwaar ziek. Wij hebben het gezien !'

'Maar ik ben helemaal niet ziek,' zei Joost. 'Ik voel me tamelijk goed. Ik kan nog steeds het land regeren, maar wie heeft jullie verteld dat jullie zomaar ongevraagd en onuitgenodigd binnen konden komen, en nog wel door de ruiten ? Het zal jullie flink betaald zetten. Wachters !' riep Joost.

'Je wachters zijn ook ziek,' zeiden de monniken, die inmiddels van hun paarden waren afgestapt, en daar maar stonden. Ze hadden aureolen om hun hoofd, en verdorde bloemen in hun handen. 'U bent deze bloemen,' zeiden de monniken.

Joost wilde verder geen woord vuil maken aan deze malloten. Hij bleef maar roepen : 'Wachters ! Komt er nog wat van !' Maar er kwam niemand.

'Buiten staan de karren, Joost,' zeiden de monniken. 'Daar zitten ze allemaal in. Het zijn gekkenkarren.'

Toen rende één van de monniken op Joost af, en drukte zo een injectie naald in zijn arm.

Joost schrok wakker van deze nachtmerrie. Sindsdien zag hij het niet meer zitten, en had hij rust nodig. En helemaal toen die dag er een man tot het paleis kwam met dezelfde dingen. De man was een monnik en had een paarse pij en een paarse kap, en zei tegen Joost dat Joost gek was, zwaar ziek. Dat had de monnik wel gezien, maar Joost zag niks.

'Waar haalt u het allemaal vandaan ?' vroeg Joost.

Maar dat wilde monnik niet vertellen. De monnik deed er nogal geheimzinnig over. 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei de monnik telkens.

'Oh, je bent een ziener, een profeet,' zei Joost, 'een doemprofeet, van lik me versje, want eigenlijk zegt u niets nuttigs. U helpt ons hier niet mee, ook niet door allemaal zo wazig te doen. Zo kan ik het ook, jij oproerkraai. Je zuigt het gewoon uit je duim, hè ? Heb je niets anders te doen ? Maar laat me raden : Je verdient bakken geld met deze kwakzalverij, kwakzalver-profeet. Je loopt geheel op muntjes, jij kauwgomballen-profeet, jukebox-profeet. Ga je moeder pesten.'

Maar toen zei de monnik iets waar Joost erg van schrok : 'Je staat op ons land. Je betaalt daarom landpacht, aan ons. Wij zijn de oorspronkelijke landbezitters. Je bent zwaar gek. Dat is niet mijn mening. Iedereen zegt het. Ze roddelen allemaal achter je rug. Ze willen een nieuwe koning.'

'Oh, en nog stoken ook,' zei Joost woest. 'En wie zegt dat het jullie land is ? Of heb je dat ook gezien in je glazen bol ? Man, je bazelt maar wat.' Maar Joost slikte even, en dacht aan zijn nachtmerrie. Iets verlamdend kroop over hem heen.

'Ik heb zo mijn informatie en inlichtingen,' zei de monnik, zonder er al te duidelijk over te zijn, en daardoor raakte Joost nog meer in de war.

'U moet hier eigenlijk niet komen,' zei Joost.

'Het is mijn land,' zei de monnik. 'Jij betaalt mij huur. Ik ben de ware koning.'

'Wie zegt dat, en hoe weet je dat ?' vroeg Joost.

'Iedereen weet het,' zei de monnik. 'En iedereen roddelt erover.'

'Ik weet anders van niks,' zei Joost.

'Ze houden het geheim voor je,' zei de monnik.

'Ik geloof er niks van,' zei Joost. 'Vertrek nu onmiddellijk. Ik heb geen zin om nog langer naar dit gebazel te luisteren.'

'Ik vertrek niet !' riep de monnik. 'Jij vertrekt, nu !'

Joost wilde zijn wachters roepen, maar hij kreeg zijn kaken niet meer van elkaar, alsof ze met vreemde kauwgom waren vastgeplakt. Even leek het alsof de tijd stilstond. Alles duizelde voor Joost zijn ogen. Even later kwamen gelukkig zijn wachters, en die hebben de man verwijderd, maar Joost was niet meer hetzelfde. Dit soort dingen gebeurden te vaak. Joost begon zwaar overspannen te raken. 'Hoe is die man eigenlijk binnengekomen ?' vroeg Joost. Maar niemand had er een antwoord op.

Joost wilde er tussenuit. Er bleken meer van zulke monniken te zijn, en ze hadden hun eigen kloosters, ondergronds en bovengronds. Het was een bepaalde religie die geloofden dat het hun land was oorspronkelijk, en ze verdienden hun geld met deze kwakzalverij, met hun ingebeelde ziektes. Er viel niet met deze lieden te praten. Zij wisten het altijd beter, en velen geloofden in hen, eigenlijk steeds meer. Dat was ook omdat ze veel dreigden. Mensen sloten zich bij hen aan vanwege grote angst. En kinderen moesten er naartoe van hun ouders. Die hadden niets in te brengen. Joost was er helemaal klaar mee. Eigenlijk wilde hij geld geheel laten afschaffen, omdat hij zag dat er niet veel goeds door kwam. En zo werd bakker Bons ingeschakeld.

Hoofdstuk 2. Bakker Bons

Bakker Bons had een veel beter idee. Er moesten gewoon betere bakkerijen komen. Bakker Bons zou er wel de opleidingen voor geven. Hij had zoveel te vertellen, zoveel. Joost werd er altijd duizelig van als Bakker Bons erover sprak, maar dan op een goede manier. Bakker Bons zat zo vol met ideeën, grote ideeën. Joost was een driftkikker, die als hij niet oppaste zijn hele paleis kon afbreken. Hij kon niet tegen kritiek, en al helemaal niet tegen leugens. Dan kon hij woest worden. Vaak was dat lang erna. Het kon soms weken, zo niet maanden, doorgaan, dat hij zich aan iets ergerde, en dan de boel kort en klein sloeg. Hij kon niet met het verleden omgaan. Soms was het om iets van vele jaren geleden. Bakker Bons was heel rustig, altijd gematigd. Bakker Bons was altijd vol plannen. Hij had altijd wel een oplossing. Daar waar Joost het niet meer zag zitten, daar zag Bakker Bons een pad. Bakker Bons was ook al veel ouder dan Joost. Bakker Bons was al een oude man. Bakker Bons was vroeger net zoals Joost.

Eigenlijk kwamen de monniken nooit ver. Ze maakten claims die ze niet hard konden maken, niet waar konden maken, en moesten het hebben van het domme geloof van mensen. Soms kochten ze mensen daarvoor om, en soms bedreigden ze mensen. Het was alles wat kwakzalvers deden. Maar lastig was het wel, als een lastige vlieg, en het had Joost moe gemaakt, alsof hij erdoor was gestoken, door deze vreemde vlieg.

Bakker Bons zei dat hij wel een middeltje had. En Joost mocht dus naar de rust grot onder de bakkerij van Bakker Bons, om daar tot rust te komen, en om zo de geschiedenis boeken te schrijven. Oh, Joost zou het zeker vermelden wat de monniken hem hadden aangedaan, en hoe het land op z'n hoede moest zijn voor deze leugenaars, deze kwakzalvers. Bakker Bons bakte taartjes, hele specialen, om Joost op te vrolijken, maar eigenlijk hielp niets. De tijd moest het leren. Deze dingen hadden tijd nodig, veel tijd.

Maar toen Bakker Bons op de troon zat moesten de monniken ook hem hebben. Ook hij werd voor gek verklaard, en de monniken lieten hem niet met rust. En eigenlijk kwamen er van de plannen van Bakker Bons helemaal niets terecht, en zo moest ook Bakker Bons vluchten naar zijn eigen rust grot. Joost was blij hem te zien.

'Joost,' zei de bakker. 'Dit kan zo niet langer. Die monniken denken dat ze alles kunnen zeggen en alles kunnen doen, en ik kan zo mijn werk niet doen.'

'Hoge bomen vangen veel wind,' zei Joost.

'Wat moeten we doen ?' vroeg bakker Bons.

Joost keek hem met grote verbazing aan, want dit was de eerste keer dat bakker Bons het zelf niet meer wist. Er was niets van al zijn plannen terecht gekomen. De monniken hadden overwonnen, zo leek het. Ook de wachters waren zwaar in de psychische problemen geraakt door de werken van de monniken.

'Ik ga niet meer terug,' zei Joost, 'veel te gevaarlijk.'

'Ik ook niet,' zei bakker Bons.

En steeds meer koninklijke wachters moesten vluchten tot de rust grot. Ze waren er allemaal erg aan toe. Zwaar waren ze gepest en geplaagd door deze monniken, die altijd maar zeiden dat de wachters ziek waren, en dat het hele volk het wist en erover roddelde. Ze maakten daarmee de wachters ook daadwerkelijk ziek, als zelfvervullende profetie.

'Het is onmogelijk,' zei Joost. 'Die mensen zijn onmogelijk.'

'Het zijn geen mensen,' zei één van de wachters. 'Het zijn wolven, monsters. Ik heb het zelf gezien.'

'Vertel me meer,' zei Joost. Maar de wachter zweeg, alsof vreemde kauwgom zijn kaken op elkaar hield.

'We worden behekst, Joost,' zei een andere wachter. Ze mochten hem geen koning meer noemen van Joost. Ook bakker Bons wilde geen koning meer genoemd worden.

'Verschrikkelijke leugentreiteraars zijn het,' zei Joost. 'Vertel ons alles wat je weet.' Maar veel werd er niet gezegd, vanwege de vreemde, onzichtbare kauwgom die hun kaken op elkaar hield.

'Spoken,' zei bakker Bons. 'Ze rommelen met ons.'

'Ja, dit is niet normaal meer,' zei Joost. 'We zitten allemaal in zak en as door hen, die kauwgomballen-profeten.'

'Ha ha ha,' lachte een wachter, maar keek toen weer sip.

Steeds meer wachters kwamen tot de rust grot. Ze konden bijna niet meer spreken. 'Laten we hier een nieuw rijk stichten, onder de grond,' zei Joost. 'Daarboven is het een verloren zaak.'

Gelukkig was de grot groot, zeer groot, reusachtig groot. Het zou vele volkeren kunnen herbergen. En je kon steeds dieper en dieper. Ja, de grot had duizelingwekkend veel verdiepingen.

'Dit is mijn paleis,' zei Joost weleens. Bakker Bons zag het allemaal niet meer zitten. Hij was blij dat Joost het allemaal weer een beetje overnam. Joost voelde zichzelf nog steeds verantwoordelijk, en voelde zich nog steeds een heel klein beetje koning. Hier kon hij opnieuw beginnen.

Maar het spreken ging steeds moeilijker door de onzichtbare kauwgom die hun kaken stijf op elkaar hield. En zo werd het een stille samenleving. Daarom vond men andere manieren uit om te spreken, zoals gebarentaal, maar ook dat ging niet erg goed.

De grot leidde tot prachtig ondergronds natuurgebied, dieper onder de grond, waar veel fruitbomen groeiden met bijzonder fruit. Telkens als ze wat van het fruit hadden genomen konden ze wat spreken. Daarom werd het het sprekende fruit genoemd. Het leek wel alsof het onzichtbare kauwgom wat werd verdreven door het sprekende fruit. Maar veel zeggen konden ze niet. Ze vonden het fijn om op de rand tussen de grot en de natuur te wonen. De groep werd steeds groter maar op een gegeven moment stopte het. Joost kon vaak zijn zinnen maar half afmaken, en voelde zich daarom niet geschikt. Maar iedereen worstelde met dit probleem. Het maakte alles wel geheimzinnig, maar ook spookachtig.

'Wat is er van ons overgebleven ?' zei Joost vaak.

'Boven weten ze alles beter,' zei een wachter. 'Misschien moeten we het hen vragen.'

'Ik kan er niets aan doen,' zei Joost.

'Ik heb er niet om gevraagd. Ik heb mijn best gedaan.'

Hoofdstuk 3. De Monniken

En dieper en dieper gingen ze, dieper de ondergrondse natuur in, om de wonderlijkste dingen te zien en mee te maken. Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Dat is wat ze vaak zeiden. Maar ze deden het om elkaar te helpen, om elkaar mee te trekken, in deze bijzondere wereld onder de grond.

Joost kon niet meer. Hij moest zich zien te redden met halve woorden. Alles was half hier, zoveel geheimen, maar hier wilde hij zijn. Hier moest hij zijn, om te overleven.

Ook bakker Bons kon niet meer. Wat was er van hen overgebleven ? Het halve, om hen te openen voor de verloren wereld. Daarboven was het hele namelijk een leugen.

En zo gingen ze verder. Bakker Bons had eigenlijk niets meer te vertellen, maar iets anders sprak tot hen. Het halve.

'Het is allemaal halfgebakken,' zei bakker Bons weleens, 'maar alles is beter dan een hele leugen.'

'Mmmm,' zei Joost. 'Ik begin de smaak te pakken hier. Dat halve smaakt goed, als de natuur. Het hele is een leugen.'

'Oh, verspil je woorden niet meer aan boven, want ze verdraaien alles en gebruiken het tegen je, en het komt zo met een rotvaart tot je terug,' zei een wachter.

'Wijsheid,' zei Joost. 'Beneden is het ware leven.'

'Wijsheid,' zei een andere wachter.

'Wijsheid, wijsheid.'

'Oh, de wonderen van de natuur,' zei Joost, 'het fruit van het halve, wat een vruchtbaarheid.'

Ze konden niet meer vasthouden aan elkaar, maar alleen aan het halve, en hun woorden brokkelden af hoe dieper ze gingen, en hun woorden en gedachten gleden weg als water. En ze zagen het halve, en het genas hun harten.

Het halve was fruit, een fruit wat ze niet kenden. En ze aten van de boom en zagen elkaar niet meer, alleen nog het halve. En Joost werd gekroond met een kroon van dromen, en meer en meer werd hij de koning over zijn onwetendheid.

En Joost kwam tot een holle boom waar allerlei monniken met paarse pijen en kappen naar binnen gingen. En er waren ook hen die geen paarse pij en kap hadden, en de paarse monniken zeiden tegen hen : 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Jij ziet het niet, dus daarom ben je ziek.'

'Oh help,' dacht Joost. Ook hem werd toen een paarse pij en kap gegeven. Zo kon hij zich onder de monniken begeven om zo de holle boom binnen te gaan. In de holle boom moesten ze een trapje op wat leidde naar een zaal die vol zat met paarse monniken. Joost ging helemaal achteraan zitten.

Een paarse monnik deed het woord. 'Welkom, gij allen, gij zieners.' Toen ging hij weer zitten en kwam er een andere paarse monnik. 'Welkom, gij allen, gij zieners. Wat niet weet wat niet deert. Ik zie ik zie wat jij niet ziet, en daarom zijn jullie ziek, jullie allemaal.'

Een paarse monnik stond op in het publiek. 'Oh grote, paarse ziener, waarom zijn wij ziek ?' vroeg hij.

'Omdat jullie nog niet hebben gezien wat ik heb gezien, oh kleine paarse ziener,' sprak de monnik die helemaal vooraan stond achter een soort preektafel.

Toen zei de monnik in het publiek : 'Oh grote, paarse ziener, hoe kunnen wij worden als u ?'

Toen wees de prediker op een groot wit scherm achter hem. 'Kijk, oh kleine zieners, opdat gij grote zieners zult zijn, en gij genezen wordt van uw blindheid.'

Opeens verscheen er beeld op het scherm, prachtig zacht lichtend beeld van een zongewassen tropische natuur, vol met bomen van tropische vruchten. Perenbomen tussen de lianen, en andere soorten vruchten die op meloenen leken in allerlei kleuren : zacht oranje, wit, roze, allemaal zachte kleuren.

'Verrukkelijk !' riep de monnik in het publiek, en ook anderen begonnen te klappen.

'Kijk, dwazen !' riep de prediker, 'opdat gij wijs zult worden !'

Maar het beeld begon weer steeds witter te worden. 'Ik zie het niet !' riep iemand.

'Dan ben je ziek !' riep de paarse prediker.

'Dan ben ik dus ook ziek !' riep iemand.

'Ja, stekeblind, als je dat nog niet eens kunt zien !' riep de prediker.

Sommige monniken verlieten huilend de zaal. Joost wist niet hoe hij het had, en wreef in zijn ogen. Dat scherm was toch echt weer helemaal wit.

'En u daar, helemaal achterin,' zei de paarse prediker, 'wat ziet u ?'

Joost had al snel in de gaten dat de paarse prediker hem bedoelde.

'Tja, wat zal ik zeggen,' zei Joost. Hij dacht bij zichzelf : 'Laat ik maar gewoon wat verzinnen.'

'Ik zie een boot op het water tussen de bloemen,' zei Joost.

'Mis ! Jij stommeling !' bulderde de paarse predikant. 'Het is een indiaans natuervolk. Jij stekeblinde imbeciel !'

'Oh ja, nu zie ik het ook,' zei Joost, die helemaal niets zag.

'Dat kun je niet zien,' zei de paarse predikant. 'Dat is onmogelijk.'

'Waarom is dat onmogelijk ?' vroeg Joost.

'Omdat je daar zit te zitten zonder lenzen, majoor !' bulderde de paarse predikant.

'Hoe krijg ik die lenzen ?' vroeg Joost.

'Die moet je kopen,' zei de paarse predikant, 'die moet je verdienen. Je moet ervoor werken.'

'Waar ?' vroeg Joost, 'en wat zijn dat voor lenzen ?'

'Het is een bepaalde druppel van een vrucht,' zei de paarse prediker, 'maar kom maar mee.' De paarse prediker liep op Joost af, en greep hem ruw bij zijn arm, en schudde hem even door elkaar. 'Kom,' zei de monnik, en trok hem mee. Ze gingen toen het trapje af en de holle boom uit. De monnik trok hem toen de omliggende natuur in.

'We hebben het niet zo op blinden,' sprak de monnik. 'Ze maken nogal veel stuk.'

Joost werd ergens een stal ingedrukt.

'Wat moet ik hier doen ?' vroeg Joost.

Het was aan de rand van weilanden.

'Imbeciel,' zei de paarse predikant. 'Jij weet ook niks, hè. Mores zouden ze je moeten leren. Dat zijn de ongeschreven regels waar je stekeblind voor bent. Je hebt nog niet geleerd tussen de regels door te lezen. Je hebt nog niet geleerd elke steen om te draaien, en achter elk boomblad te kijken. Je hebt eigenlijk nog niks geleerd. Je bent niet alleen stekeblind, maar ook stekedoof. Zwaar ziek ben je, en een levensgevaarlijke gek. Jij bent helemaal geen paarse monnik.'

En toen begon de woedende predikant de pij en de kap van Joost af te scheuren. 'Je weet wat je te doen staat !' bulderde de woedende predikant, en rende weer terug het bos in, terwijl hij nog nariiep : 'Waag het niet om nog terug te komen !'

Joost zuchtte. Waar was hij toch terecht gekomen. En wat moest hij in de stal doen ? Hij wist niks.

Telkens als er paarse monniken langs de stal liepen dan gniffelden ze, of lachten ze hem uit, of

riepen dat hij ziek was of gek. Als Joost om opheldering vroeg zeiden ze hem niks. Hij wist niet wat hij in de stal moest doen, en op een gegeven moment werd hij zo boos dat hij terug het bos inging om op zoek te gaan naar die vrucht waarvan de sapdruppels lenzen waren, waar de paarse prediker het over had. 'Waar ben ik toch eigenlijk mee bezig ?' vroeg Joost zichzelf af. Maar al snel werd hij ergens door een paarse monnik gegrepen, en ergens de weilanden ingeduwd. 'Kom hier niet meer !' zei de paarse monnik woest.

Toen begon Joost maar door de weilanden te slenteren. Ergens bij een boerderij klopte hij aan, en toen ze open deden begon hij zijn verhaal te vertellen. Ze lachten hem gewoon uit. 'Vruchten waarvan de sapdruppels lenzen zijn ?' lachte de boer. 'Is dat een grap ? Of ben je aan de drugs ofzo, of ontsnapt uit het gekkenhuis ?'

'Geen grap,' zei Joost, en hij zou al helemaal niet vertellen dat hij koning was, want dan waren helemaal de poppen aan het dansen. 'Waarschijnlijk ben je nog nooit in het bos geweest, oude boer,' zei Joost beledigd. 'Er gebeuren daar dingen die het daglicht niet kunnen verdragen.'

'Wij gaan daar elke zondag naartoe voor een wandelingetje,' zei de boer, 'en wij hebben nog nooit zoiets meegemaakt. Je bent wel een halve gare, zeg. Er is daar wel een monniken klooster, maar die doen geen vlieg kwaad. Ze hebben daar een kruidentuintje en een fruittuin, maar geen belachelijke dingen waar jij het over hebt.'

'Oh,' zei Joost, 'nou, dat komt dan goed uit. Ik zie ik zie wat jij niet ziet, dus jij bent ziek, niet ik. Stekeblind ben je, oude boer, oude geit.'

'Nee, nee,' lachte de boer. 'Zo werken die dingen niet. Je ziet ze vliegen. En dat is de waarheid.'

'Het is een halve waarheid, en dus een halve leugen,' zei Joost, 'maar ik zie al wel dat je niet tussen de regels door hebt leren lezen, lulak. Nooit opgelet op school zeker. Je hebt nog niet geleerd elke steen om te keren en achter elk boomblad te kijken. Je bent niet alleen stekeblind, maar ook stekedoof. Zwaar ziek ben je, en een levensgevaarlijke gek.'

De boer begon nog harder te lachen. 'Nou, je hebt anders wel praatjes,' zei hij.

'Ja, van de paarse monniken geleerd,' zei Joost. 'Verbale zelfverdediging.'

'Ach, die paarse monniken zijn de lieve vrede zelve,' zei de boer. 'Die praten zo niet, en die doen geen vlieg kwaad.'

'Waarom ga jij er dan niet eens naartoe ?' vroeg Joost. 'Dan kun je daar een voorbeeld aan nemen.'

'Wij gaan maandelijks naar hun diensten,' zei de boer.

'Nooit iets opgemerkt ?' vroeg Joost.

'Nooit,' zei de boer. 'Allemaal ouwe jongens krentebrood.'

'Misschien ben je wel één van hen,' zei Joost. 'Het maakt je verdacht.'

'Ikke niet,' zei de boer. 'Ik heb wel andere dingen te doen. Ik ben een drukke boer.'

'Dus als ik het goed begrijp kun je mij niet helpen met dat speciale vruchtensap,' zei Joost.

'Nee, helaas,' zei de boer. 'Maar ik wens je veel geluk op je zoektocht.'

En toen is Joost maar weer verder gegaan, en klopte bij meerdere boerderijen aan, maar overal was er hetzelfde liedje.

'Zeg, ik laat me niet telkens beledigen,' zei Joost tegen zichzelf. 'Monniken en boeren, allemaal één pot nat.'

Hij liep verder de weilanden in, langs sloten en over allerlei kronkelende paadjes. Opeens zag hij een groep monniken in de verte met zwarte pijen en kappen. Ze waren gewapend. In snelle pas kwamen zij op hem af. Sommigen waren ter paard. 'Halt,' zei er één. 'Waar gaat de reis naartoe?'

'Ik heb geen idee,' zei Joost, 'jullie misschien? Want jullie schijnen altijd alles beter te weten.'

'Dat is hem,' zei een andere zwarte monnik. 'Zo, zo,' zei de ene monnik weer. 'Je hebt wel praatjes. Weet je dan niet dat je hier helemaal niet mag zijn?'

'Hoe moet ik dat allemaal weten?' zei Joost geïrriteerd. 'Jullie weten toch alles beter? Wat heb ik nog in te brengen dan? Ik ben toch ziek in jullie ogen? Ik mocht al niet in het bos zijn, en nu ook niet in de weilanden? Ik moet een plaats hebben waar ik kan bestaan. Je kan niet zomaar van alles zeggen dat ik nergens mag wezen. Kom nou.'

'Je hebt wel babbels,' zei de zwarte monnik. 'En ja, je hebt gelijk. Je bent zwaar ziek, maar niet alleen dat. Je bent ook een levensgevaarlijke gek. U ziet niet de dingen die wij zien, dus u bent levensgevaarlijk, een bedreiging voor de samenleving. Daarom moet u opgesloten worden, in hechtenis genomen worden.'

'Ik kan niet alles hebben,' zuchtte Joost. 'Ik kan het gewoon niet winnen. Kom ik in een adoptie gezin terecht ofzo?'

'Nee,' zei de zwarte monnik ter paard. 'Veel erger. U zou een gevaar vormen voor het gezin, want u bent stekeblind en stekedoof. Dat hebben ze ons verteld. We hebben u eindelijk gevonden. U bent zowel een gevaar voor de samenleving als uzelf, dus daar zijn weer andere plaatsen voor.'

'Ja, en u gelooft dat allemaal zomaar wat ze tegen u gezegd hebben?' vroeg Joost. 'Zo kun je wel aan de gang blijven, maar goed, volgens hen heb ik ook een sapje nodig wat als een lens dient in mijn ogen om het dan wel te kunnen zien, zodat ik net zoveel kan zien als jullie. Waar is dat sapje dan?'

De zwarte monniken keken elkaar aan en begonnen toen te lachen. 'Wie heeft dat gezegd?' vroegen ze. 'Je ziet ze vliegen. Een sapje? Ja, dank je de koekoek. Daar hebben we allemaal geen tijd voor. Wij zijn van het hoogste gezag.'

'Die paarse monniken zeiden het,' zei Joost, 'in het bos. Ik mag gek wezen als het niet waar is.'

De zwarte monniken begonnen nog harder te lachen. 'U ziet spoken. Er zijn inderdaad paarse monniken in het bos, maar die houden zich niet met dat soort dingen bezig. U ziet dingen die er helemaal niet zijn. Wij zien dingen die er wel zijn, en die u niet ziet, dus bent u ziek, gek en levensgevaarlijk. De gevangenis is waar u thuishoort.'

'Wow, ja zo kan ik het ook,' zei Joost woest. 'Misschien worden er dingen voor u achtergehouden? U bent niet goed op de hoogte van dingen die in het bos gebeuren schijnt wel weer. Die paarse

monniken zijn niet goed snik.'

'Dat is verdachtmaking,' zei de zwarte monnik ter paard. 'Dat is ook een symptoom van uw ziekte. Wij weten alles van het bos af.'

'Ik weet het,' zei Joost. 'Jullie weten alles, en altijd alles beter.'

'Precies,' zei de zwarte monnik ter paard. 'Dus val onze professie niet aan. En nu meekomen.'

Joost werd in de boeien geslagen en moest mee. Hij was gearresteerd. Ze namen hem mee naar een dorpje aan de rand van de weilanden, waar een gevangenis gebouw stond. Daar kreeg hij een cel. Tot zijn grote verbazing zat bakker Bons in de cel naast hem. 'Hoe ben jij hier gekomen ?' vroeg Joost verbaasd. Maar bakker Bons sprak niet. Hij zat op zijn bed en bleef maar voor zich uit staren. 'Wat hebben ze met je gedaan ?' vroeg Joost. Maar weer geen antwoord.

'We zitten in hetzelfde schuitje,' zei Joost.

Hoofdstuk 4. één tegelijk

'Ze spelen hier allemaal dezelfde spelletjes,' zei Joost, 'van ik zie ik zie wat jij niet ziet, dus ben je ziek en gek, en levensgevaarlijk, en van jij ziet jij ziet wat wij niet zien, dus ben je ziek en gek, en levensgevaarlijk, gewoon hoe het hen uitkomt. Zij zijn hier de wet en de maatstaf, en die klopt van geen kanten.'

Bakker Bons zei niets, en staarde nog steeds voor zich uit.

'Ik ben blij dat ik jou in ieder geval weer ben tegengekomen. Alleen is maar alleen, maar het is zeer zeker niet in de beste omstandigheden,' zei Joost. 'Maar dat verhaal van dat sapje van een bepaalde vrucht als lenzen, dat sprak me wel aan. Ik weet alleen niet waar ik het zou kunnen vinden. Die paarse monniken zeiden dat ik het moest hebben, anders zou ik ziek, gek en blind blijven, maar de zwarte monniken zeiden het tegenovergestelde, en dat ik ze zie vliegen. Zij maken zelf mensen ziek. Om gek van te worden. Ze hebben je wel te pakken gehad. Je zit daar als een robot.'

Plotseling keek bakker Bons hem strak aan, en sprak : 'Ik heb van dat sapje, dat sapje, ge... gedronken, en i... ik h... h....heb het als lenzen op mijn ogen.'

'Wat valt er te zien ?' vroeg Joost. 'Iets bijzonders nog ?'

'Nou,' zei bakker Bons. 'Ik z... z... zal je er dit van zeggen : Het is w.... w.... wonderlijk. I.... i... ik kan door alles heen kijken. I... i... i... i.... ik zie dingen die jij niet kan zien, en ik z... zie ook dat je ziek bent.'

'Goeie genade !' riep Joost. 'Begin jij nu ook al ?'

N.... nee hoor,' zei bakker Bons. 'W.... waar heb je het over ?'

'Dat zei je net,' zei Joost woedend, 'dat ik ziek zou zijn.'

'Helemaal niet,' zei bakker Bons. 'Je moet geen dingen gaan lopen verzinnen.'

'Wat hebben ze je gegeven !' foeterde Joost. 'Je bent totaal jezelf niet meer. Je weet van voren niet meer dat je van achteren leeft. Gaan we elkaar nu ook met scheve ogen aankijken ?'

Toen staarde bakker Bons weer strak voor zich uit en zei niets meer.

'Wat staat me te wachten ?' vroeg Joost zich af. 'Misschien word ik wel net als hem.'

Plotseling kwam er een dikke donkere vrouw binnen. 'Nou, ik wil hem wel adopteren hoor,' foeterde ze naar een zwarte monnik die de gevangenis bewaakte. 'Ik heb wel erger meegemaakt. Ze zijn echt niet levensgevaarlijk hoor. Ik weet wel raad met blinden. Oh, is dat hem ?'

En zo ging Joost toch nog met een adoptie moeder mee. 'Ze zeiden dat ik een gevaar zou zijn voor een adoptie gezin,' zei Joost.

'Een gezin, ja,' zei de vrouw. 'Maar niet voor mij. Ik ben er speciaal voor opgeleid.'

'Als blindengeleide ofzo ?' vroeg Joost.

'Juist ja,' zei de vrouw.

'Vertel me over het sapje,' zei Joost. 'Is het waar of is het niet waar ?'

'Het is waar,' zei de vrouw, 'maar het splijt je persoonlijkheid. De ene helft weet nauwelijks iets van de andere helft.'

'Waar is dat voor nodig ?' vroeg Joost, die direct aan bakker Bons dacht.

'Het is het geheim van het zien,' zei de vrouw.

'Ik wil het wel proberen,' zei Joost, 'want anders word ik gek. Ik word doodziek van dit vage gedoe allemaal.'

'Goed,' zei de vrouw, 'wacht even hier.' Toen liep ze de keuken in. Even later kwam ze weer terug met een drankje. Het zag er glinsterend geel en oranje uit, als een natuurdrankje, vers geperst. 'Dit moet gedronken worden en je kan een druppeltje ervan gewoon op je oog doen als lens,' zei de vrouw.

Joost nam een slokje en nam toen een druppeltje eruit om op zijn oog te leggen. 'Wonderbaarlijk,' zei Joost, 'ik kan door alles heen kijken.'

'Het werkt maar even,' zei de vrouw, 'en daarna ben je het weer vergeten.'

'Wat heb ik er dan aan ?' vroeg Joost.

'Wat ?' vroeg de vrouw.

'Als ik alles weer vergeet, van dat sapje, dat ik door alles heenkeek,' zei Joost.

'Oh dat,' zei de vrouw. 'Anders is het te sterk. Het moet voortdurend afgeremd worden, anders zou het je vernietigen. Maar daar zorgt het sapje wel voor. Het is een heel slim sapje. Daarna weet je het allemaal weer. Het is zoiets als slapen en waken. Het wisselt zichzelf af. Het is een onderdeel van je oog immunologie. Je moet een beetje het ritme leren kennen, en dan raak je er wel aan gewend.'

'Interessant,' zei Joost. 'Maar die monniken dan ? Gaan zij nog protesteren, of zullen ze me eindelijk aanvaarden ?'

'Die monniken zijn stapelgek,' zei de vrouw. 'Ze zijn ergens in vastgegroeid, en zullen je nooit accepteren. Zij zullen nooit met je op één lijn staan. Als je komt waar zij waren zullen zij al weer ergens anders zijn. Ze zullen nooit aan je toegeven. Het is hen niet te doen om waarheid, maar om autoriteit, en dat doen ze door groot bedrog. Ze proberen je altijd weer een rad voor de ogen te draaien, en je kan het nooit goed doen. Ook al heb je de antwoorden goed, dan zullen ze het altijd blijven ontkennen. Dat is hun aard. Het zijn geen pelgrims, zie je. Ze groeien niet. Ze komen niet verder, maar gaan eerder achteruit.'

'Bedankt voor de uitleg,' zei Joost dankbaar, 'en bedankt dat u mij daar heeft weggehaald. Maar waarom is bakker Bons daar nog steeds ?'

'Ik weet het niet,' zei de vrouw.

'Hij deed vreemd tegen me,' zei Joost. 'Hij zei dat hij van het sapje had genomen, en hij kon alles zien, ook dat ik ziek was, en daarna was hij het weer vergeten. En hij bleef maar vreemd voor zich uit staren.'

'Vreemd,' zei de vrouw. 'Misschien hebben ze hem iets anders gegeven.'

'Is hij nog te helpen ?' vroeg Joost.

'Dus er zitten daar nog bekenden van jou ?' vroeg de vrouw.

'Ja, in ieder geval onze bakker, bakker Bons, en misschien dat er nog wat wachters zijn,' zei Joost. 'We moesten allemaal vluchten voor de monniken, en toen zijn we elkaar uit het oog verloren, maar toen ik werd opgepakt kwam ik in ieder geval weer in aanraking met bakker Bons.'

'Ik kan er maar één tegelijk redden,' zei de vrouw.

Hoofdstuk 5. Tussen vergetelheid en herinnering

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei de donkere vrouw.

'Moet ik daar weer een sapje voor drinken ?' vroeg Joost.

'Nee,' zei de vrouw.

'Wat dan ?' vroeg Joost.

'Dat is het grote geheim van de smid,' zei de vrouw.

'En ben ik dus nog steeds ziek in jouw ogen ?' vroeg Joost.

'Ja, heel, heel ziek,' zei de vrouw.

'Maar je bent hier op het juiste adres. Bij het medicijn.'

'Moet ik ervoor oppassen ?' vroeg Joost.

'Voor dat medicijn. Maakt het me misschien nog zieker ?'

'Soms doen medicijnen dat,' zei de vrouw.

'Eerst nog zieker worden om daarna echt goed gezond te worden, als een soort aanloopje nemen.

Het medicijn opent een oorlog dan, dus dan is er eerst even wat meer ziekte. Het is dan hard tegen hard.'

'U bent een wijze vrouw,' sprak Joost.

'Ik was eens koning van een land, maar ik heb het land verloren aan de monniken.'

'Nee, niet verloren,' zei de vrouw. 'Eerst doet het medicijn je meer verliezen, opdat je het later beter kan winnen.'

'Gelukkig maar,' zuchtte Joost.

De vrouw nam hem even in haar armen.

'Wat is het medicijn ?' vroeg Joost.

'Kom maar mee,' zei de vrouw. Ze leidde hem naar haar slaapkamer. Aan beide kanten stonden bedden. 'Veel slapen,' zei de vrouw. 'Dan zul je dromen dromen.'

Joost keek haar verbaasd aan. Ze omhelsde hem weer.

'Die bakker, hè ?' vroeg ze. 'Wat bakte hij allemaal ?'

Maar Joost had plotseling geen kracht meer om te spreken. Het was alsof onzichtbare kauwgom zijn kaken stijf op elkaar hield. 'Bi... bi.... bibel.... bibeledonse bakker,' stamelde Joost, terwijl hij zich heel zwak voelde, en op een bed neerplofte. Hij voelde zich heel duizelig en slaperig. Het leek wel alsof dromen en werkelijkheid gemengd werden.

'Oh dat,' zei de vrouw. Haar stem echode door zijn hoofd heen.

Toen viel Joost in slaap. Het was alsof hij in een donkere zee weggleed. De zee was vol met zeenatuur. Zoveel planten die hij niet kende. En hij gleed dieper en dieper, en het werd donkerder en donkerder. Iets draaide er in hem. Het was als een droom. Maar ook daar gleed hij van weg. Alles vergat hij, en kwam tot zijn andere helft. Hij werd wakker in zijn cel. Was alles maar een droom geweest ? Of droomde hij nu. Hij begon weer dingen te herinneren langzaam, heel langzaam. Bakker Bons was in de cel naast hem. Die sliep. Joost zuchtte. Wat hadden ze hem gegeven ? Wat hadden ze met hem gedaan ?

Hij kon niet meer slapen, en bleef maar denken, over wat er gaande was. Hij bleef maar voor zich

uitstaren. Na een paar uur werd ook bakker Bons wakker.

'Waar zijn we ?' vroeg Joost.

'De monniken,' zei bakker Bons. 'Ze hebben ons goed te pakken.'

'Ja, maar wat zijn ze ?' vroeg Joost.

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei bakker Bons.

'Hè, houd op,' zei Joost.

'Het is een systeem,' zei bakker Bons. 'Het splitst ons op, zodat we zien, maar de ene helft kent de andere helft niet.'

'Dus we zitten gevangen tussen twee helften ?' vroeg Joost.

'Ik denk het wel,' zei bakker Bons.

'Hoe kunnen we het overbruggen ?' vroeg Joost.

'Dat kan niet,' zei bakker Bons, 'want dan worden we blind. De twee helften zijn het geheim van het zien.'

'Maar volgens de monniken zijn we blind, of zien we teveel, zien we ze vliegen,' zei Joost.

'Ja, zij zijn de andere helft die de ene helft niet kent,' zei bakker Bond. 'Zij zullen altijd ontkennen.'

'Dat zei die vrouw ook,' zei Joost.

'Welke vrouw ?' vroeg bakker Bons.

'Ach, laat maar,' zei Joost.

Hoofdstuk 6. de blindengeleide vrouw

'En de wachters, zijn die hier ook ?' vroeg Joost.

'Allemaal,' zei bakker Bons. 'We wachtten allemaal op jou.'

Toen werd Joost weer wakker in de armen van de donkere vrouw.

'Het s... sapje,' stamelde Joost.

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet, en daarom ben jij ziek,' fluisterde de vrouw, 'blind zagezegd. maar laat mij je persoonlijkheid splijten, opdat jij het ook kunt zien.'

'Dat doet het sapje, hè ?' vroeg Joost. 'Van welke vrucht is het eigenlijk ?'

'De vrucht van de paarse en zwarte monnikenboom,' zei de vrouw.

'Mmmmm,' zei Joost. 'Wat zouden we moeten beginnen zonder die paarse en zwarte monniken vrucht ?'

'Zonder dat zou je nooit tot mij zijn gekomen,' zei de vrouw.

'En wie bent u ?' vroeg Joost.

'De blindengeleide vrouw,' sprak de vrouw. 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Maar het gaat niet alleen maar om het sapje. Ik ben het medicijn.'

'U ?' vroeg Joost.

'Ja,' zei de vrouw. 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Daarom ben je hier. Ik ben de blindengeleide vrouw.'

'Dus u bent een zieneres of profetes ? Of hoe moet ik me dat voorstellen ? U bent toch niet één van de monniken, hoop ik ?' vroeg Joost.

'Nee,' zei ze. 'Ik ben geen monnik, maar een pelgrim. Ik ben van het indiaanse natuervolk. Wij zijn nomadisch. Wij trekken altijd verder. De monniken zijn zakenlieden. Ze bouwen hun stadjes en hun zaakjes, hun kloostertjes en gevangenisjes, en daar blijft het bij. En dan spelen ze profeetje, van ik zie ik zie wat jij niet ziet, dus ben je ziek, en moet je hun medicijnen kopen om er beter van te worden, of je moet er hard voor werken. Maar in wezen maken ze je alleen maar zieker en zieker, zodat ze nog meer aan je kunnen verdienen. Doemprofeten zijn het, maar dan van het leugenachtige soort, die je de vernietiging inliegen. Vuilnisprofeten zijn het, die je altijd hun rotzooi proberen te verkopen. Ze verkopen hun ziektes. Het zijn projecterende profeten met balken in hun ogen die het willen ruilen voor jouw splinter. Rammelende dronkelappen zijn het. Dronken profeten aan de kusten van het niemandsland.'

'Maar waarom woont u hier dan nog ?' vroeg Joost.

'Ik moet wel,' zei de vrouw. 'Want anders zou mijn andere helft niet kunnen bestaan, en dan zou ik niet zien. Mijn andere helft woont diep in de natuur, bij de natuervolkeren, de nomadische natuervolkeren.'

'Hoe kom ik daar ?' vroeg Joost.

'Door het medicijn,' zei de vrouw. 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet. Je bent blind en ziek, maar twee helften maken je heel.'

'Vertel me meer over het medicijn,' zei Joost slaperig en dromerig. Hij leek weer weg te zakken, en werd weer wakker in zijn cel, naast de cel van bakker Bons.

'Slaapkop,' zei bakker Bons.

'Ik heb een vrouw,' zei Joost, 'een blindengeleide vrouw.'

'Iedereen hier,' zei bakker Bons.

'Vertel me meer over het medicijn,' zei Joost.

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei bakker Bons.

'Zeg op dan,' zei Joost.

'Het is een oorlog tussen de pelgrims en de monniken, tussen de indianen en de monniken dus,' zei bakker Bons. 'De indianen hebben vanwege hun nomadische levenswijze een enorme kennis van de natuur, en van de heilzame giften van de natuur die zij in deze oorlog gebruiken. Wij zijn geraakt door deze giftige pijltjes, opdat wij ontwaken uit onze slaap en uit onze onwetendheid. Die natuur giften van het oerwoud geven sterke hallucinaties en splitsen de persoonlijkheid, omdat het halve de enige overlevingskans is. Het hele zou fataal zijn. Alleen twee helften vormen het hele. Zo zijn ook de monniken een hele sterke hallucinatie, een heel sterk gif, wat de indianen gebruiken. Eerst wordt je zieker, blinder en dover, maar uiteindelijk is dat de weg tot de genezing, want het is een bijeffect van de oorlog, en die moet gestreden worden.'

'Maar waar is de strijd dan tegen ?' vroeg Joost.

'Tegen de onwetendheid,' zei bakker Bons. 'Het is de strijd voor ontwaking.'

'En voor ontwaking moet je eerst slapen,' zei Joost.

'Precies,' zei bakker Bons. 'De twee helften mogen niet teveel van elkaar weten.'

'Heel filosofisch,' zei Joost. 'Dat verklaart een hoop. Maar hoe komen we daar, in die diepere natuur ?'

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei bakker Bons. 'En daarom ben je blind en ziek, en heb je een blindengeleide vrouw nodig. Die heb je inmiddels. Dat is het medicijn, en dat is het pad.'

'Goh, ik dacht toch echt dat ik voor iets anders was ingehuurd,' zei Joost.

'Het leven kan soms vreemd lopen,' zei bakker Bons.

'Dat kun je wel zeggen, ja,' zei Joost. 'Heel vreemd, heel vreemd.'

'Dus we zijn vergiftigd ?' vroeg Joost.

'Door het oerwoud,' zei bakker Bons, 'maar om ons te beschermen tegen grotere gevaren. Het is een oorlog, en de oorlog gebruikt strategie, om te overleven.'

Joost zuchtte. 'Ik weet niet wat ik moet geloven,' zei Joost, 'maar je bent een vriend uit duizenden, en die vrouw ook.'

Hoofdstuk 7. een mislukte ontsnapping

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' fluisterde de donkere vrouw.

'Een gif, opdat je het ook zult zien.'

'Een krachtig natuur-medicijn,' zei Joost. 'Ik ben gespleten in helften.'

'Ik ook,' zei de vrouw. 'Mijn andere helft leeft diep in de natuur.'

'Ik wil haar leren kennen,' zei Joost.

Ze begon te lachen. 'Ze houden niet van indringers,' lachte de vrouw. 'Voor je het weet hebben ze een giftig pijltje in je wang geschoten, en lig je op de grond te schuimbekken.'

'Oh, een onontdekte stam zonder enig contact met de buitenwereld ?' vroeg Joost.

'Welke buitenwereld ?' vroeg de vrouw. 'De buitenwereld is slechts een gif wat ze gebruiken.'

'Ha ha,' zei Joost, 'dus alles is een hallucinatie ?'

'Maar natuurlijk,' zei de vrouw. 'Wat dacht je dan dat het was ?'

'Lieve help,' zei Joost, 'dus we zijn al heel diep in het oerwoud ?'

'Ja jongen,' zei de vrouw. 'Dat pijltje heb jij allang in je wang gehad.'

'Dus nu moet ik nog ontwaken ?' vroeg Joost.

'Ja,' zei de vrouw.

'Maar hoe ?' vroeg Joost.

'Ken je de bibelesbonse pap ?' vroeg de vrouw.

'Eh, ja,' zei Joost.

'En de bibelesbonse wijn ?' vroeg de vrouw.

'Eh, ja ook,' zei Joost.

'Neem er wat meer van,' zei de vrouw.

'Ik raak al overspannen als ik er aan denk,' zei Joost. 'Ik word er gek van. Ik moet er niet aan denken.'

'Heeft het je gespleten ?' vroeg de vrouw.

'Ja, daar ligt mijn verleden,' zei Joost, 'mijn mislukte koningschap, aan diggelen geslagen door de paarse en zwarte monniken.'

'Het is dus een pijnlijke, gemengde herinnering,' zei de vrouw.

'Eh, ja,' zei Joost, 'dat kun je wel zeggen.'

'En de bibelesbakker ?' zei de vrouw.

'Dat is een goede vriend,' zei Joost.

'Die kan je leren van de bibelesbakker en de bibeleswijnen te nemen,' zei de vrouw.

'Zo ontwaak ik tot de diepere wildernis ?' vroeg Joost.

'Precies,' zei de vrouw.

'Dat is alles wat ik wil,' zei Joost. 'Ik heb rust nodig en studie. Ik wil de diepere natuur leren kennen, de diepe geheimen en orakelen van het oerwoud.'

'Komt voor de bakker,' lachte de vrouw. 'Het oerwoud is in je hoofd, Joost. Het zijn de giften van het oerwoud, heilzame, strategische giften.'

'Wat een weldaad,' zei Joost. Maar hij had een waas in zijn hoofd. Telkens wist hij niet of hij nu droomde of waakte.

'Ik zie ik zie wat jij niet ziet,' zei bakker Bons.

Ze zeiden dat vaak, zowel de bakker als de vrouw. De bakker was de blindengeleide bakker. In de cel schreef Joost verder zijn geschiedenisboeken. Ook de vrouw en de bakker werden natuurlijk volop genoemd. Zij waren een groot bibelesgeheim van overleving. Ook de vrouw was een doorgewinterde, ervaren bibelesbakker.

Een deel van zijn leven bracht Joost dus door in deze gevangenis, en ook de monniken bleven tegen hem zeggen : 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet, en daarom ben jij blind en ziek, een levensgevaarlijke gek, en daarom hoor jij achter het hek. Als een roofdier in het enge bos, verscholen achter de bomen, daar waar de kinderen niet mogen komen.'

Elke dag weer kleineerden ze hem met hun uitspraken, belediging op belediging. En Joost noteerde het in zijn geschiedenisboeken. Hij kon geen koning meer zijn van het volk. Maar hij kon wel schrijver zijn voor het volk. Maar ja, waar was het volk, en wie zouden zijn boeken lezen ? En zo schreef en schreef hij maar, en soms stalen de monniken weleens wat weg. Hij had weleens het gevoel alsof hij voor niets werkte. Maar hij hield zich vast aan het spreekwoord : 'Wie zaait zal ook oogsten.'

Hij had slopende gevechten in zijn gedachten met de monniken, maar hij kon niets doen. Hij zat een groot gedeelte van de dag vast, tenzij hij bij de vrouw was. Hij wilde naar de wilde natuur, en beseftte dat hij er al in was. Hij moest tussen de regels doorlezen, elke steen omdraaien, en achter elk boomblad kijken. Vaak kon hij alles doorzien, maar vaak ook niet, en dan zonk hij weg. Vaak voelde hij zich als een overboord geslagene, door de storm, wegzinkende in de dieptes van de zee, maar dan zag hij de verborgen natuur van de zee, die hem ook weer inspireerde. Eigenlijk was hij niet opgesloten, maar hij was vrij. Er was zoveel ruimte tussen zijn twee helften, oneindige, veelkleurige ruimte. Hij kon het pad zien. En hij zag, hij zag, wat anderen niet zagen.

'Je ziet ze vliegen,' zeiden de monniken vaak, vooral ook als ze weer in zijn geschiedenisboeken hadden lopen lezen. Hij wilde niet dat ze er aan zouden komen, maar ze deden het toch, en scheurden soms stukken weg. Ze werden er hebbertig van. Dat konden ze weer mooi doorverkopen als hun eigen.

Joost had een pesthekel aan de monniken, maar wat kon hij doen ? Het drukte zwaar op hem, en verlamde hem. Hij was zwaar vergiftigd. Elke dag treiterden ze hem en probeerden hem te verwarren.

Op een nacht vielen er een heleboel bakkers de gevangenis binnen. Het waren de biblebonse bakkers. Er was even een flink gevecht, maar toen moesten de monniken het echt opgeven. Er was toen een grote uittocht uit de gevangenis, en uit het gebied van de monniken. Ook Joost, bakker Bons en vele wachters werden bevrijd. Het was een grote optocht. De biblebonse bakkers hadden deze inval lang voorbereid. Ze kwamen met hun vele wagens en paarden, en er werd veel muziek gespeeld. Ze waren gekomen met vele schepen. Joost wist niet van waar. De bakkers hadden het laatste woord, zij die alles mengden, niet de monniken. De schepen van de bakkers stonden aan de kant van een grote rivier. Ook Joost en de anderen gingen een schip op.

Joost wist niet of hij droomde of dat het echt was, maar het was zo prachtig. Overal waren er lampionnen, als een lampionnen optocht, een lampionnen uittocht. Hij hoopt maar dat hij niet even later wakker zou worden in zijn cel, dat het allemaal maar een droom was geweest, alhoewel hij er nog steeds niet achter was of zijn cel nu wel of niet een droom was. Hij wist al zo'n lange tijd niet of hij nu wakker was of sliep. En bestond wakker zijn wel, of was alles gewoon een droom, een hallucinatie, door de heilzame giften van het oerwoud ?

In ieder geval was hij blij dat de biblebonse bakkers gekomen waren, dat ze hem niet in de steek hadden gelaten. Het was een lange tocht op het schip. Als hij sliep was hij weer bij de donkere vrouw. Toen ze op volle zee waren merkte Joost dat er veel schepen waren van monniken. De monniken waren overal. Spoedig begon Joost te beseffen dat ze niet ver zouden komen. Ook waren de schepen van de monniken veel groter dan de schepen van de biblebonse bakkers. De moed zonk Joost in de schoenen. Ook op zee waren de zwarte monniken. Al snel werden ze omsingeld door een vloot van de zwarte monniken, en moesten zich overgeven. Legers van zwarte monniken kwamen aan boord, en iedereen ging de boeien in, om even later verscheept te worden naar land, waar ze allemaal in de gevangenis kwamen. Niet lang daarna was Joost weer terug in zijn cel, en ook bakker Bons, de wachters, en dit keer de andere biblebonse bakkers ook. Het was een zeer grote gevangenis. De operatie was uiteindelijk uitgelopen op een grote mislukking.

Hoofdstuk 8. De Tuin

'Meeste stemmen gelden,' zeiden de zwarte monniken altijd, en zij waren in de meerderheid. Zij zagen wat Joost niet zag, dus Joost was ziek, blind. Hij vroeg zich af wat ze dan zagen. Joost werd er zwaar wanhopig van, maar als hij sliep, of als hij wakker werd, want dat wist hij nog niet, dan was hij bij de donkere vrouw, de blindengeleide vrouw. Ze sprak niet altijd veel. Vaak liet ze hem gewoon praten. Eigenlijk zei ze steeds minder.

Op een dag zei de vrouw : 'Ze leven in een droom, die monniken, die jij niet kan dromen. Het is een droom van de boom van vermenigvuldiging, waardoor ze zich vermenigvuldigen en in de meerderheid zijn. Jij ziet alleen de meerderheid, maar je kan de boom van vermenigvuldiging niet zien.' Daarom zeggen ze telkens : 'Wij zien, wij zien, wat jij niet ziet,' en 'meeste stemmen gelden.' Zij die in de minderheid zijn zijn ziek, want zij kennen de boom van vermenigvuldiging niet.

'En hoe droom ik die droom ?' vroeg Joost.

'Door een pilletje,' zei de vrouw.

'Wat voor pilletje ?' vroeg Joost.

'Kom ik laat het je zien,' zei de vrouw, en nam hem de tuin in. Hier groeiden allerlei exotische plantjes en struikjes. Aan een struikje groeiden een soort boontjes die op pilletjes leken.

'Wat gaat er gebeuren als ik er van neem ?' vroeg Joost.

'Dan droom je zoals hen, de dromen van vermenigvuldiging, van de boom van vermenigvuldiging,' zei de vrouw. 'Jouw volk zal zich dan wonderbaarlijk gaan vermenigvuldigen.'

'Heeft u dat ook gedaan ?' vroeg Joost.

'Ja,' zei de vrouw. 'Maar mijn volk leeft hier niet. Mijn volk leeft diep in het oerwoud.'

Joost dacht even na. 'Neem,' zei de vrouw.

'Kan het zo gegeten worden ?' vroeg Joost.

'Je kunt het zo opeten,' zei de vrouw. 'Het is zacht.'

Joost plukte een pilletje en begon het te eten. Direct viel hij schuimbekkend op de grond, en begon te dromen over de boom van vermenigvuldiging, en zijn volk begon te vermenigvuldigen. Het leek wel alsof hij dubbel begon te zien.

'Maar ja,' zei de vrouw. 'Sommigen nemen wel elke dag een pilletje, wat helemaal niet goed voor je gezondheid is, en waar je zwaar ziek van wordt, zo zwaar dat je bij anderen ziektes gaat inbeelden. Ze vermenigvuldigen zo snel en veel dat het ziekelijk wordt.'

'Oh,' gromde Joost, 'maar wat doe ik daar dan tegen ? Daar valt toch niet tegen op te boksen ?'

'Er is ook een boom van vermindering,' zei de vrouw. 'Dan splits je waardoor je zelf gaat vermenigvuldigen.'

'Oh,' zei Joost, 'en ...' Maar hij kon niks meer zeggen.

De vrouw liep naar een ander struikje en haalde daar een ander soort pilletje vandaan. 'Dan moet je hiervan eten,' zei de vrouw, en stak het in zijn mond.

'Drommels !' riep Joost. 'Ik kan daar toch niet tegenop ! Dit is allemaal misselijkmakende troep !'

'Als je er gewoon eentje van neemt, dan is er niks aan de hand,' zei de vrouw, terwijl ze wegliep, verder de tuin in. 'Kom,' zei ze.

'Ik kan me niet meer bewegen,' zei Joost. 'Het is een wonder dat ik nog kan spreken, want dat kon ik net ook niet.'

'Je hebt het nu gezien,' zei de vrouw. 'Het komt wel weer.'

'Dit is gewoon drugs,' zei Joost. 'Die monniken zijn dus gewoon drugsverslaafden, en wij moeten ervoor betalen.'

'Precies, Joost,' zei de vrouw.

'Maar wat doen we er dan tegen, want ik ga niet meer van deze troep nemen,' foeterde Joost. 'Het voelt alsof ik in duizend stukjes lig.'

'Tja,' zei de vrouw, 'wat doe je er tegen. Ik heb nog wel veel meer pilletjes die je kan proberen.'

'Laat maar,' zei Joost. 'Ik ben al half kreupel door die troep. Nu maar hopen dat het wegtrekt.'

'Komt wel goed,' sprak de vrouw.

'Jullie zijn levensgevaarlijk,' foeterde Joost. 'Misschien ben jij wel één van hen.'

'Het zijn bepaalde stoffen in de hersenen die in balans moeten komen,' zei de vrouw. 'Je hebt van alles maar een heel klein beetje nodig. Dat wekt ook weer allerlei andere stoffen op die je nodig hebt.'

'Daar zit wat in,' zei Joost, die direct al weer wat rustiger werd. 'Dus eigenlijk zijn die monniken heel extremistisch en houden ze ook weer andere stoffen verborgen ?'

'Ja,' zei de vrouw, 'en ze wekken ook weer tegenpolen op die je nodig hebt.'

'Dus eigenlijk zijn onze hersenen gevaarlijke cocktails, maar zijn die cocktails ook weer belangrijk om bepaalde missende stoffen op te wekken,' zei Joost.

'Juist,' zei de vrouw. 'En daarvoor zijn de blindengeleide bakkers, de bibelesbonse bakkers, zoals ik, om de blinden veilig door deze gevaren te leiden, als door druk verkeer.'

'Okay,' zei Joost, 'ik begin het te begrijpen. Dus eigenlijk wat er nu gebeurt is allemaal belangrijk, zelfs van levensbelang.'

'Juist,' zei de vrouw.

Hoofdstuk 9. De Boswachters

Aan de andere zijde van de cel van Joost was de cel van een wachter. Deze wachter vertelde Joost vele vreemde verhalen. Wat kon die man praten. Hij had het erover dat de monniken heel vroeger gok-automaten waren die een vreemd spel speelden : 'Ik zie ik zie wat jij niet ziet.' Je moest dan gokken wat ze zagen op de automaat, en als je drie van hetzelfde op een rij kreeg dan kreeg je toegang tot het tuinen-gebied langs de steden, en als je vier van hetzelfde op een rij kreeg dan kreeg je toegang tot het bos, en als je vijf op een rij kreeg dan kreeg je toegang tot de indiaanse volkeren, de natuur volkeren. De wachter zei dat de monniken daarom boswachters waren, of natuur wachters. Door de gok-automaten beveiligden ze hun gebied.

Joost vond het een vreemd verhaal. De wachter noemde de monniken ook orakels. Maar ze begonnen steeds geheimzinniger te doen, zodat hun oorspronkelijke betekenissen verloren gingen. 'Dus eigenlijk is het een spel ?' zei Joost.

'Een beveiligings-systeem, ja,' zei de wachter.

'En dat heeft de natuur zo gebouwd om de natuur volkeren te beschermen ?' vroeg Joost.

'Ja,' zei de wachter, 'precies.'

'Dus eigenlijk moeten we gokkers worden om erdoor te komen ?' vroeg Joost.

'Nou ja, eigenlijk bepalen de gok-automaten alles,' zei de wachter. 'Ze geven niet makkelijk mee. Het zijn een soort school-rechters. Ze kijken hoeveel je hebt geleerd, en op basis daarvan laten ze je door, of niet.'

'Dus eigenlijk is het niet echt een spel, maar meer een inspectie en een inquisitie ?' vroeg Joost.

'Precies ja,' zei de wachter.

'Dus eigenlijk missen we dat systeem nog voor ons eigen land, en moeten we eerst er zelf doorheen, anders zou het corrupt zijn,' zei Joost.

'Inderdaad, daarom zijn we hier,' zei de wachter.

'Nu begint het duidelijker te worden,' zei Joost. 'Maar wat een machine is dat dan, hè.'

'Dat moet wel,' zei de wachter.

'Hoe krijgen we het systeem aan de praat ?' vroeg Joost. 'Hoe wordt het van ons ?'

'Het is al van ons,' zei de wachter. 'Het beveiligt ons nu al.'

'Geweldig,' zei Joost. 'Zo had ik het nog niet bekeken.'

'De natuur heeft ons niet alleen gelaten,' zei de wachter, 'en ook niet aan ons lot overgelaten. De natuur is diep en strategisch, boven menselijk denken en vermogen.'

'Prachtig,' zei Joost. 'Ik zie het weer helemaal zitten.'

'Maar je andere helft weet hier niets van,' zei de wachter, 'en mag het ook niet weten, anders is het einde zoek.'

'Ik weet het,' zei Joost. 'Het is het geheim van de ziener, de bibelesonse ziener. Dus eigenlijk zijn die monniken bibelesonse boswachters, bibelesonse zieners?'

'Ja, maar het feestje is flink uit de hand gelopen,' zei de wachter. 'Het heeft zich lopen vermenigvuldigen, en er zijn schaduwen ontstaan, en de ramp is niet meer te overzien.'

'Ik begrijp het,' zei Joost. 'Dus wij moeten alles rechtzetten.'

'Wij moeten de machine weer herstellen,' zei de wachter, 'en dat kan alleen als we er doorheen gaan.'

'Oh dromen zo schoon, ik zie de natuur,' zei Joost, 'het oerwoud. Wachter, wat is er van de nacht? Wat hebt u mij gegeven? De nachtwacht bent u. Blij dat ik je tegengekomen ben hier, kerel. Ik dacht dat ik helemaal zou wegzinken in deze nachtmerrie, maar jij leidde mij tot de ochtend.'

'Dat zal ik telkens weer doen,' zei de wachter. 'Ik ben inderdaad een nachtwacht. Door mijn werk heb ik al deze geheimen geleerd.'

Toen Joost weer bij de donkere vrouw was vertelde hij over de nachtwacht. 'Dat lukt je nooit,' zei ze. 'Je komt nooit door die gok machines heen. Die zijn zo geprogrammeerd dat je altijd zult verliezen, ook als je wint. Je zal nooit meer terug kunnen naar je eigen land, maar je zal dieper de natuur ingaan. Het zijn de giften van het oerwoud. Ze laten je niet meer gaan, maar trekken je alleen dieper. En je zal alles weer snel zijn vergeten.'

'Zo zij het,' zuchtte Joost. 'Dus ik moet altijd bij de monniken blijven?'

'Voor de helft,' zei de vrouw, 'anders zou het oerwoud je totaal overweldigen en geheel verwoesten. Het is voor je eigen bescherming, en daarom ben ik ook hier. De monniken zijn voor je inventaris.'

'Goed,' zei Joost.

'Lange optochten maken ze, Joost,' zei de vrouw. 'Diep de natuur in, en diep er weer uit. Ze zijn orthodox, star, omdat ze het geheim bewaken. Het zijn inderdaad boswachters.'

Achter de tuin van de vrouw was het bos, en op een dag nam ze Joost mee door het tuinhekje het bos in. Daar kwamen ze een vrouw die geheel in het rood gekleed was tegen. Zij had een mandje en plukte wilde bloemen.

'Dag, rode vrouw,' zei Joost.

'Hoe maakt u het,' zei de vrouw.

'Wie is het?' vroeg Joost aan de donkere vrouw.

'Ik ken haar niet,' zei de donkere vrouw.

'Ik ben Willie,' zei de vrouw, en stak haar hand uit. Joost schudde haar hand.

De donkere vrouw nam hem toen dieper het bos in. Ze kwamen aan bij een meertje, en daar gingen

ze zitten in het hoge gras bij een boom. 'Achter het meertje leven de natuur volkeren,' zei de vrouw, 'maar ze zijn nogal paranoïde. Je komt daar echt niet zomaar.'

'Hoe dan ?' vroeg Joost. 'Vraag maar aan de monniken,' zei de vrouw. 'Dat zijn de boswachters.'

'Ik zal het wel even aan Willie vragen,' zei Joost, en liep naar haar terug. Maar Willie wist het ook niet.

Hoofdstuk 10. Marie Huyana

Joost vroeg het aan de monniken of hij de natuur volkeren mocht zien. Jaarlijks maakten ze grote optochten langs de natuur volkeren. Daar hadden ze ook hun pijen en kappen voor, dat ze niet getroffen zouden worden door de gifpijltjes van de wilde natuurvolkeren. Joost wilde ook mee, maar dan moest hij goed verscholen blijven achter de monniken. De optochten zouden een week lang duren. Toen het zo ver was was er een hele grote stoet van monniken. Ook waren er anderen die meegingen, zoals boeren en gevangenis-bewoners. De optocht ging heel traag, en de monniken zongen trage liederen. Joost moest en zou de natuur volkeren zien. Ze zouden telkens overnachten in de natuur, waarvoor de monniken kampen opzetten. Na een paar dagen was het zover, en zouden ze langs het eerste kamp van de natuur volkeren gaan. Ze mochten absoluut niet te dichtbij komen. Ze gingen over een heuvelrichel. Joost had pijn in zijn buik van de spanning. Toen hij het kamp van een natuurvolk zag ging zijn hart sneller kloppen. Even later hoorde hij gekrijs en gegil, natuurwilden met wapens die op de optocht afrenden. 'Wat moet dat hier met die optocht ?' riep een wilde, bijna gillend. De monniken zeiden niets, maar bleven maar zingen. De wilde begon door de rijen heen te gaan, en Joost viel bijna flauw van de angst. Wat als ze hem zouden vinden ? Hij kroop helemaal tegen een monnik aan, en kroop toen onder de pij. Nog steeds hoorde hij gegil en gekrijs. Alles was donker nu. Hij kon niets meer zien. Wat er toen gebeurde kon hij zich niet meer herinneren, maar hij werd wakker in een wigwam waar hij op een mat lag, en waar een donkere vrouw zijn wonden waste met water uit een kom, en zijn wonden verbond. 'Waar ben ik ?' vroeg Joost.

'Bij mij,' zei de vrouw.

'Wat is er gebeurd ?' vroeg Joost.

'Niets zeggen,' zei de vrouw.

'Niets zeggen ?' vroeg Joost.

Ze gaf hem een klap in zijn gezicht. 'Ik zei niets zeggen,' zei ze.

Joost besloot zich maar stil te houden. Hij kreunde. Hij kon niet opkomen. Blijkbaar was er een oorlog geweest tussen de monniken en het wilde natuervolk. Joost besloot zich maar gewoon kalm te houden en te wachten. De vrouw ging met een vochtige doek over een wond op zijn voorhoofd. 'Au,' zei Joost, en werd direct heel duizelig.

'Gevaarlijk spul,' zei de vrouw.

'Ja, door jullie ?' vroeg Joost.

'Nee, het is gif van de monniken,' zei de vrouw. 'Jij rende ineens naar ons toe, en de monniken gebruikten hun wapens naar je.'

Joost wist niet of hij dat kon geloven. 'Waarom zou ik dat doen ?'

'Dat moet je mij niet vragen,' zei de vrouw.

'Ik kan me er niets meer van herinneren,' zei Joost. 'Het zijn toevallig niet jullie gifpijltjes ?'

'Nee,' zei de vrouw. 'Misschien dat ze je daarmee bang hebben gemaakt, die monniken.'

'Nogal,' zei Joost, 'dus ik kan me niet voorstellen dat ik op jullie af zou zijn gerend. Alles wat ik me kan herinneren is dat ik me verschool onder een monnikenpij.'

'Je werd geroepen,' zei de vrouw. 'Iemand riep je naam, en toen rende je.'

'Vreemd,' zei Joost. 'En wie riep me, en hoe wist je dat het mijn naam was ?'

'Dat vertelden ze me,' zei de vrouw.

Joost had weer even het gevoel alsof hij niks kon zeggen. Hij was te duizelig en had teveel pijn.

'Niet bewegen,' zei de vrouw.

'Ik vind het maar vreemd,' kreunde Joost even later.

'Die monniken zijn vreemd,' zei de vrouw.

'Waar zijn ze nu ?' vroeg Joost.

'Gevlucht,' zei de vrouw. 'Sommigen zijn dood.'

'Door jullie ?' vroeg Joost.

'Nee, ze vielen elkaar aan,' zei de vrouw.

'Waarom zouden ze dat doen ?' vroeg Joost verbaasd.

'Niet zoveel vragen stellen,' zei de vrouw.

Joost kreunde. Hij geloofde er allemaal niets van.

'Ik moet het toch weten,' zei Joost. Toen kreeg hij weer een klap in zijn gezicht.

Hij besloot zich maar weer rustig te houden.

'Het is een drugs,' zei de vrouw.

'Wat ?' vroeg Joost.

'De monniken,' zei de vrouw.

'Je was verdwaald en nam ervan. Het groeit hier ergens.'

'Maar hoe ben ik dan verwond ?' vroeg Joost.

'Dat doet de drugs,' zei de vrouw. 'Het is zelfverwonding. Uiteindelijk valt het zichzelf aan. Wees maar blij, want zo ben je weer wakker geworden, en toen werd je geroepen.'

'Wordt ik weer genezen ?' vroeg Joost.

De vrouw schudde haar hoofd. 'Nee,' zei ze. 'Je hersenen zijn blijvend aangetast. Telkens weer zul je wakker worden bij de monniken. Je bent zwaar ziek.'

'Dus de monniken is een ziekte ?' vroeg Joost. 'Een hersenziekte door de drugs ?'

'Ja,' sprak de vrouw, 'maar ook hier zul je altijd ontwaken, want we hebben je deels kunnen genezen. Alles komt alleen maar half. Daar moet je mee leren leven. Je bent gespleten, opdat je kunt zien.'

'En wie is die donkere vrouw bij wie ik altijd in huis ben ?' vroeg Joost. 'Zij nam me tot de tuin en toen tot het bos.'

'Dat is mijn andere helft,' zei de vrouw, 'maar ik weet niet veel van haar, en dat moet zo blijven.'

'Nou,' zei Joost, 'blij dat je me hebt gevonden. Alle beetjes helpen.'

'Van welke plant had ik drugs genomen ?' vroeg Joost. 'Of van welke struik of boom ?'

Van een slingerplant,' zei de vrouw, 'genaamd Marie Huyana. Maar ze noemen haar ook wel Willie.'

'Volgens mij ken ik die,' zei Joost.

'Dat moet wel,' zei de vrouw.

Zo leidde Joost een driedubbel leven. Als hij bij de monniken was, dan schreef hij altijd, en leerde hij tussen de regels door te lezen, elke steen om te draaien, en achter elk boomblad te kijken. En dat was ook belangrijk, want anders zou het leven niet eens bestaan. Er moest een inventaris zijn, en die had Joost hier. Het was zijn start menu. Hij moest het geheimenis van de boswachters leren kennen. En zo werd Joost een echte bibelesbonse bakker die alles mengde tot het beste.

De nachtwacht die in de cel naast Joost leefde had hele bijzondere zaadjes die hij Joost eens gaf. Het waren zogenaamde bakkerzaadjes, waar je heel mooi van ging dromen, over bakkerijen waar alle bibelesbonse bakkers elkaar konden ontmoeten. Maar de nachtwacht had er maar een beperkt aantal dus het was al snel op, en ook de dromen stopten weer. maar het inspireerde Joost wel. Het leek wel alsof het toch op een bepaalde manier bij Joost bleef hangen, als een dagdroom die hij iedere dag had. En het was beter zo, want het hele was gevaarlijk, maar het halve was een beveiliging. Joost leerde meer en meer het halve te waarderen en ermee te leven.

Wazige dagdromen waren voor Joost het best. Daar kon hij alle kanten mee op. Het was allemaal creatief materiaal. Zo kon hij schrijven en schrijven. En hij zag een hemels boek voor hem verschijnen, wat voor hem geopend werd. En de bladeren waren als vleugelen, en hij schreef : 'Zij dan die de monnik prijzen boven de pelgrim zijn zeer te betreuren.' Maar Joost is geen monnik. Hij is een pelgrim, en pelgrims moeten beschermd worden, want anders zou het te gevaarlijk zijn. En daarom zat Joost opgesloten. 'Wij bewaken u niet, wij beschermen u,' zeiden de monniken vaak. Vaak gingen de monniken op hun hoge paarden op pad om op zoek te gaan naar hen die ze zouden kunnen beschermen.

Soms kwamen er weer nieuwen bij in de gevangenis, en Joost liet zich telkens weer inspireren voor zijn boeken. En zo schreef Joost door, soms wel dag en nacht, om een klein bibliotheekje af te krijgen, opdat de mens onderwezen zou worden over het geheim van de monniken, en het geheim van de bibelesbonse bakker. Hiervoor las hij tussen de regels door, draaide hij elke steen om, en keek hij achter elk boomblad.

Toen Joost weer bij de donkere vrouw was was Willie daar op bezoek, oftewel Marie Huyana. Ze zaten in de tuin. Ze was weer helemaal in het rood en had een rood kapje op, en had haar mandje bij zich.

'Zo,' zei Joost tegen Willie, 'was je weer aan de wandel gegaan ?'

Maar Willie zei niks. 'Ze heeft haar dag niet,' zei de donkere vrouw.

'Noemen ze jou ook niet Marie Huyana ?' vroeg Joost aan Willie, maar weer zei Willie niets.

'Laat haar maar,' zei de donkere vrouw. Na een tijdje ging Willie weer weg.

'Wat was er nu met haar aan de hand ?' vroeg Joost.

'Kom,' zei de vrouw, en nam Joost naar binnen. Bij de boekenkast liet ze hem een boekje zien. Het was een verhaaltje over een vrouw met een rood kapje in het bos, die toen werd gegrepen door een slingerplant en diep het oerwoud werd ingenomen. Daar werd haar rode kapje afgenomen, en haar rode klederen werden verscheurd, en werd ze gemaakt tot een wilde. Ze wist te ontsnappen, maar veranderde toen zelf in een slingerplant, maar zorgde er toen voor dat niemand daar zou komen waar zij was geweest.

'Dus ze beschermde mensen,' zei Joost.

'Ja,' zei de vrouw, 'opdat ze nooit hoefden mee te maken wat zij had meegemaakt.'

Op een nacht kwamen de slingerplanten ook Joost halen. Ze haalden hem gewoon uit zijn bed en waren door de gevangenisdeuren heengebroken. Diep in de wildernis brachten ze Joost, en Joost dacht : 'Heb ik dit niet eerder meegemaakt ?' En Joost zag dat de monniken slechts een slingerplant waren, en dat hij werd genomen van slingerplant tot slingerplant, dieper de wildernis in. Het leek wel alsof zij hem telkens overgooiden, totdat hij ook het gevoel had dat hij niets anders was dan een slingerplant.

Einde